

ရွှေရောင်ငယ်

အစကတော့ မုန်းတယ်ဆို..

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

ရွှေရောင်မမ

အဝကတော့ မုန်းတယ်ဆို

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

A gracious woman will cause more strife than twelve armed men can quell.

(Chinese Proverb)

ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လက်နက်ကိုင်ယောက်ျား(၁၂)ယောက်၏ ရန်ပွဲထက် ပို၍ ကြီးမားသည့် ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်၏ ....
(တရုတ်စကားပုံ)

“ငါတို့ စစ်သူကြီး မလာသေးဘူးလား”
“ No...”

ကျော်သက်အမေးကို ကျန်တဲ့လူများက ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြလေ၏။ ဒီကောင် ဘာကြောင့် နောက်ကျသလဲဟု အတွေးတွေ သပ်တူကျ တွေးနေမည်မှာ အမှန် ...ဒီကောင်က သူတို့ Major မှာ S.ar ကို ... ဘက်စုံတော်သလို ဒီကောင်ကို အားအကိုးရဆုံးက ကောင်မလေး လှတပတဘွေကို ဝှင်ဖန်ပေးခြင်းပါပဲ ...သူ ဖန်တီးပေးသမျှ အတွဲတွေ တစ်ခါမှ အဆင်မပြေဖူးတာမရှိ ...ခါကြောင့်လည်း ဒီကောင်ကို Phys-ics ရဲ့ မြားနတ်မောင်လို့ အမည်ပေးထားကြတာလေ ... ကိုယ့်တိုင် King ဘွဲ့ ရထားပါလျက် ဘယ်တော့မှမဆို Smart ကျကျရှိုးမထုတ်ဘဲ ကဗျာတွေ သီချင်းတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားမြဲ ...

စကားလုံးဆန်းဆန်းလေးတွေ ထွင်ပြောတတ်တာမို့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုတာ ဒုနဲ့ဒေး ... ဒါကိုတောင် သင်းက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါတဲ့ ... ပြောလိုက်ရင် လေကြီးမိုးကြီးနဲ့မို့ အမြင်ကပ်ချဉ်ဖတ်ဖြစ်ကြသော်လည်း မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုများ တောင်းခဲ့လေသလားမသိ။ လူချစ်လူခင်ပေါတဲ့ ကိုကိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး ...။

“ဟော ...”

လာပါပြီ Style ကျကျ ပုဆိုးမ’ ပြီးလျှောက်တဲ့ သူ့ဝသီအတိုင်း မျက်မှန်ကိုပင် မျက်နှာဝင့်ပြီး လျှောက်လာတာကို သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးက မြင်လိုက်ပါ၏။ Canteen ထဲမှ တစ်အုပ်စုလုံးကို လက်လှမ်းပြလိုက်ရင်း လမ်းမကို ဖြတ်ကူးစဉ် နောက်ဆုံးပေါ် ကားသစ်တစ်စီးက သူ့ကို တိုက်မလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ ...”

“ကျွှီ ...”

သူက သတိရှိသူ ဝီပီ နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်၍ဆုတ်လိုက်သော်လည်း တဲ့တဲလေးသာရှိသည် ကျားသစ် ညီနောင်က သူ့ကို တာ့တာပြသွားချေပြီ။ သေဟဲ့ လူမသေဘဲ ဖိနပ်ပြတ်ပြီး အရှက်ကွဲရတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ခုတုတုဖြစ်သွားရပြီး ကားနက်လေး၏ အဖုံးပေါ် လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချကာ ဘုကျကျ အပြောက နံနက်ခင်းအလင်းနှင့်အပြိုင်ထွက်ကျလာလေသည်။

“ဒီမှာ ကားမောင်းတာ အိုလံပစ် ပြေးလမ်းက ကားပြိုင်ပွဲမောင်းသလိုများထင်ပြီး မောင်းရလား ...”

ကားဘေးတံခါးက အပေါ်သို့ ထောင်ပြီး ငှက်တောင်ပံဖြန့်သလို ပွင့်သွားတာမို့ သူ နည်းနည်းရှိန်သွားရ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ခွာမြင့် ဒေါက်ချွန်နှင့် ခြေထောက်ဖြူဖြူ ပြီးမှ ထွက်လာသည့် လိမ္မော်ရောင်ကောင်မလေး ... အားပါးပါး လှလိုက်တာမှ စက်စက်ယိုအောင် ပါပဲလား ... အရပ်ကြီး ဒီလောက်မိုးထိုးနေတာတောင် ဒေါက်မြင့်က စီးရဲသေး ... ဒါ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေကို Challenge ခေါ်နည်းတစ်မျိုးပါပဲ ... ဒေါသကို တင်းထားပြီးမှ မိန်းကလေးမို့ သူ့လျှော့လိုက်မိရင် ဘော်ဒါတွေရဲ့ လှောင်လုံးထဲ ကွက်တိဝင်သွားနိုင်တာမို့ မျက်မှောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကျုံ့ထားလိုက်ပါ၏။

“ဒီမယ် အမိ ... ပွတ်မိရင် ငါးပုလင်း၊ ပွန်းသွားရင် ငါးပုံး၊ ကျိုးသွားရင် ပုံးငါးဆယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မကြားမိဘူးလားကွ”

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာ လှလှလေးထက် မဲ့ပြီးတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ တောင်းပန်ဖို့နေနေသာသာ ထိမထင်ဟန်က အပြည့်ပါလား။

“အသေတိုက်လိုက်ရင်ရော ...”

“ဘာကွ ...”

“အသေတိုက်လိုက်ရင်တော့ ယူအလျော်တောင်းဖို့ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ ...”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာလေ၏ ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေးက သူ့ နာမည်ကို သိနေတာပါလား ... အံ့ဩစရာပဲ ... ကျောင်းထဲမှာ သူတို့အုပ်စုလောက် လည်တာသူတို့ပဲ ... ဘယ် Major က ဘယ်ချောချောလှလှကျောင်းသူမဆို မသိတာ မရှိအောင် ဂျင်ဂျင်လည်လွန်းလှပါလျက် ဒီကောင်မလေးကျမှ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါပဲ သူ အခွပ်ခံရ

ပြီကိုး ...။

“အမိက ကျုပ်ကို သိသိကြီးနဲ့ တမင်ဝင်ကျုံးတာပေါ့လေ ...”

“ဟုတ်တယ် တိုက်ဆိုင်သွားတာက နံပါတ် (၁)၊ သေစေချင်တာက နံပါတ် (၂) လေ ...”

“ဒါဆို အမိလုပ်ရပ်က ပုဒ်မ (၃၀၂) နားကပ်နေတာ အမှန်ပဲ...”

“အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ ယူလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကို ဒီဘဝမှာ ပြန်ပေးရမှာပဲပေါ့ ... ယောကျ်ားဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ် ...”

ဟိုက်... လာကတည်းက အချီကြီးပါလား ...

သူနားမလည်သည့် စကားတွေကို ပြောနေပုံက အပိုင်ပါပဲ ... ဒီကောင်မလေးတွေ သူ့ကို သက်သက်ဝင်ဆင်နေတာပဲ ထင်ပါရဲ့ ...။

“ယူကို ခင်မင်လိုစိတ်နဲ့ ဝင်ဆင်နေတယ်လို့တော့ မယူဆလိုက်နဲ့ ဇေယျမင်းဒင် ... တို့က ယူတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ လုံးဝမပါဘူး အဲဒါကို ယူ မှတ်ထားလိုက် ...”

အလိုလေး ... သူ့အတွေးတွေထဲအထိ လိုက်မြင်နေတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးဆီမှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှုရှိနေပါပြီ ... Talepathy နည်းတွေ ဘာတွေများ တတ်မြောက်ထားသလား မသိ ... ဆန်းကို ဆန်းကြယ်နေတာ အမှန်ပါပဲ ...။

“မင်း ဘယ်ဂြိုဟ်က ဆင်းလာတာလဲ အမိ ... ငါနားမလည်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေ လာရွတ်ပြမနေနဲ့ ... အခု လောလောဆယ် ငါ့ဖိနပ်ပြတ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို အရင်ရှင်းပေးဦး ...”

ကောင်မလေးက ဟန်ပါပါဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြကာ တစ်ချက်မျှ ရယ်

လိုက်လေ၏။ ခွက်ခနဲ ချိုင့်ဝင်သွားသည့် ပါးချိုင့်လေးကို မြင်လိုက်ရစဉ် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ သူ အငိုက်မိသွားရလေသည်။ အမယ်မင်း အလှတေ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြီး စိမ်းခေါ်နေရောသလား မယ်မဒီရယ် ...

“ယူ တို့ကားကို လိုက်စီးဖို့များ ကြံစည်နေလား ဇေယျမင်းဒင်”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဘာ ဖိနပ်ဆိုင်မှ မရှိတာဘဲ ... ယူကို အလျော်ပြန်ပေးဖို့ဆိုရင် ဝင်းအပြင်ကို ထွက်ရမယ်။ မြန်မြန်ရောက်ချင်ရင် ကားနဲ့သွားမှ ဖြစ်မှာလေ ... ဒီတော့ တို့ကားကို ယူလိုက်စီးမှ ဖြစ်မယ် ... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ အမိ ... ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အမှီအခိုနဲ့မှ ရပ်တည်မယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး ... မင်း အတော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရုံလေးနဲ့ အထင်သေးတတ်တာ မင်းရဲ့ အားနည်းချက်ပဲထင်ပါရဲ့ ...”

“ဟင်းဟင်း ... သေချာရဲ့လား ဇေယျမင်းဒင် စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပြောရဘူး ယူရဲ့ ... ယူက ယူကိုယ်ယူ သိပ်ပြီး Conceit ဖြစ်လွန်းတယ် ... ဒီလောကကြီးမှာ ယူ မသိသေးတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတာကို မေ့မထားနဲ့ အခု တို့ Class ချိန်နီးနေလို့ ယူကို ဖိနပ်လိုက်မဝယ်ပေးနိုင်ဘူး ... ယူ စီးချင်ရင် ကိုဖိနပ်ကိုပဲ စီးပြီးသွား ဟုတ်ပြီလား ...”

ကဲ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့မှာ ဒေါက်ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ဒေါက်ဖိနပ်အနက်ရောင်လေးက သူ့ကို ဟားတိုက်လှောင်ရယ်နေသလို ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ...သူ ပထမဦးဆုံး ဖိနပ် ပြတ်ကို စီစီရီရီလေး ချွတ်လိုက်၏။ ဒုတိယ သူမ ဖိနပ်ကို ကော်ကော် ကိုင်လိုက်စဉ် မိန်းကလေးတွေ၏ ရယ်သံတွေပါ ထွက်လာတော့သည်။ မတတ်နိုင်ပါဘူး ...ဗျက်နှာကို ပြောင်နိုင်မှဘဲ အရှက်ကွဲရ သက်သာ တော့မှာလေ ...။

“တို့ Cupid တော့ ဒီတစ်ခါ ခံလိုက်ရပြီဟေ့ ...”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ စနောက်သံကို ခပ်ပြုံးပြုံးခံယူ၍ လွယ်အိတ် ထဲမှ အမြဲထည့်လာသည့် လျှောက်လွှာနှစ်ရွက်ဖြင့် ဖိနပ်ကို ထုပ်လိုက် ကာ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ ခံလိုက်ရရင် ငါ့ရာဇဝင်ရိုင်းသွားရမှာပေါ့ ဝေထွန်းရဲ့ ...ပါးပါးလေးပါ ...”

“မသိပါဘူး ...ငါတို့က မင်း အသည်းပေါက်သွားပြီ ထင်နေတာ”

“ငွေကြေးအရ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ငါ့ဖိနပ်က ငါးထောင် တောင်မရှိဘူး ...သူ့ဖိနပ်က သောင်းကျော် ဒီတော့ ငါမြတ်တယ် ... နောက်ပြီးတော့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိနပ်ပိတ်ကိုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ သိခွင့်ရသွားတာမို့ ငါ အရှုံးမရှိဘူး ...”

“နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ ...”

“၃၆”

“မင်းအသည်း သုံးချက်မပေါက်ဖို့ သတိထားဦး”

သူ... ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ ဒါ... ဒီကောင်တွေ အမြဲသတိပေး ပေးနေတဲ့ ထုံးစံကိုး။ ဘယ်ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လိုပဲ ချဉ်းကပ်လာ

ပါစေ သူ ခံသွားရမှာစိုးရိမ်ပြီး အမြဲတမ်း သူ့ကို သတိပေးတတ်ကြ တာလေ။-

“ကောင်မလေးက တော်တော်တော့လှတာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ...မာယာတွေ အပြည့်နဲ့ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းနေ တာလည်း အမှန်ပဲ ...”

“မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး ...”

“ဒီဟာလေးအကြောင်း စုံစမ်းဖို့တော့ လိုနေပြီမဟုတ်လား”

“မလိုပါဘူး ...ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ငါ့ရှိနေတဲ့ နေရာကို သူထပ် ရောက်လာလိမ့်မယ် ...အဲဒါ အသေအချာပဲ ...”

“ပိုင်လှချည်လား ဘယ်လိုများ ညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်သလဲ ဇေယျ”

“ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ...သူကသာ စိန်ခေါ်ပြီး ဝင်လာတာပါ...”

“ဟေ ...”

သူငယ်ချင်းလေးယောက်စလုံး အာမေဇိုတ်သံပြိုင်တူ ထွက်လာ လေ၏။ သူက ခဲရောင်ဘောပင်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်လျက် စာ ကြောင်းတွေ ချရေးလိုက်မိပါသည်။

‘သူ့ရဲကောင်း’ ဆိုတာတွေ ရှိမနေရင် ‘တိုက်ပွဲ’ ဆိုတာ ဖြစ်လာ မှာ မဟုတ်ဘူး...အနိုင်နဲ့အရှုံးကို အချိန်က သက်သေထူသွားမှာပါလေ။

“ဘာလဲကွာ ...ငါတို့က ကဗျာလားလို့ ...”

“ဘာကိစ္စ ကဗျာရေးရမှာလဲ ...”

“မသိဘူးလေ ...မင်းပဲ ကောင်မလေး လှတာပတာတွေ တွေ့တိုင်း ကဗျာစပ်နေကျကိုး ...”

သူပြုံးရုံသာ ပြုံးဖြစ်၏။ အငြိမ်မနေနိုင်သည့်လက်က ကောင်လေးတွေ အကူအညီတောင်းတိုင်း ရည်းစားစာလိုလို ကဗျာလိုလို အတိုအစလေးတွေ ချရေးပေးလေ့ရှိတာမို့ သူ့ကို မြားနတ်မောင်လို့ အမည်ပေးထားကြတာကိုး ...။

“သူက ကဗျာစပ်ရလောက်အောင် မသိမမြေ့ဘူး ထွန်းနိုင်စိုးရ”

“ဟင် ...မသိဘူးလေ ...ငါ့အထင်မင်းတော့ ကြွေသွားပြီလို့ ထင်နေတာ ...”

ထွန်းနေစိုးက သင်း ဝသီအတိုင်း စကားကို ‘မသိဘူးလေ’ ဖြင့် အမြဲစပြောလေ့ရှိ၏။ အားလုံးထဲမှာ အအေးဆုံးနှင့် စကားအနည်းဆုံးက ကျော်သူစိုးပါပဲ ...သူပြောသမျှတွေကို ထိုင်ရယ်ဖို့ သူရေးသမျှတွေကို ဖတ်ကြည့်ဖို့သာ တတ်သည်လေ ...။

“ဒီနေ့ မင်းခြေဗလာနဲ့ ကျောင်းတက်မလို့လား ...”

“ငါ ပြန်မှာပါ ...”

“ဒေါ်လေးတော့ ဆူတော့မှာပဲ ...”

“အင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကြောင့် ကျောင်းတစ်ရက် ပျက်တာ ဆူရင်လည်းခံရုံပဲ ...”

“မင်းကိုတော့ ကိုကိုထက် ပိုချစ်ပါတယ်ကွာ ...”

“ဒါကတော့ ငါက ကိုကိုထက် ငါးနှစ်ကျော်တောင်ငယ်တာကိုး ...ကဲ ..ဒီနေ့ ငါ့ Roll Call ကို ထိုးလို့ရလည်းရ ...မရလည်း နေပါစေတော့ ...ငါပြန်ပြီ”

သူကားမှတ်တိုင်သို့ ခြေဗလာဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။ ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ဖိနပ်ဝင်ဝယ်ရင်း သူမ ဖိနပ်အမျိုးအစားဈေးနှုန်းကို ဖတ်ကြည့်တော့

ကျောတွန့်သွားရလေသည်။ အမလေး (၂၈) နောက်မှာ သူည သုံးလုံး တောဇီမှ ပါလား။ ဝေထွန်းပြောတုန်းက သုံးဆယ့်ခြောက်မှာ မင်းအသည်းသုံးချက်မပေါက်စေခဲ့တဲ့ ...ဒါဖြင့် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုတော့ ငါဆက်ချစ်လို့ရမလား ဝေထွန်းရာ ...အတွေးဖြင့် မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရလေ၏။

လမ်းထဲကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ကာ ခြံကျယ်ကြီးရှေ့ သူရပ်လိုက်တော့ ခြံစောင့် ဦးလေးမြိုးက တံခါးကို အပြေးဖွင့်ပေးလေသည်။

“လူလေး ...ကျောင်းမတက်ဘူးလား ...နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာလား ...”

“အား ...မတက်ချင်လို့ ပြန်လာတာပါဗျာ ...”

ခြံထဲမဝင်ရသေးခင် မေးခွန်းတွေက စဖြေရပြီ ... အဲဒါတွေကို မနှစ်ခြိုက်တာပဲ ...လူကို သမီးမိန်းကလေး မွေးထားသလို ဂရုတစိုက် ရှိလွန်း၍ သူ့ကျောင်းတက်ရက်တွေမှာပဲ ပျော်တတ်တာလေ ... စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေဆို ဝေထွန်းတို့ အဆောင်မှာ တစ်နေကုန်နေချင်နေ မနေရင် မြို့ထဲ လိမ့်ချင်တိုင်းလိမ့်နေတတ်တာ သူ့အလုပ်ပါပဲ။

အိမ်မှာဆို ကိုကိုနှင့် ဖေဖေက သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့ လုံးလည် လိုက်နေပြီး မာတာမိခင်က အိမ်မှာ အုပ်ချုပ်ရုံမက သူ့ကို မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာလေ ..အများအမြင်မှာ ဂရုစိုက်သလို ရှိသော်လည်း လူငယ်ဖြစ်သည့် သူ့အတွက်တော့ အတော်လေး စိတ်အိုက်ရသည်သာ ...ဟုတ်တယ်လေ ....Physics နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မွေးကင်းစ ပူတူတူးလေးလို အစစအရာရာ

ရာ ဂရုစိုက်စရာလိုလိုလား ... ဒီလိုတော့ အထွန့် မတက်ရဲပါချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ကလန်ကဆန်လုပ်မိတဲ့အခါတိုင်း မေမေ နှလုံးရောဂါက ပြန်ထတတ်သည်ကိုး ...

“မေသားလေး ပြန်လာတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ သား .. မှန်း နေမကောင်းဖြစ်လို့များလား”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မေမေလက်ဖမိုးက သူ့နဖူး ထက်ကျလာပါ၏။ အင်း ... ရောဂါသည်ကပဲ ပြန်ပြီးစိုးရိမ်နေရတယ်လို့ ...။

“အခုမှ တကယ်ဖျားချင်လာပြီ ...”

“ဟယ် သီသီတို့ ရီရီတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ ... မြန်မြန်လာစမ်း ဒီမှာ ငါ့သားလေး ဖျားနေပြီ ဆရာဝန်ဆီ Phone ဆက်ခေါ် ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ ...”

အတွင်းဘက်မှ အမွှာညီအစ်မနှစ်ယောက် အပြေးထွက်လာပါ ၏။ သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။

“မေမေကြီး ဒေါက်တာ ခွာဖြူပွင့်ကိုလား ဒေါက်တာ ကံမြင့်ကိုလားရှင့် ...”

“ဟဲ့ ဒေါက်တာ ခွာဖြူပွင့်က ငါ့အတွက် အထူးလေ ... ဒေါက်တာ ကံမြင့်ကိုခေါ်မှပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ...”

“မခေါ်နဲ့ သီသီ ... ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ...”

“သမီးက ရီရီပါ အစ်ကိုလေးရဲ့ ...”

ကဲ ! အဲဒီလို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာလေ ... ဒီအမွှာနှစ်ယောက် (၁၀) နှစ် သမီးကတည်းက သူတို့အိမ်ရောက်တာ အခုဆို သုံးနှစ်ရှိနေ

ပြီ ... ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ယောက်ကို သူ တစ်ယောက်ပဲ အကြီးအငယ်မခွဲ တတ်အေးတာလေ ...။

“အေး ... အငယ်မ ... Phone မဆက်နဲ့တော့ ... မလိုဘူး”

“ဟဲ့ ငါ့သားလွယ်အိတ်က ဖောင်းနေပါလား ဘာတွေထည့်လာတာလဲ သား ...”

ဟိုက် ! အဲဒါကမှ ပြဿနာ ဟိုကောင်မလေး ဖိနပ်ကိုတော့ မေမေတွေ့တော့မှာပဲ ...။

“ဘာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ...”

“သားလေးနော် မေမေ စိတ်ပူအောင်လုပ်ပြန်ပြီလား ဘာလဲဆိုတာပြမှပေါ့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် ...”

သူက ငြင်းလည်းငြင်း လွယ်အိတ်ကိုလည်း ဆွဲရာ မေမေက သူ့လွယ်အိတ်ကို ပြန်လှူ၍ အတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပါ၏။ သွားပါပြီ ဒုက္ခပါပဲ ...။

“ဘာကြီးတုန်း ဟင် ! မိန်းကလေး ဖိနပ်ကြီးပါလား မေ သား လေး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လာတာလဲ ...”

“ဟို ... ဟို ... သူငယ်ချင်း ဖိနပ်ပါ မေမေ ...”

“သူငယ်ချင်း ဖိနပ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးပေါ့ ... သားသူငယ်ချင်း တွေက မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး ဖိနပ်က သားလွယ်အိတ်ထဲပါလာတာလဲ ...”

ကျွတ် ! ပြဿနာပဲ ...။

“သားလေးနော် မေမေ ဘာပြောထားလဲ ရည်းစားထားမယ်ဆိုရင်

မေမေ့ဆီ အရင်ဆုံးခေါ်လာပြရမယ်လို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပါလျက်နဲ့ ...”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးရဲ့ ဖိနပ်ပဲ မေမေရဲ့ ...”

“ဘယ်လို”

“သူ့ကို အိမ်လည်ခေါ်တာကို မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့ဖိနပ် ကို ယူလာခဲ့တာ”

“ဟဲ့ သူ ဖိနပ်မပါဘဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ ...သူ့ကားပေါ် သူ တက်မောင်းသွားတာပေါ့ မေမေရဲ့ ...”

“ဪ ...နာမည်ကရော ...”

“ချစ်ချစ် ...”

“ဟဲ့ ...”

“ကျွန်တော်က ချစ်စနိုးနဲ့ ချစ်ချစ်လို့ပဲခေါ်တာပါ ...တော်ပြီ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလာပြီ မေမေ ...”

“ဟုတ်သားပဲ မေ့သားလေး ဆာလောက်ပြီပေါ့ ...ဟဲ့ မအေးမြိုင်ရေ ...”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်သွားလေ၏။ သူ လှေကားမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်ကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ရလေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ အကြောင်းပြချက်မှန်သွားလို့ သက်သာသွားတာ ...ဖိနပ်လေးကို သူ့ဖိနပ်ဘူးလွှတ်ထဲမှာ အသာထည့်လိုက်ပြီး တိတ်တခိုးလေးပြီးလိုက်မိ၏။ Cinderella က သန်းခေါင်ယံချိန်မှာ ရွှေရောင် ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်ကို မင်းသားလေးထံမှာ ထားခဲ့ပေးတာပါ။ အခု

သူ့အဖြစ်က ဒီနေ့မနက် (၉) နာရီအချိန်မှာ လူအများရှေ့ ဖိနပ်တစ်ရုံလုံးလုံးထားပေးခဲ့ရတယ်လို့ ...မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလဲ ကောင်မလေးရယ် ...။

“ဒေါက် ...ဒေါက် ...”

“အစ်ကိုလေး ...ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီရှင့် ...”

“လာပြီဟေ့ ...”

မေမေခေါ်ရင် ချက်ချင်းဆင်းရုမူမို့ သူ အိမ်ပေါ်မှ မြန်မြန်ပင်ဆင်းလာခဲ့၏။ မေမေက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် တမင်းဝိုင်းမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေလေပြီ။

“ထိုင် မေ့သားလေး။ ဒီမှာ သားအကြိုက် ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ပဲဟင်းချို၊ ငါးကြော်နှပ်။ မေမေအရိုးနှင်ပေးမယ်နော်”

“နေပါစေ ...မေမေရယ် ကျွန်တော် စားတတ်ပါတယ် ...”

စိတ်ထဲမှာ ဝေလွန်းတို့ အဆောင်မှာ ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာကို ပြေးမြင်မိ၏။ ဟင်းကောင်းမစားရပေမယ့် အဲဒီလို အတို့အမြုပ်လေး နှင့် သူ ထမင်းမြိန်တာ မေမေ သိရင်တော့ ရင်ဘတ်စည်ဘီးဖြစ်မှာ မလွဲ။ သွေးတိုးမှာစိုး၍ အငန်ဆို လုံးဝမချက်သလောက်ဖြစ်နေသည့် အိမ်မှဟင်းတွေကို သူ ညည်းငြူနေတာများ သိရင်ဖြင့် မလွယ်ပေ။ ကလေးပေါက်စလေးကို ထမင်းကျွေးနေသလို နံဘေးမှာ တယုတယဖြင့် အရိုးနှင်ပေးလျက် မေမေက စကားစလေ၏။

“သား ကောင်မလေးက လှလား”

“မူန်နေအောင်ချောတာ ...”

ရွှေရှောင်မိမိ

“အရမ်းချောနေရင် စိတ်ချရပါမလား သားရဲ့ ...”
 “သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ဖို့က အဓိက မဟုတ်လား မေမေရဲ့”
 “အင်းလေ ...ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်မြင့်စီးတာဆိုတော့ အရပ်က ပုလို့လား ...”
 “ရှည်ပါ့မေမေ ...မရှိဘူး ဆိုရင်တောင် ၅ ပေ ၈ လက်မတော့ ရှိမှာ ...”
 “တော်တော်မြင့်တာပဲ သားနဲ့ Major တူလား”
 “မတူဘူး မေမေ ... Science ကတော့ သေချာတယ် ...အတိ အကျတော့ မသိသေးဘူး ...”
 “ဟင် ဒါနဲ့များ သားရဲ့ ကောင်မလေးဆို ...”
 “ဟင်း ဟင်း ကျွန်တော်က သဘောကျရုံပဲရှိပါသေးတယ် မေမေ ရ ...ဘာမှ မလှုပ်ရှားရသေးပါဘူး။ အခု သူ့ဖိနပ်ကိုက အလျော်ပေး တဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးသွားတာ”
 “သားတို့က ဘာတွေများ အလောင်းအစားလုပ်ထားလို့လဲ”
 “မလုပ်ပါဘူး ... သူ့ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် ဖိနပ် ပြတ်သွားရတာပဲ ...အဲဒီမှာ စတွေ့တာပေါ့ ...”
 “ဟင် ...ပြောတော့ဖြင့် မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ အိမ်ကိုခေါ်လာ မယ့်ပုံ ... မေ့သားလေးကတော့လေ ...”

မေမေက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်လေ၏။ ညရောက်တော့ အိပ်ခန်း ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးလွန်နေမိသည်။ အာရုံမှာပေါ်လာ သည့် မျက်နှာနုနု လိမ္မော်သွေးရောင် နှုတ်ခမ်းထက်မှ ခဲ့ဖြူ၊ Three step ဆံပင်ရှည်ရှည်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေ အားလုံး အားလုံး အပြစ်

ပြောစရာမရှိအောင် လှလွန်းနေပါ၏။
 ကိုယ်နဲ့ ဘာပတ်သက်မှုများရှိနေလို့လဲ ကောင်မလေးရယ် မင်း မျက်လုံးလှဲလှဲလေးတွေက ကိုယ့်ကို စိမ်ခေါ်နေသလို အရောင်တွေ လက်ဖြာနေတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပါပဲ ...အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ရယ်လို့ ဒီနေ့အထိ ရှိမနေတာ အမှန်ပါ ...ဒီတော့ ကိုယ် ဘာကိုများ ပေးဆပ်ရမှာတဲ့လဲ ...။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရွိုက်လိုက်ပြီး လျှောက်လွှာတစ်ရွက်ကို လှမ်း ယူကာ ရေးချလိုက်မိ၏။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ကျောတစ်ပုဒ် ရှိသွားပြီနော် ...ပြီးတော့ ဘယ်အခါမှ ပြန်ယူမယ်မှန်းမသိတဲ့ ဒေါက်မြင့် တစ်ရံနဲ့ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတစ်ခုပါပေါ့။

ဒို့ဟ
 အမည်မသိ ခပ်မိမိနှင့်
 မထိတထိ မင်းအကြည့်က
 မဂဲ့တဂဲ့ ကိုယ်အသည်းကို
 ဂင်ကွဲပက်လက် ဟက်တက်ခွဲဖို့
 ဂဲဂဲဂင်ဂင် မဟနုဗျင်ပြီး
 မိန့်ခေါ်လိုက်လေသလား၊ မေ.....

“မေ့သားလေး (၇) နာရီခွဲနေပြီ မထသေးဘူးလား။ သား ဖေဖေ နဲ့ ကိုကို breakfast စားဖို့ အဆင်သင့်စောင့်နေပြီလေ ...”

အရုဏ်တက်နေက မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျလာ၏။ မျက်စိကို မဖွင့်ချင်ပါပဲ ဖွင့်လိုက်စဉ် မေမေက သူ့ကဗျာစာရွက်ကို ဖတ်နေလေသည်။

“မေမေနော် ...အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“မေ့သားလေး ညက ညဉ့်နက်သွားတယ် ထင်ဘယ် ...ကဗျာ အရှည်ကြီး စပ်လိုက်ရလို့လေ ...”

မေမေက သူ့ကို ချစ်စနိုး စလိုက်ပြီး နှာခေါင်းကိုလည်း ဆွဲလိုက် ပြန်ပါသည်။ သူက ဖက်လုံးကို ဖက်ထားလျက် အပျဉ်းတက်နေချင် သေးသော်လည်း မေမေ သူ့စာရွက်တွေကို ထပ်မွေ့နေမည်စိုး၍ ထ ထိုင်လိုက်ရ၏။

“မနက်တိုင်း နှိုးရတဲ့ အလုပ်က ဘယ်တော့ကျွတ်ပျံ့မလဲနော်”

“ကျွန်တော် မိန်းမယူတော့ မေမေ duty ချိန်းလိုက်ရပါဗျာ”

“အပြောကတော့ ကြီးတုန်းပဲနော် အခုပဲ Final ရောက်နေပြီ ...ဘယ်မှာလဲ သားယူမယ့် မိန်းကလေး...”

“ကိုကိုကိုသာ အရင်ဆုံး ရှာပေးပါ မေမေရာ ...”

“သား ကိုကိုက မိဘ စကားကို နာခံတဲ့ကလေးလေ ... ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး ... အချိန်တန်သင့်တော်မယ့် တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက် ရုံပဲ ... မေ့သားလေးကသာ သားစိတ်တိုင်းကျ ရှာမယ်ပြောထားလို့ ခွင့်ပြုထားတာနော် ...”

သူတစ်ချက်မျှရယ်လိုက်ပြီး bath room ထဲ ဝင်ခဲ့၏။ သူ အိပ်ခဲ့ သည့် အိပ်ရာကို မေမေက ရှင်းပေးနေလောက်ပြီ တခြားအခန်းတွေ ကိုသာ အိမ်က ကောင်မလေးတွေကို ရှင်းခိုင်းပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာမှန်သမျှကိုတော့ မေမေ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးရမှ ကျေနပ်သည် လေ။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၍ ဆင်းလာတော့ ထမင်းစားခန်းမှာ ထိုင် နေသည့် ဖေဖေက သူတို့သားအမိကို မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။

“မင်းရဲ့သားအသက် (၂၀) ကျော်နေပြီ ဒေါ်မြတ်နိုးခင် အစစ အရာရာ အခုချိန်ထိ လိုက်လုပ်ဖို့ မလိုဘူး ဒါကြောင့် ဒီကောင် အပျင်း ကြီးနေတာ ...”

“ကျွန်မ မွေးထားတဲ့ သားကို ချစ်လို့ လိုက်လုပ်ပေးနေတာ မနာ လို့ မရှိပါနဲ့ ဦးမင်းခင် ရှင်အပူတစ်ပြားမှ မပါပါဘူး ...”

“ငါက မင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ပြီး ပြောနေတာကွ မင်းလုပ် နေပုံတွေက ဘေးလူတောင် မျက်စိနောက်လောက်တယ် ...”

“မလိုပါဘူး ... ကျွန်မသားရှိနေသရွေ့ ကျွန်မ ကျန်းမာတယ်”

“ဟင်း! သင်း မိန်းမယူသွားမှ ခံရဦးမယ်”

“ယူပါစေပေါ့ ... ကျွန်မက မွေးထားတဲ့သားတွေကို မိန်းမယူသွား မှာစိုးတဲ့ မာဘတွေလို အတ္တကြီးတဲ့ အမေမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်နဲ့ ရေပေါ်ဆီလို ချွေးမမျိုးပဲ မင်းရဲ့သားကိုယူမှာ ဒီလောက်အချောင်ခို အပျင်းကြီးနေတဲ့ကောင် အားအားရှိ ဒီအသုံးမကျတဲ့ စာရွက်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေပြီးတော့”

“ရှင် အဲဒီလို မှီချိုး၊ မျှစ်ချိုး မပြောပါနဲ့ရှင် ... သူ့ ဖိုးအေ ဗီပေါ လာတဲ့ ကလေးကို အပြစ်လိုက်ပြောနေတာပဲ ... ဘယ်လို မိန်းမပဲ ယူယူ ကျွန်မသားကို ချစ်ရုံနဲ့ပြီးပြီ မချက်တတ် မပြုတ်တတ်လည်း ကျွန်မချက်ကျွေးမယ် ... ရှင် ဆက်မပြောနဲ့ ...”

“ပြောနေပုံကိုက အမြင်ကတ်စရာကြီးနော် ... သီဟက ငါ့ဘက်က ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး မင်းက အငယ်ကောင်အပေါ် ပိုကိုပိုလွန်းတယ်”

“ဒါကတော့ ဖေဖေနဲ့တူလို့ ပိုချစ်တာရှင် နော် သားကြီးရယ် .. ညီလေးကို မနာလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

သီဟက ဖေဖေတို့ တိုက်ပွဲကို ဝင်မပါဘဲ ရယ်ချလိုက်ပါ၏။ အမြဲ တမ်း ညီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတက်နေကျ မဟုတ်လား။

“မပြောပါနဲ့ ဖေဖေရယ် ... တစ်ခါမှလည်း မနိုင်ဘဲ မေမေ့ကို သွားစာနေ ...”

“အေး ... မင်းလို အစ်ကိုမျိုးလည်းရှိတာ အံ့ရော ... ကိုယ့်ကို မျက်နှာသာ မပေးတာလည်း ကျေနပ်နေတာပဲ ...”

“ဖေဖေ မသိပါဘူး ကျွန်တော်က ညီထက်စာရင် အများကြီး သက်သာတယ် ... အချစ်ခံရတဲ့ ဒုက္ခက စိတ်ကို အကျဉ်းကျစေတယ် တဲ့ .. ညီက အဲဒါကို ခံနေရတာ ...”

“ဟုတ်လား ... သား မေမေ ချစ်တာ သားလေး စိတ်ညစ်ရလား”

“မညစ်ပါဘူး မေမေရ ...”

သူက မေမေ ကျေနပ်အောင် ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ကိုကိုကို လက် သီးဆုပ်ပြလိုက်၏။ နဂိုကတည်းက သည်းသည်းလှုပ်တတ်တဲ့အမေ ကို အချွန်နဲ့လိုက်မ၊ နေတာကိုး ...

“ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အစ်ကိုလို အမှတ်မီပါလျက် စာ ကျက်ရမှာ ပျင်းပြီး ရိုးရိုး Major ယူ ... ကျောင်းတက်တော့ပိုတဲ့ အချိန် တွေမှာ လတ်လျား လတ်လျား သဝေထိုး ထားတော့ ... အခု သုံးနှစ် ဘွဲ့ယူပြီးတဲ့အထိ မင်း ဘာမှမလုပ်ရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ရှင်နော် ကျွန်မသားကို အခုကတည်းက ခိုင်းစားဖို့ကြံနေပြီ ကျောင်းပြီး တစ်နှစ်လောက် အေးအေးဆေးဆေးနေပါစေလား”

“နေစရာလား သီဟတောင် (၆) နှစ် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ် တန်းဝင်တာ မျက်မြင်ပဲ၊ မင်းရဲ့သားကို အရည်တောက်တောက်ကျတဲ့ အထိ မပျင်းခိုင်းနဲ့ ကြာရင် လူစွမ်းလူစ တုံးပြီး ဖျင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ပြောပြန်ပြီမဦးမရွတ်၊ ဦးမင်းဒင် ဒါ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရပြီး မွေးထားတဲ့ ကလေးနော် ... မယားပါသားမဟုတ်ဘူး ... တော်ရုံပဲအပြစ်မြင်ပါ”

သူ ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန်မော့လိုက်ပါ၏။

ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ မိဘနှစ်ပါးတည့်တာမှန်သော်လည်း သူ့ကို မြင်တာနှင့် အပြစ်ရှာတတ်သည့် ဖေဖေကြောင့် မေမေ စကားများရ သည်ကိုး ...။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ သားရယ် ကျောင်းက ထွက်မပြေးပါဘူး”

“မနေ့က စာတွေ ပြန်ကူးရဦးမှာ မေမေရဲ့ ...”

“ဘာ ...၊ မနေ့က စာပြန်ကူးရအောင် မင်းကျောင်းပြေးပြီး ဘယ် လျှောက်သွားနေလို့လဲ၊ အဲဒီ အရည်မရ အဖတ်မရ အုတ်ကြားမြက်

ပေါက်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အကျင့်ဆိုးတွေ သယ်မလာနဲ့ ...”

“ကျွန်မ သား သူ့ကောင်မလေး စိတ်ကောက်တာကို လိုက်ချော ရလို့ အတန်းပျက်သွားတာ အဖေကြီးရေ ...”

“ကောင်းကွာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ဖြင့် မရပ်နိုင်သေးဘူး။ သူ များသားသမီးကို ဒုက္ခလိုက်ပေးချင်နေပြန်ပြီ ...”

“ကျွန်တော် သွားပြီ မေမေ ...”

သူက ဖေဖေ ထိုးစစ်တွေအောက်က မြန်မြန်လွတ်ချင်တာမို့ အမြန်ထရပ်လိုက်ပြီး မေမေပါးတစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲ မွှေးလိုက်ပါ၏။ မေမေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သော်လည်း ဖေဖေက မျက်ထောင့်နီ ကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ အဲဒါပဲ ... သူ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မြင် တတ်တယ်ဆိုတာလေ ...။

“အသက်ကကြီးနေပြီ ... မအေကို ခွဲချင်တုန်း၊ ဒီအမေကလည်း ဒါကိုပဲ သဘောကျပြီး ကျေနပ်နေ ... လိုက်လည်းလိုက်ပေါ့ ...”

“တော် မလုပ်ရတာနဲ့ ကလေးကို အူမတိုချင်ပါနဲ့ ကိုမင်းဒင် ကျွန်မသား မိန်းမရ ကလေးရတဲ့အထိ သားလေးက သားလေးပဲ ရှင် တားလို့မရဘူး”

ဖေဖေက သူ့ကို မျက်စောင်းခဲကာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့၏။ သူ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲ၍ အမြန်ထွက်ခဲ့တော့ ကိုကိုအသံက နောက်မှ ပါလာပြန်သည်။

“ကားမမောင်းချင်လည်း ဖယ်ရီစီးပါလား ညီရာ”

“မလိုပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်က လိုင်းကားစီးရတာကိုပဲ ကြိုက်တာ ကိုကိုရဲ့ ...”

မျက်တောင်ကို Me II Mascara ဖြင့် တင်လိုက်စဉ် မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ၏။ ချိုင်းထောက်ကို နံရံမှာ မှီထားလိုက်ပြီး ကူ တင်ထက် ထိုးလိုက်သည့် မမ အလင်္ကာကို သူမ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှာချင်လို့လဲ မမ ...”

“သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တာတာရယ်”

“မမရယ် မမ လူကြီးအသားနာမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်လား မမ က ခြေထောက်တစ်ဖက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့တာနော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝမှာ ကောင်းခြင်း ငါးဖြာနဲ့ မပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး ...”

“မမက တာတာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံမှာစိုးလို့ပါ ...”

“မလိုပါဘူး တာတာက ဘာအန္တရာယ်ကိုမှ ကြောက်တတ်တဲ့ သူမ မဟုတ်ဘဲ ....ပါပါ သွားပြီလား ...”

“သွားပြီ...”

“ကဲ ..တာတာလည်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သူ့ကို ဒီနေ့သွားတွေ့မှာလား ...”

“ဒါပေါ့ ဒီနေ့ Lesson (2) စမှာလေ ...”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ...”

“သူ့ အသက်ရှုမှာပေးမယ့် ဒုက္ခပါးပါးလေးသွားပေးရုံပါ မမရဲ့”

“သွေးထွက်သံယိုတွေတော့ မဖြစ်စေနဲ့ဦးနော်”

“ဪ မဖြစ်စေရပါဘူး မမရဲ့ ...သူ့ နှလုံးသားကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လေးရိုက်လိုက်ရုံပါ ... ပါးပါးလေးပါကွာ ...”

အလင်္ကာက သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်မိ၏။ Second Year မှာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ ...ပြီးတော့ ငေးနေကျ မျက်နှာတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာမို့ အားငယ်ရှက်ရွံ့စွာ အိမ်ထဲအောင်းနေရ တာလေ ...ဇေယျရယ် ... “ကု” ကို မချစ်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ ဇေယျ မဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးလက်ထဲတော့ အတင်းမထည့်သင့်ပါဘူး တကယ်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အုံ့ပုန်းချစ်ခြင်းတွေကို ဇေယျ နားလည်သင့်ပါတယ် ...ခုတော့ အပြစ်တင်လှတဲ့ မင်းမျက်နှာမှာ မာန ရိပ်ထင်နေတာ ‘ကာ’ နဲ့မှ ပတ်သက်ရတယ်လို့ ...။

“ဘာလဲ အဆက်ဟောင်းလေးကို သတိရသွားလို့ ငိုသွားတာလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ညနေ ဘာစားချင်လဲ ...တာတာ ဘာ ဝယ်လာပေးရမလဲ”

“ချောကလက် ကိတ်တစ်လုံးလောက် ဆိုရပါပြီ”

“Ok တာတာ သွားပြီ”

မမပါးပြင်ကိုငုံ့နှမ်းကာ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ဆင်းလာခဲ့၏။ လသာ ဆောင်မှ ထွက်ကြည့်နေသည့် မမကို လက်လှမ်းပြကာ ကားတံခါးကိုဖွင့် စက်နှိုးထွက်လာခဲ့သည်။ အဆင်သင့်သာပြင်ထား ဇေယျမင်းဒင်ရေ ယူ အသည်းကိုလှုပ်ခါပစ်ဖို့ တို့လာနေပြီနော်၊ တိုက်ပွဲရဲ့အစမှာ အရှက်ကွဲ သွားတဲ့ မင်းမျက်နှာ ရဲရဲအတွက်တို့ ကျေနပ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

Canteen မှာ ထိုင်လိုက်စဉ် သူငယ်ချင်းတွေက လက်ဖက်ရည် တွေ မုန့်တွေ လှမ်းမှာချေပြီ။

“မနေ့က Class မုန့်ကြွရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်ကွ ...”

“Lecture ရော လိုက်လုပ်လို့လား ..”

“လုပ်ပါတယ်ကွာ ...အဖေကျနေတာပဲ ငါတို့ကို စစ်လားဆေးလားနဲ့ ...”

“ပြောလို့ရမလား မင်းတို့က ငါမရှိရင်မရှိသလို လိုင်းကကြောင်ချင်သေးတာကိုး ...”

“ဇေယျ ...ငါ Botany က သိမ့်သိမ့်အေးကို ကြေဟာ ကူညီဦး ...”

“ဟိုက မင်းကို မြင်တာနဲ့ မျက်နှာကို ဝှက်ထားတာ ရှေ့ဆက်တိုးမလို့လား ...”

“လုပ်ပါကွာ ...မင်းရဲ့ စာလုံးလှလှလေးတွေနဲ့ဆိုရင် သိမ့်ကြေကျလာမှာပါ ...”

“သေချာလို့လား...”

“မသိဘူးလေ ...ငါ ထင်တာပဲ ...”

“ထွန်းနေစိုး ဇော်ပိုးကို ဝိုင်းအုပ်ကြချေ၏။ သူက အုပ်စုကို ထိန်းလိုက်ပြီး Writing pad ကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။”

“အင်းပေါ့လေ သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတော့ လည်းကူညီရမှာပေါ့ ...တရုတ်စကားပုံကလည်းရှိနေတာကိုး”

“ဘာတုန်း ...”

“If you want happiness...

For an hour -take a nap.

For a day - go fishing.

For a month - get married.

For a year - inherit a fortune

For a life time - help someone else တဲ့လေ ...”

(သင်ပျော်ရွှင်ချင်ပါလျှင် ...

တစ်နာရီအတွက် - တရားတမော မှေးစက်ပါ ...

တစ်ရက်အတွက် - ငါးမျှားပါ...

တစ်လအတွက် - လက်ထပ်ပါ ...

တစ်နှစ်အတွက် - အမွေဆက်ခံပါ ...

ဘဝတစ်သက်တာအတွက် - အခွင့်တိုက်ဆိုင်သလို

သူတစ်ပါးအား ကူညီပါ ...)

“ကောင်းလိုက်တဲ့ Dialogueတွေပါလား...ပညာရှိပါသပါပေရဲ့...”

“ဒါဖြင့် ထွန်းနေစိုးက တစ်လစာအတွက် အစပျိုးနေတာပေါ့လေ”

ရယ်သံတွေ အုန်းခနဲ ထွက်လာလေ၏ သူက Ball Pen ကို မေးစေ့မှာထောက်ရင်း စကားလုံးတွေကို စိတ်ကူးဖြင့် ရှာနေစဉ် မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ အပြာရောင် အရိပ်တစ်ခုထင်လာလေသည်။

“ယူ ပြောတဲ့ နောက်ဆုံးအချက်ကို တို့လိုချင်တယ်ဆိုရင် ပေးနိုင်မလား...”

တစ်အုပ်စုလုံး အလန့်တကြားဖြစ်သွားရလေ၏။ ဝေထွန်းက နေရာမှ ထပေးလျက် တခြားဝိုင်းမှ ခွဲကိုဆွဲကာ သူနဲ့ဘေးမှာ ရွှေ့ထိုင်လေသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ယူကို Cupid လို့ခေါ်ကြပေမယ့် Philosopher လို့လည်း ပြောကြတယ်နော် ...”

“ဖိနပ်လာပြန်လျော်တာလား ဒါမှမဟုတ် မင်းဖိနပ်လာပြန်တာပေါ့”

တောင်းတာလား လောလောဆယ်တော့ ငါနေတဲ့ ခန်းဆောင်မှာ ထား
ခဲ့တယ် မရွှေချောရေ ပြန်လိုချင်ရင် လိုက်ယူမှရမယ် ...”

“ထားလိုက်ပါ အဲဒါက လမ်းကြိုတဲ့ တစ်နေ့ ရှင်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စပဲ
အခု ယူကို အလုပ်အပ်ချင်လို့ပါ ...ကဲ လက်ခံမှာလား”

သူ သတိအနေအထားဖြစ်သွားရလေ၏။ ဒီကောင်မလေးက သူနဲ့
စတွေ့တုန်းကလို ပြဿနာ တစ်ခုခုရှာတတ်တာကိုး ...။

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

“ယူ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ပါ ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ တို့အတွက် bride-
groom တစ်ယောက်ကို ဒီ (၆) လ အတွင်းရှာပေးဖို့ပါပဲ ...”

“ဘယ်လို ...”

“တို့ ပါပါက တို့ကို အမိန့်ချထားတယ် ယူရဲ့ ...ဒီနှစ်အတွင်းတို့မှာ
ချစ်သူမရှိသေးရင် သူပေးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်
ယူရမယ်တဲ့ ...တို့က ဒါကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပါပါက တို့ချစ်သူ
ကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ဖို့ပြောတယ် ....”

“ဒါဆို ...”

“ပါပါကို တစ်ကွက်ချန်ပြီး လှည့်စားလို့တော့ မရဘူးယူရဲ့ ပါပါ
က တို့ထက်ပိုပြီး ဦးနှောက်ပြေးတယ် ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်သူထားတာ
ကို သိသွားရင်တို့ အပြစ်ပိုကြီးသွားမှာ ...”

တစ်မျိုးကြီးပါလား တကယ့်ကိုမှ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ ဘယ်လို
ကောင်မလေးပါလိမ့် ...ရာဇဝင်တွေ ပြောင်းပြန်လှန်တဲ့အဖြစ်ကို လုပ်
နေသလိုပါပဲလား ...။

“ဒါ Korea နိုင်ငံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမိသိပါတယ်နော်”

“ယူ ခေါင်းရှောင်ချင်တာလား ဇေယျ မင်းဒင် ယူဖန်တီးပေး
လိုက်တဲ့ နံတွဲတွေ တကယ်ယူ၊ မယူဆိုတာ မသေချာပေမယ့် တို့က
အတည်လက်ထပ်မှာ ....”

ဗုဒ္ဓေါ သူ အပျော်တမ်း လုပ်ပေးနေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို တကယ့်
လုပ်ငန်းကြီးထင်ပြီး အလုပ်အပ်နေပါရောလား၊ ပြဿနာပဲ ကောင်မလေး
က စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်တင်ကာ ပြောနေပုံက တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ လာနောက်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာနေတဲ့ပုံစံ လုံးဝမပေါက်ပါချေ။

“ငါက မင်းလိုချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ သတိုးသားလောင်းကို ရှာပေးရမှာပေါ့။
ဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ....”

“အလုပ်အပ်တယ်ဆိုတာ အပေးအယူရှိရတယ် အမိရဲ့ ငါလုပ်
နေတဲ့ အလုပ်က အပျော်တမ်းသက်သက် အခမဲ့လုပ်ပေးခဲ့တာတွေ ပါ။
မင်းလို အတည် ဖူးစာရှင် ရှာခိုင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်လေ ...တို့ကြေးကတော့ အကြီးစားပေါ့ ...ယူကျေနပ်
မှ လက်ခံလည်းဖြစ်ပါတယ် ...ဒါပေမယ့် ယူလက်ခံရယူထားတဲ့ ဂုဏ်
ပုဒ်တစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှတော့ ဖြစ်မှာလေ ...မဟုတ်ဘူးလား”

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောနေတာပါလား။ ဒီအလုပ်ကို လက်မခံရင် သူ
သိက္ခာတွေ အပုံလိုက်ကျဆင်းရပြီပေါ့လေ၊ တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မ
လေးပါပဲ ...သေချာညာဏ်ဆင်ပြီးမှ သူ့ကို ထိုးစစ်လာဆင်တာပါလား...။

“ကြေးက ...”

“တို့လိုချင်တဲ့ လူကို ရရင် တို့ဆီက ယူလိုချင်တာ တောင်းနိုင်
တယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေးမယ် ...ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာပဲဖြစ်

ဖြစ်ပေါ်...ဒါပေမယ့် ပေးနိုင်မယ့် အရာလည်းတောင်းဖို့ လိုမယ်”

“မအောင်မြင်ရင်ရော ...”

“တို့ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယူ လက်ထပ် ရမယ် ...ဒါပါပဲ ...”

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကုန်လေ၏။ သူခေါင်းထဲမှာ အချက်ပေးသံက အဆက်မပြတ် မြည်နေလေသည်။ အရေးကြီးဆုံးက သူ့အတွက် သိက္ခာတစ်ခုပါပဲ။ ဒီအလုပ် မအောင်မြင် ရင် အလျော်အစားဆိုတာထက် သူ့သိက္ခာကျဆင်းရမှာလေ။

“ငါ ရှာပေးတဲ့လူက အကောင်းစားကြီးဖြစ်နေပြီး မင်းပေးစား မယ့် မိန်းကလေးက အညံ့စားဖြစ်နေရင်တော့ မမျှတပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ဇေယျ မင်းဒင့် ...အဖက်ဖက်က ပြီး ပြည့်စုံပြီး ယူကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူ ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ...”

ခေါင်းထဲမှာပေါ်လာသည်က စာတမ်းတစ်ခု ... On the horns of a dilemma ... (ဆူးကြားက ဘူးခါး) တကယ့်ကို ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာပါလား အနိုင်မရလျှင်ဖြင့် သူတော့ ရုန်းမရသည့် အခြေအနေထဲမှာ စုန်းစုန်းနစ်မြုပ်ရမှာလေ ...သူ့ကို ချစ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ထက် ကျဆင်းရမည့် သိက္ခာက ပိုအရေးကြီးသည်ကိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနက သူ့အဇ္ဈတ္တကို နှိုးဆွလိုက်လေ သည်။

“ငါ လက်ခံတယ် ...”

“Ok တို့က လောဘတကြီး လိုချင်တာမျိုးမရှိပါဘူး။ တို့ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးရမယ် ...ပညာတတ်ရမယ် ...သင့်တော်တဲ့ ရုပ် ရည်ရှိပြီး ယောက်ျားပီသရမယ် ...ငွေ မချမ်းသာလည်းရှိပါစေ ...”

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်နိုင်ပြီး တို့အပေါ်မှာ ကြင်နာမှုပေးနိုင် ရမယ် ... နောက်ဆုံးတစ်ချက်က တို့ကလည်း သူ့ကို ချစ်နိုင်ရမယ်.. ..ဘယ်လိုလဲ ...”

မလွယ်ကြောပါလား ...သူမ ချစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို သူ မည်သို့ရှာတွေ့နိုင်မည်နည်း ...သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူမမှာ သူ မမြင်နိုင်တဲ့ ဝက်ဖဲတစ်ခုရှိကို ရှိနေတာပါပဲ ...။

“အဲဒီလူကို ငါက ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ...မင်းအကြောင်း ဘာ တစ်ခုမှ မသိဘဲ ငါအောင်သွယ်တော်လုပ်လို့မရနိုင်တာ မင်းသိပါ”

“တို့နာမည် တစ်သက်တာ... First Year Maths တက်နေတယ်။ လက်ရှိ ချစ်သူတစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ မိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်သလောက် တော့ ဥစ္စာရှိတယ် တို့စီးနေတဲ့ကားကိုကြည့်ပြီး ယူသိနိုင်တာပဲ ...ကဲ ပြည့်စုံပြီလား”

“ကောင်းပြီ Chance က (၆) လအတွင်းနော် ဒီ (၆) လအတွင်း မင်းငါ့ကို ဂရီဂျောင့် လာမကျရဘူး ...မင်းလိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးကို ခေါင်း အေးအေးထားပြီး ရှာချင်လို့ပါ ....ငါ့ကို မင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးရင် လုံလောက်ပါပြီ တစ်သက်တာ ...”

သူမက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ ကဒ်က လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလေ၏။ သူမအမည်နှင့် Hand Phone နံပါတ် မှလွဲ၍ မည်သည့်အရာမှ အပိုမပါပါချေ ....ပြီးနောက် သူ့ကို ယောင် ယောင်မျှပြီးပြကာ ထိုင်ခုံမှ ထထွက်သွားလေ၏။ အခုမှ သက်ပြင်း ချသံတွေ ပြိုင်တူပေါ်လာလေသည်။

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ...”

“တိုက်ပွဲဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပဲပေါ့ ...”

“ဒီကောင်မလေးကို လျှောက်တွက်လို့ မရဘူးနော် ဇေယျ ...တော်တော်လေး လျှို့ဝှက်သို့သိပ်စွာ ရောက်လာတာကိုပဲကြည့် ...”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် သူလိုချင်တဲ့ အတိုင်းဖြစ်စေရမှာပါ။ အချိန်တန်တော့ သူ့ဂုဏ်ထားတဲ့ ပဟောဠိတစ်ပုဒ်ကို ငါဖြေရှာတွေ့မှာပဲ”

“ငါတို့ အထင်တော့ မင်းကို အပိုင်ချည်တာပဲ ဇေယျ။ ဧကန္တ မင်းကို ဒီကောင်မလေး စိတ်ဝင်စားလို့ချဉ်းကပ်လာတာပဲဖြစ်နိုင်မယ် .... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူလိုချင်တဲ့ လူစားမျိုး မင်းရှာမတွေ့ခဲ့ရင် သူ့ကို ယူဆိုပြီးပွဲသိမ်းပဲ ...”

ဝေထွန်းမှတ်ချက်ကြောင့် သူပြုံးလျက် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ Ball Pen ခလုတ်ကိုပိတ်ကာ Writing Pad ကိုပါ ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

“မတင်နဲ့ ဝေထွန်း ဒီလောက် မလွယ်ကူဘူး ...သူ့ မျက်လုံးတွေ ထဲမှာ နာကြည်းရိပ်တွေ တစ်စွန်းတစ်စ ထင်ဟပ်နေတယ်။ ငါ သိတာ တစ်ခုပဲ ငါ ဖတ်နေတဲ့ အဘိဓာန်က နားလည်ရခက်တယ်ဆိုတာပါ”

“မသိပါဘူး ငါကတော့ အခု မင်းလက်ခံတဲ့ အလုပ်က ပြောင်းပြန်ကြီးလုပ်ရသလို ဖြစ်နေသလားလို့ ....”

“မှန်တယ် ...ငါကလည်း စကားပုံအရ လှုပ်ရှားရမှာပဲ ...တက်မရရင် လက်နဲ့လှော်တဲ့ ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဒီကောင်မလေးက တစ်မူထူးခြားနေတာ အမှန်ပဲ ...သူပြောတဲ့ စကားတွေကို ငါစိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ဘူး ...သူထွက်သွားတိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်ရစ်အောင် ချန်ထားတတ်တယ်။ လောလောဆယ် သူ တစ်ကွက်အသာမှာရှိနေတာကို ငါသိတယ်”

“မင်း နှလုံးသား သုံးဆယ့်ငါးဖြစ်တော့မလား ဇေယျ ...”

“အရုံးဘက်မများသေးပါဘူး ကျော်သက်ရာ ...ငါ လက်ကိုင် ဆွဲသုံးတဲ့ ဆိုရိုးစကားပုံကို မမေ့သေးသရွေ့ပေါ့။ Give your heart to a weman and she will kill you .... (သင်၏ နှလုံးသားကို မိန်းမတစ်ယောက်အားပေးလိုက်ပါ ...သူမက သင့်ကို သတ်လိမ့်မည်) တဲ့ ဒီလောက်နဲ့ ငါ မသေနိုင်သေးပါဘူး အဲဒါ အသေအချာပဲ ...”

ရေခွေးခွက်ကို ကောက်မေ့စဉ် ခါးသက်သက်အရသာက လည်ချောင်းထဲ စီးဝင်သွား၏။ မရေရာတဲ့ ဇာတ်မျောကြီးမှာ ငကက်မပါဘဲ လှော်နေရသလိုပါလား။ တစ်သက်တာ မင်းဘယ်သူလဲ ဘာလဲဆိုတာကို ငါသိဖို့လိုလာပါပြီ သို့သော် ....။

Lad Top ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ကိုကိုဘေးရှိ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ အမြဲရောက်နေသည့် သူမကြောင့် တစ်ပန်းရှုံး၏။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သူ့ကိုယ်သူ မုန်းတီးနေမိသည်။ အပျော်တမ်းမဟုတ်သည့် ကစားနည်းထဲမှာ သူ့ညပ်နေရတာကတော့ အမှန်ပါပဲ...။

“Cindrella အကြောင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာတော့ မဟုတ် လောက်ပါဘူးနော် ...”

“ကိုကိုကလဲ ...”

“အနှိုက်ထိသွားလို့လား ...အားနေရင် လက်ထဲက Ballpen ကို မချတဲ့ကောင်က ငှါအခန်းထဲ ဝင်လာပုံထောက်ရင် အစာမကြေတာ တွေ များနေလို့ပဲ ...”

“လာပြန်ပြီ ...ဗေဒင်ဟောစားပါတော့လား”

သီဟက Lab Top ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခုံမှထကာ ခုတင်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ ညီဖြစ်သူ မျက်နှာကိုကြည့်ကတည်းက စိတ်မရွှင်မှန်း ရိပ်မိ နေပါသည်။

“ဘာလဲ ကောင်မလေးနဲ့ မကြည်သေးဘူးလား”

“အခုမှ တိုက်ပွဲစရုံရှိသေးတာ ...”

“ဟေ့ ရည်းစားထားဖို့အရေး တိုက်ပွဲဆင်ရတယ်လို့ ...ငါ့ညီက တော့ စံပါပဲ ...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်ပါဘူး ဟုတ်တယ် ...လုံးဝ မချစ်တာ သေချာတယ် ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“တစ်သက်တာ...”

သီဟက တီးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ နာမည်ကိုတောင် မမေ့ မလျော့ရွတ်နိုင်ပါလျက် မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေသည့် ညီရင်ထဲ ဘာ တွေရှိနေပြီလဲဆိုတာ ရိပ်မိရချေပြီ ...တကယ့် အရိုင်းလေးကိုး။

“မကြာခဏ သတိရနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဦးနှောက်စားခိုင်းလို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာပါ ...”

“သူက ဘာတွေခိုင်းထားလို့လဲ ...”

“ဒီ (၆) လအတွင်း သူ့အတွက် သတိုးသား ရှာပေးရမယ် တဲ့ ...”

“Internet သွားချိန်လိုက်ပေါ့ ...”

“မဖြစ်ဘူး ..သူ သိသွားရင် ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်းရာ ဂျောက်သွား မှာ”

“သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိက္ခာရှိချင်တယ်ပေါ့...ဒါကို ကြည့်ကတည်းက ညှိစိတ်ထဲ မရိုးသားတော့တာ သေချာပြီ”

သူ ရှူးရှူးရှဲဖြစ်လာတော့ ကိုကိုက တဟားဟား အော်ရယ်လေ၏။ တစ်ယောက်ခေါင်းနဲ့ မရရင် နှစ်ယောက်ခေါင်းပေါ့။ ဟုတ်တယ် ဒါမှ သူမကို နိုင်မှာလေ ...နိုင်ဖို့က အဓိက မဟုတ်လား။

“ကိုကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“တစ်သက်တာကို ...”

“မင်း Game ထဲ ငါမပါပါရစေနဲ့ ....”

“ကိုကို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သူ့ရှာခိုင်းတဲ့လူကို ရှာမပေးနိုင်ရင် သူ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးစားမှာတဲ့ ဘယ် လိုလုပ်မလဲ ...ကျွန်တော်က တရားမမျှတဘဲ ဒီကိစ္စကို အောင့်သက် သက်လက်ခံလိုက်ရတာ”

“ငြင်းလိုက်ပေါ့ကွ ...”

“ငြင်းလို့မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျ ...သူက ချည်ပြီးတုပ်ပြီး အပိုင်ပြောတာ”

“မင်းကိုက အချည်ခံချင်တာပါ ညီရာ ...”

“ဟာဗျာ ...ရှေ့နေ ငှားမှ ထောင်ကျက်နီးကြုံနေပြန်ပါပြီ။”

“မင်းကလည်း တစ်သက်တာရဲ့ နောင်ကြီးလှောင်အိမ်ထောင်ထဲဝင်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

သူ ကိုကို ကို တုကြည့်ကြည့်တော့ ကိုကိုက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ကြည့်လေ၏။ ဟုတ်တယ် အသက်နည်းနည်းကြီးတယ် ...ပညာ

တတ်တယ် ...အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်နိုင်တယ် ...တစ်ခုပဲ ...ကိုကို သူမကို ချစ်ဖို့နဲ့ သူမက ကိုကိုကို ပြန်ချစ်ဖို့ပါပဲ ...။

“ကိုကို လိုက်တွေ့နိုင်မလား ...အားတဲ့ တစ်ရက် ရက်ပေါ့ ...”

“ငါက ...သူ့ကို ...”

“အင်းလေ ...”

“အ ...ပါ ငါ့ညီရယ် ...သူ့ကို သွားတွေ့ရင် သူက No လို့ငြင်း ပြီး Cancel လုပ်လိုက်မှ ငါ့သိက္ခာတွေ မြေပေါ်ပုံကျသွားမှာ သူ ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ မင်းတိုးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ...သူက မင်းကို တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဒီဇာတ်လမ်းကိုထွင်တာလေ ...”

“ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ဖို့ကံချင်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ...မင်းကို အပိုင်သိမ်းချင်တာကွ”

“ဗျာ ...”

သူပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါ၏။

ကိုကို ဘယ်လိုကြီး ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ တစ်သက်တာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူ ဘာသာပြန်နိုင်ပါလျက် ဒီအဓိပ္ပါယ်မှ ထွက်မလာဘဲ...။

“သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလိုချင်တယ် ပြောလို့လဲ ...”

“သူ့ထက် အသက်ကြီးရမယ် ...ပညာတတ်ရမယ် ...ရုပ်ရည် သင့်တင့်ပြီး ယောက်ျားပီသရမယ် ...အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးနိုင်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ ကြင်နာရမယ် ပြီးတော့ သူကလည်း အနိုင်ရမယ်တဲ့ ...”

“ရှင်းနေတာပဲ ညီရဲ့ မင်းရှာပေးတဲ့လူက ဒီအရည်အချင်းအား လုံးနဲ့ ပြည့်မီချင်မှ မိမှာလေ ...သူ့ပြောပုံအရဆိုရင် (၉၉.၉) Percent က သေချာနေပြီ ...သူ ညွှန်တာမင်းကိုပဲ နောက်ဆုံးအချက်ကိုပဲ ကြည့်နဲ့ပါ”

၄၂

ရွှေရှောင်မမ

..သူ့ကိုယ်တိုင်ချစ်နိုင်မှ ဆိုတာလေ ...”

“အား ...မဆိုင်လိုက်တာ ...”

“ဆိုင်တာပေါ့ ညီရ ...မင်းခေါ်လာသမျှ အားလုံးကို နောက်ဆုံး တစ်ချက်နဲ့ သူ ငြင်းလိုရနေပြီပဲ ..ဒီတော့ မင်းဘက်က ရှုံးဖို့သေချာနေပြီ မင်းရှုံးတာနဲ့ သူချစ်တဲ့ မင်းကို အသာလေး ကွဲခနဲ ဖမ်းလိုက်ရုံပဲ ပိုင်လိုက်တာနော် ...ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဦးနှောက်ကို ရွှေချထားဖို့ ကောင်းတယ် ...တော်တော် ပြေးတဲ့ Master Brain ပဲ ...”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တုသွားပါ၏။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့များ သူမတွေးမိတာ ပါလိမ့် ...ဒီကောင်မလေးက သူနှင့် Major လည်း မတူ၊ အတန်းချင်း လည်း မတူပါဘဲ သူ သတင်းတွေ အခိုင်အမာရထားပုံပါလား မချိုမချင် ပြုံးတတ်သည့် အပြုံးကို မြင်စဉ်ကတည်းက သူရိပ်မိဖို့ကောင်းပါ၏။ ညှိလိုက်တာနော် ငါတော်တော် ညှိသေးတဲ့ကောင်ပါလား ...။

“သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိ သေးတယ် ...”

“အဲဒါကိုက သူ သိပ်တော်ကြောင်း ပြနေတာပဲလေ။ မင်း သူ့အပေါ် မှာ စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား ...ဘယ်လောက်လှတဲ့ Twist လေးလဲ ...ငါ့ညီကို အိပ်မက်တွေ ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ venus လေး ပါလား ..”

“ဟာဗျာ အဲဒီလောက်ထိ မဖြစ်ပါဘူး...သူ့ကို အရုံးမပေးချင်စိတ် နဲ့ မရိုးမရွံ့ဖြစ်တာလေးတစ်ခုပဲရှိတယ် ...”

“လောလောဆယ် မင်းဝန်ခံချင်တာ ရှိစေတော့ ညီရေ ဒါပေ မယ့် တစ်နေ့နေတော့ မင်းဝန်ခံဖို့ပြင်ဆင်ရမှာတော့ သေချာတယ်။ ငါ

ရွှေသမင်ဇာပေ

အဲဒီနေ့ကို စောင့်ကြည့်ဦးမှာနော်”

“လုံးဝ ဥသယံ”

သူက မျက်စိစုံခိုတ် ငြင်းချက်ထုတ်လေ၏။ ရုတ်တရက် ကိုကို Hand Phone မှ သံစုံတီးလုံးလေး မြည်လာလေသည်။ ကိုကိုက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး Phone ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

“ဟဲလို ...”

“ကိုသီဟ ...ပန်းနုပါ ...”

“အင်း ...ပြော ...”

“ညနေက လောင်းထားတဲ့ Slab မှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေပြီ နာရီ စေ့ပေမယ့် ပုံမကျသေးဘူးတဲ့ ...”

“ကျွတ် ...သန်းဦးမရှိဘူးလား ...ဒါ သူယူထားတဲ့ တာဝန်လေ”

“ပြောရင်တော့ အဆွဲခံရဖို့ပဲရှိတယ် ...သူ Karaoke ဆိုင်မှာ beer သွားမော့နေတယ်တဲ့ ...”

“တောက် တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ ...နေပါဦး နင် ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ ...”

“ဆိုင်ထဲကပါ ကိုသီဟ ...”

“ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား အခု ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ ...ည သန်း ခေါင်နားနီးနေပြီ ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်မှာရှိရမယ့် အချိန်လား ...”

“ပြန်မလို့ပဲ ...သူ မရှိတာနဲ့ ...”

“ထားခဲ့လိုက် ...မနက်မှ ဒီကောင်နဲ့ ငါရှင်းမယ် ...ဘယ့်နှယ့် A.G.T.I ချင်းအတူတူ မိန်းကလေးကို ဦးစားမပေးဘဲ သူ့ချည်းလစ်နေ

ရွှေသမင်ဇာပေ

လို့ရမလား ... ငါနဲ့ တွေ့ပြီသာမှတ် ...”
 “ဒါဆို ဒီတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရမှာလား ...”
 “ထားခဲ့ပေါ့ ...”
 “ကိုမျိုးတို့အုပ်စု တစ်ယောက်မှ မပြန်ရသေးဘူး သူ့ကိုစောင့်
 နေကြတာ ...”
 “ဘာကိစ္စ စောင့်နေတာလဲ ...”
 “Day ကြေးတွေ တစ်ပတ်စာ ရှင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ပေါ်မလာလို့”
 “ဟာ .. ဒီကောင်တော့ ပြုတ်စော်တော်တော်နဲ့နေပြီ ကဲ ကဲ ငါ
 ပဲလာခဲ့မယ် ... နင် အဲဒီမှာ ခဏစောင့်ဦး ... သူတို့ကို ငွေလာရှင်း
 ပေးမယ်လို့ ပြောထားပေး ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 သီဟက Phone ကို ပိတ်လိုက်ပြီး စွပ်ကျယ်ဖြူပေါ်မှာ ရှုပ်အဖြူ
 တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပါ၏။
 “အပျင်းပြေ လိုက်ခဲ့မလား ညီ ..”
 “ဆိုက်ထံကိုလား ...”
 “ဒါပေါ့ ...”
 “မလိုက်ချင်ပါဘူး ကျွန်တော် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဒီညပြီးအောင်
 ဖတ်မလို့ဟာ ...”
 “ကြည့်လုပ်ဦး တော်ကြာ စာမျက်နှာထက်မှာ သူ့မျက်နှာလေးပဲ
 ပေါ်နေဦးမယ် ...”
 “ကြည့် ... ပြောပြန်ပြီ”
 သီဟ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ လှေကားမှ

ဆင်းလာခဲ့၏။ ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာပြီး ဆိုက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့
 လေသည်။ ဆောက်လက်စ တိုက်ဝင်းထဲမှာ အလုပ်သမားတစ်စုကို
 စောင့်နေတာတွေ့ရ၏။
 “ဟိုကောင်ပြန်မလာသေးဘူးလား ...”
 “မလာသေးပါဘူး ကိုသီဟ ...”
 “မောင်မျိုးဝင်းရေ လာဦးမော့ ... တစ်ပတ်စာဖိုးရှင်းပေးရတာ
 ဘယ်လောက်လဲ ...”
 “ဆယ်ယောက်စာက တစ်သိန်းလေးသောင်း ခုနစ်ထောင်ပါ
 ကျွန်တော်နဲ့ နောက် ငါးယောက်စာက နှစ်သိန်းတစ်သောင်းပါ ခင်ဗျာ”
 “ရော သုံးသိန်းခြောက်သောင်း စာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးယူ
 ငွေကို သေချာရဦး ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 “Slab က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”
 “ရေလောင်းတာ များသွားလို့ ပျော့နေတာပါ ...”
 “ဒီည-မိုးရွာချရင် သွားရောပေါ့လေ ...”
 “ရွာမယ်တော့ မထင်ပါဘူး”
 “အစောင့်ရော ...”
 “ရှိတယ် ...”
 သီဟမှာစရာရှိတာတွေမှာကာ မုန်းနုကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါ၏။
 “ငါ ပြန်ပို့ပေးမယ် ...”
 “ရပါတယ် ကိုသီဟ ...”
 “ဟဲ့ အချိန်က မနည်းတော့ဘူး နောက်ကို ည (၈) နာရီ အိမ်ပြန်

တာထက် နောက်မကျစေနဲ့ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကားကို ဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်လာပြီး ပန်းနု နေသည့် အဆောင်ရှေ့ အထိ မောင်းပို့ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့စဉ် လမ်းမကြီးထက်မှာ ကားလေး တစ်စီးထိုးရပ်ထားတာကိုလှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့ကား ဖြတ်တက်လာစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လက်လှမ်းတားလိုက်လေ၏။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ ...”

“ကူညီပါဦးကွယ် ... အခုလေးတင်ပဲ ကားက ထိုးရပ်သွားလို့ပါ”

“အန်တီတစ်ယောက်ထဲလား Driver တွေ ဘာတွေ မပါဘူးလား ခင်ဗျာ ...”

“ဟိုနား ဒီနားပဲဆိုပြီး ခေါ်မလာမိတာပါ သားရယ် ဆွေမျိုးအိမ် က ဘုရားကိုးဆူပွဲရှိလို့ ထွက်လာတာ ညဉ့်နက်သွားလို့”

“ခဏလေးနော် ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ် မရရင်တော့ ဝပ်ရှော့စ် ပို့ရုံပဲ ... အိမ်ကို ကျွန်တော် ပို့ပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ ...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ် ...”

ဘာမှ မကူညီရသေးမီ ကြိုပြီး ကျေးဇူးတင်နေသည့် အန်တီ ချောချောလေးကြောင့် သီဟ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်၍ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ပြင်ပေးကာ စက်နှိုးစေလိုက်သည်။ ကားက နောက်ဆုံးပေါ် လူက ချောချောလှလှ အန်တီကြီး ညဉ့်နက် နက်မှာ အန္တရာယ်မကြောက် ဘာမကြောက်ပါလားနော်။

“ရပြီလား အန်တီ ...”

“ရပြီသား ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ...”

“ရပါတယ် အန်တီ နောက်ကို Driver မပါဘဲ ညနက်တဲ့အထိ အခုလို တစ်ယောက်တည်းလျှောက်မသွားပါနဲ့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်လို့ သတိ ပေးတာပါ ...”

“အေးပါကွယ် ... အခုလည်း တူမလေး ပါလာပါတယ် ... အန်တီ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ ...”

သူက အခုမှ နောက်ခန်းထဲမှာ လူပါတာကို သတိထားမိသွားရပါ ၏။ မှန်က တစ်ဝက်မျှ ကျသွားပြီး ကားထဲမှ လလေးတစ်စင်းပေါ်လာ လေသည်။

“ကျေးဇူးနော် ...”

“ရပါတယ် ...”

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်သက်ထားပါ ... အောင်မြင်ကုမ္ပဏီက ဦး အောင်မြင်ရဲ့ ညီမပါကွယ် ...”

“ဪ ... အန်ကယ် ဦးအောင်မြင်နဲ့ ကျွန်တော်ရင်းနှီးပါတယ် အန်တီ ... ကျွန်တော့်နာမည် သီဟပါ ...”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် ... အန်တီတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျာ ...”

သီဟက ခေါင်းညိတ်ပြကာ နောက်ကိုဆုတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ ပြုံး ရုံးလေးပြုံးပြလိုက်သည့် ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်မိသေးသည်။ ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာနော် ပြုံးတာတောင်မှ မပီမပြင် လေး ပြုံးရှာတာကို ကားလေးမောင်းထွက်သွားတော့မှ သူလင်ရေဇာ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသေးသတဲ့

ကျေနပ်မှုတို့ကြောင့် အံ့သြနေမိ၏။ လမင်းလေး ဟုတ်တယ် ...တ ကယ့် လမင်းလေးလိုအေးချမ်းတဲ့ အပြုံးလေးပါလား ...ညီသာမြင်ရင် တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကောက်စပ်လို့ရမည် ထင်ပါသည်လေ ...။

ခြံထဲသို့ ကားလေးဝင်လာတော့မှ ဦးအောင်မြင် သက်ပြင်းချ လိုက်မိ၏။ ပြန်ချိန်တန်သော်လည်း ရောက်မလာသေးသည့် ညီမနှင့် သမီးကြီးကို စိတ်ပူနေတာ သက်သာသွားပြီကိုး ...ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ သည့် အလင်္ကာကို မိစန်းက ဝိုင်းကူတွဲပေး၏။ ဒေါ်သက်ထားက ကား သေ့ပိတ်ပြီးမှ တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိုးချုပ်ကုန်တာလဲ ထားရဲ့ ...”

“လမ်းမှာ ကားရပ်သွားလို့ပါ အစ်ကိုကြီး ...”

“ဟေ ...ကားကဝယ်ထားတာ ဘာကြာသေးလို့ ပျက်ရတာလဲ”

“ဆီပိတ်တယ်ဆိုလားပဲ ....ကိုကိုမိတ်ဆွေ ကောင်လေးနဲ့တွေ့ လို့ အဆင်ပြေသွားတာ ...သီဟတဲ့ ...”

“ဪ မောင်သီဟနဲ့ တွေ့လာတာကိုး ...”

“ကောင်လေးက ...ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာလဲ ကိုကို ...”

“သူ့အဖေ ကုမ္ပဏီမှာပဲလေ ...BE ဘွဲ့ရထားရဲ့ အလုပ်ကို အရမ်း ကြိုးစားသလိုတော်တော်လည်းအေးတယ် ...သူ့ကို သားမက်တော်ချင် တဲ့ လူတွေပေါ့ပေါ့...ဖအေက အရမ်းထက်လို့ရှိန်နေကြတာ ...”

“ယောက်ျားလည်း ပီသတယ် ...”

တာတာက မမကို လာကူတွဲရင်း ပါပါနှင့် အန်တီလေးပြောတာ ကို နားစွန်နားဖျားကြားမိသွားပါ၏။ မမကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်တော့ မမက ပြုံးရုံလေးပြုံးပြပြန်သည်။

“ရင်တွေ ဘာတွေများ ခုန်လာသလား ...”

“ဟယ် ...ခုန်စရာလား တာတာရဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက် ပြောပြန်ပြီ ...”

“အန်တီလေးကတော့ တော်တော်သဘောကျနေပုံပဲ ...”

ခုတင်ထက် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး မမ အဝတ်အစားလဲတာကို ကူ ညှိပေးလိုက်ပါ၏။ အလင်္ကာက ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို အသာကိုင် ရင်း မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာလေသည်။

“သူ့ကို သတိရနေပြန်ပြီလား”

“အမြဲတမ်း သတိရနေတာပါ တာတာရယ် ....”

“မမက တော်တော် အစွဲအလမ်းကြီးတယ်နော်...”

ကိုယ့်ကို ဘာမှန်းတောင် သေချာမသိတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ် မှာ ဒီလောက် သံယောဇဉ်ထားတာ မကောင်းဘူး ...မမပဲ ခံစားရမှာ ...”

“ဒါကတော့ အချစ်ကိုးတာတာရဲ့ ...မမသူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် သူ မသိဘဲ တိတ်တိတ်လေးချစ်နေတာကိုပဲ နှစ်သက်တယ် ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ချစ်မှတော့ သူ့ရော့ကိုယ်ရော အတူတူချစ်ပေါ့”

အလင်္ကာက ညီမလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက် မိ၏။ ဘဝမှာ နေပျော်စရာကြီးပဲဟု မြင်မြင်ခဲ့သမျှ သူနဲ့ဆုံမှ အစစအရာ ရာ လှပခဲ့တာကို တာတာမှ မသိခဲ့ဘဲလေ ...ပျော်ခဲ့မိတာတွေ ကြည့် နူးခဲ့မိတာတွေ၊ တိတ်တခိုး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ အရသာမျိုးကို တာတာမှ မခံစားခဲ့ဖူးတာပဲ...။

“တာတာပြောသလိုမျိုး အခွင့်အရေးကို လူတိုင်းလိုချင်ကြမှာပါ ပဲ ...ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့အရာ တစ်ခုကိုး”

“သူ ... မမကို တကယ်မသိတာလားဟင် ...”

“မမ ... မပြောတတ်ဘူး ... သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ့ကို မြင် မြင်ချင်းရင်ခွန်ခွဲတာပဲ ...”

အလင်္ကာက မွေ့ယာထက်လှဲချလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို ငေး ငေးလေးကြည့်နေမိလေသည်။ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် သူ့ပုံရိပ်တွေ ကိုပဲ အမြဲတွေ့နေရတာပါလား ဒါဟာ အချစ်မဟုတ်ရင် ဘာများဖြစ် နိုင်မှာလဲကွယ် ...။

“တကယ်ဆို သူ့ကြောင့် မမ ဒီ ဘဝကို ရောက်ရတာ ပိုပြီးတောင် စိတ်နာသင့်တယ် ...”

“မဆိုင်ပါဘူး တာတာရယ် ... မမရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုဖြစ်လာ ခဲ့တာပါ ... သူတော် ဘာမှန်းသေချာမသိလိုက်တဲ့ ကိစ္စကြီး ...”

“တကတော့မြင်ရသလောက်တော့ သူက သိပ်ကြီးစွဲမှက်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“တာတာက ချစ်မှ မချစ်တတ်သေးဘဲကိုး ...”

“အာ ... မဆိုင်ပါဘူး ... မမရာ ...”

ညီမလေးမျက်နှာ ပန်းရောင်သမ်းသွားတာမို့ အလင်္ကာတီးတိုး ရယ်လိုက်မိ၏။ အာရုံက First Year စတက်သည့်နေ့ကို ရောက်သွားရ သည်။ ‘ကာ’ တို့ အုပ်စုက သုံးယောက် ... သူက တစ်ယောက်တည်း ‘ကာ’ တို့ အုပ်စု ဆူညံ ဗရုတ်ကျသလောက် သူက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် Canteen မှာ စားပွဲချင်း ကပ်လျက် ထိုင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံဖြင့် တစ်မိစိန်စိုက်ကြည့်ခဲ့မိသည့် ‘ကာ’ အဖြစ်ကို သူက ဥပေက္ခာပြုပြီး မသိရှိခဲ့ပါချေ။

“သူက ပုဆိုးကို ရှည်ရှည်ဝတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် လမ်းလျှောက် တဲ့အခါ ‘မ’ပြီး လျှောက်တတ်တယ် ... ရုပ်အဖြူ လက်ရှည်ကို အမြဲ လက်ခေါက်ဝတ်တယ် ... မျက်မှန်ကို မကြာခဏ ပင့်တင်တတ်တယ်။ ထိုင်တဲ့အခါ ခြေချိတ်ထိုင်တယ် ... ဒါကြောင့် သူ့ခြေသလုံးက အပြာ ရောင် အမှတ်လေးကို မမတွေ့ခဲ့တာပေါ့ ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ခြေသလုံးက အမှတ်ကိုမှ စွဲရတယ်လို့ ...”

“သူက ဟန်ပန်မရှိဘူး ... မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ကရတစိုက် မကြည့်တတ်ဘူး ... သူဟာသူ စာရွက်တွေ ဘောပင်တွေနဲ့ အမြဲအ လုပ်ရှုပ်နေတာ နောက်မှ သူ ကဗျာတွေစပ်နေမှန်း မမတို့ သိလိုက်ရ တယ် ...”

တာတာက မမဘေးမှာ အသာလှဲအိပ်လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲက ချစ် ခြင်းတွေကို လွမ်းမောစွာ ပြောနေသည့် မမ၏ ခံစားချက်ကို မျှဝေ လို၍ပါလေ ...

“သူက မျက်လုံးတော်တော်လှတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ မျက်မှန်ချွတ်သုတ်တုန်းက ရှားရှားပါးပါးလေးတွေဖူးတာ အရမ်း လှတာပဲ ... ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးပေါ့။ မျက်သားပြာလှဲလှဲပေါ်မှာ မျက်ဆံလေးက နက်နေတာပဲ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေကို မျက်မှန်ကြည့် ဖြည့်လေးနဲ့ အမြဲဖုံးထားတယ် ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ပတ်သက်ချင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို သူ ဘောင်ခတ်ကြည့်ပြီး ဖယ်ရှားတတ်ခဲ့တာပေါ့ ...”

“သူ ဆံပင်တွေက ပျော့သလိုပဲနော် ...”

“ဟုတ်တယ် Canteen ထိုင်တိုင်း လေတိုက်တော့ သူဆံပင်လေး

တွေ လွင့်တာ အရမ်းကြည့်ကောင်းတယ် ...မမ မနာလိုတောင် ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ ...”

အလင်္ကာက ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေကို 'ယောင်ယမ်းစမ်းမိကာ ညည်းလိုက်မိ၏။ ကျောလယ်ခန့်သာရှိသည့် 'ကု' ဆံပင်တွေက သူ့ဆံပင်လောက် ပျော့ပြောင်းခြင်းမှ မရှိတာဘဲ ...

“သူတို့အုပ်စု ငါးယောက်စုမိသွားမှ သူ့အသံထွက်လာတာ သူ့အသံက ယောက်ျားပီသပြီးသြဇာပါတယ် ...ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပျော်အောင်လည်း စတတ်နှောက်တတ်တယ်။ အဲဒီလို နေတတ်တာ လေးကို မမကြိုက်တာ သူ့နဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ ဘယ်လောက်ထိ ပျော်အောင်ထားလိုက်မလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့ ရူးခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ ...”

“ဒါဆို သူ ဘယ် မိန်းကလေးနဲ့မှ မတွဲခဲ့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ...သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတတ်တယ် ...သိပ်မကြာခင်မှာ သူ့နားကိုတခြား Major က ကောင်လေးတွေ ရောက်ရောက်လာတတ်ပြီး အကူအညီတောင်းကြတယ် အဲဒီမှာ သူ 'မြားနတ်မောင်' အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေမှန်းသိခဲ့ရတာ...”

တာတာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်လေ၏။ ဟုတ်တယ် လေ သူများကို စုံတွဲရှာပေးတဲ့ လူကိုယ်တိုင်က စွဲမှ မစွဲသေးဘဲကိုး အတော်ညံ့ဖျင်းနဲ့ချာတဲ့ ကောင်လေးပါပဲဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“သူ ကိုယ်တိုင်ဖြင့် မစွဲဘဲနဲ့များ ...”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ တာတာရဲ့ သူ့ကို အပြိုင်လိုက်ပိုးကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိမှန်း သူ့ရိပ်မိပါတယ် ...တမင် ရှောင်

ရှားတတ်တာပါ ...”

“အခုတော့ သူ အကြပ်ရိုက်နေပြီလေ ...သူများကကာကို လိုက်ချိန်တတ်တဲ့ မြားဦးကို သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ပေးလိုက်လို့ အခုလောက်ဆို ဦးနှောက်တော်တော်စားနေလောက်ပြီ ...”

“သနားပါတယ် ...”

“သနားစရာလား ...မမပဲ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆို ... မမချစ်တဲ့ လူကို အပိုင်ရဖို့ တာတာ ဉာဏ်ဆင်ထားပေးတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား သူ တာတာ့ကိုတော့ အတော်လေးရှိန်ပုံရတယ် ...တာတာက သူတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့မှ မတူတာကိုး ...”

အလင်္ကာက တာတာ့လက်ဖမိုးလေးကို အုပ်ကိုင်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သေချာလို့လား တာတာရယ် သူ့အနီးမှာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့တာ အခုလိုမျိုး အလွန်တကူလက်သင့်ခံ ပြန်ချစ်နိုင်မှာမို့လား သို့သော် ...မောင့်ကို နှင့်နှင့်သီးသီး ချစ်မိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲကွယ် ...။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်က

'မောင် ...'
 တိတ်တခိုးစောင့်နေမိ
 'မောင်' အကြည့်နဲ့ဆုံခွင့်
 ရင်ခုန်ခွင့်ရလေမလားလို့
 အသိလေးတစ်ခုနဲ့ပါလေ ...
 'မောင်' ဖြတ်လျှောက်လဲ သမ်း
 မျှော်မှန်းလျက်ငေးမော
 အတွေးဇောနဲ့ မောရတဲ့
 တစ်ဖက်သက် အချစ်တွေနဲ့ပေါ့ ...
 'မောင်' နဲ့ တည့်တည့်တိုး
 အကြည့် သူ့ခိုးရဲ့ စိုးစိတ်
 စိုးထိတ်ပြီး မျက်လွှာချ
 ရင်မောရတာတွေလည်း များနေပြီ ...
 'မောင်' ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်
 တို့အသည်းမှာ တလှုပ်လှုပ်
 လစ်လပ်နေတဲ့ ဒီရင်ခွင်
 လမ်းမှားပြီး ဝင်လာလေမလား
 ယမ်းယောင်ကာ တောင့်တမိ
 အံ့ပုန်းတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေကို
 အလင်္ကာသီတတ်ရန်ဖြင့်
 'မောင်' အတွက် ...
 ကဗျာတွေဖြစ်လာမှာပါလေ ...။

လိုက်ပို့ပေးသည့် ကားပေါ်မှ သုံးယောက်သား ဆင်းလိုက်ပါ၏။
Physics ဆောင် ဘယ်နားမှာလဲဟု ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးရဲပါချေ။ အာ
လုံး ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတင်ကြတာကိုး။ 'လဝန်းရိပ်' ဟု နာမည်ထပ်
ထားသည့် Canteen ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့၏ သစ်ပင်ရိပ်
အောက်ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ဘေးစားပွဲမှာ ဂျာနယ်ဖတ်နေသည့်
လူတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားရသည်။

“ဘာမှာမလဲ ...”

“မုန့်ဟင်းခါးမှာမှာ ..ပဲကြော်နဲ့ ...”

သဲသဲက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်ကာ မုန့်ဟင်းခါးမှာ
လိုက်၏။ သူမ မျက်ဝန်းများက ရှေ့တူမျှမှာထိုင်နေသည့် လူထံ၌ စူးစူး
စိုက်စိုက်ရှိနေလေသည်။

“ကာ ... ဘာတွေ ရှုစားနေတာလဲ ...”

“ရှူး! ဟိုကောင်လေးကို ...”

ရွှေသမင်ဇာပေ

“လေးလုံးလေးတော့ ...”

“မိခိုင်နော် ...ဘာလေးလုံးလဲ သူ့ မျက်မှန်လေးနဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့
အတော်လိုက်ဖက်တာကိုများ ...”

“တို့ မင်းသမီးလေးတော့ ကျောင်းစတင်တာနဲ့ ရင်ခုန်ဘက်
စတွေ့ပါရောလား ...”

ရယ်သံတွေ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်ထွက်လာလေ၏။ ဆယ်တန်း
ကတည်းက မိမိခိုင်ရော သဲသဲပါ မျက်နှာသိပ်ပြောင်ကြတာလေ ...
သူမက ဒီနှစ်ယောက်နှင့် အမြဲပင်တွေ့ခဲ့တာမို့ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အထိ
အဲတွဲ မပျက်ခဲ့ကြတာပါပဲ...။

“သူ့ ဆံပင်လေးတွေက ညိုချင်သလိုပဲနော် ...ပျော့ပျော့စင်းစင်း
လေး ...”

“နင် ဘယ်လို သိလို့လဲ ...”

“မြင်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်ဟ ...တိုတိုလေး ညှပ်ထားတာ ရိပ်ထား
တဲ့နေရာလေးကို ငါဆော့ချင်လိုက်တာနော် ...။ အသည်းယားစရာ
လေး”

“ရောဂါက မသေးပါလားနော် ...”

“မျက်ခုံလေးလည်းလှတယ် ...”

“ဘာလှရမှာလဲ ဒီလောက်လက်ညှိုးလုံးကို တုတ်တုတ်ကြီးကို
များလှတယ်တဲ့ ...”

သူမ ပြောသမျှကို တစ်လှည့်စီလိုက်ရှုံ့ချနေသည့် သူငယ်ချင်း
တွေကို စိတ်မဆိုးဖြစ်ဘဲ ပြုံးနေမိသည်။ ရှုပ်အဖြူ လက်ရှည်ကို တွဲ
တောင်နားထိ သေသေသပ်သပ်ခေါက်တင်ထားပြီး အစိမ်းပုပ်နုအိအိ

ရွှေသမင်ဇာပေ

နက်ဖောက်ထားသည့် ပုဆိုးကွက်လေးဖြင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ တခြား
ယောက်ျားလေးတွေနှင့် မတူဘဲ ရှင်းသန့်နေလေ၏။ ဘေးဘီဝဲယာကို
ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားပုံက အနေ
တည်ပုံကို ဖော်ပြနေသလိုပင် ... ခူးချိတ်ထိုင်နေတာမို့ ဘယ်ဘက် ခြေ
သလုံးပေါ်မှ ငါးမူးစေ့အရွယ် အမှတ်ပြာလေးကို သူမ မြင်လိုက်ပါ သည်။
မွှေးရာပါ အမှတ်လေးပဲ ထင်ပါရဲ့ ...။

“ဟဲ့ အသက်လေး ဘာလေးလဲ ရှုပါဦး ... နင့်အကြိုက် မုန့်ဟင်း
ခါးတောင် မစားချင်တော့ဘူးလား ...”

“သူ ဘာသောက်နေလဲ သိချင်လိုက်တာနော် ...”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကော်ဖီတစ်ခုခုဖြစ်မှာပေါ့ဟဲ့ ... ခွက်ကိုကြည့်
ရုံနဲ့ သိသာတာပဲဟာ ...”

“ငါက ဘာတံဆိပ်လဲ သိချင်တာ ...”

“ရူးပျံဟယ် ... ရွာသာကြီးနဲ့အတော်လေး နီးစပ်လာပြီ”

သူမက ဘာမှ ပြန်မချေပဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးငေးလေးကြည့်နေစဉ်
လေတစ်ချက်ဝေတိုက်လိုက်လေ၏။ သူ့ စားပွဲအပေါ် ကော်ဖီအိတ်ခွဲ
လေးတစ်ခု သူမတို့ စားပွဲအောက်နားလွင့်ကျလာသဖြင့်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ Mister Cap ပါလား ...။

“ဟေ့ ဇေယျ ... အဲမှာ ... မင်းက ဒီမှာ ဖိမ်ကျနေတာကိုး”

“အေးလေ ... ငါတို့ ... အဆောင်ကို လာခေါ်မယ်ဆိုပြီး ပုံပြော
သွားတဲ့ကောင် ...”

“ငါလာမလို့ပဲ ... Class နောက်ကျမှာစိုးတာနဲ့ မလာတော့တာ
ဘာစားခဲ့ကြလဲ ...”

“ဘယ်စားခဲ့ရမှာလဲကွ ...”
“မှာကြလေ ...”
“မင်းကလဲ ငါတို့ အဆောင်ဖိုးသွင်းလိုက်ရလို့ ငွေသိပ်မပိုတော့ ဘူး၊
ရွှေတာမှရမှာကွ ...”

“ငါ ရှင်းပျံမယ်ကွာ ... မှာမယ့်သာမှာ ...”
သူငယ်ချင်း လေးယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မှာကြသ
ဖြင့် တစ်ခဏချင်း ဆူညံသွားလေ၏။ သူက ဂျာနယ်ကို ခေါက်ကာ
လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

‘Botany က ကောင်မလေးတွေ တော်တော်လှကြတာယ်ကွ’

“တို့ Physics ကလည်းလှပါတယ်ကွ ...”

“Botany နဲ့ Zoo က ပိုပြီးလှတာနော် .. ဇေယျ ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ငါ ဘယ်သိမှာလဲ ...”

“ငါတို့ သင်တန်းတက်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးလေ
နာမည်က ဘာတဲ့ ဩဉ် လှလွန်းဆွေ ... အေး အဲဒါလေးကို Botany
မှာ ငါတို့တွေ့ခဲ့တယ် ... မင်းကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်တဲ့ တစ်ယောက်
လေ ... မှတ်မိလား ...”

“မမှတ်မိဘူး ...”

“မင်းကလဲကွာ ... အမြဲတမ်း ရှေ့ဘက်ဆံပင်လေး နည်းနည်းကို
စည်းစည်းထားတဲ့ တစ်ယောက်လေ ... မျက်တောင်ကော့ကော့လေး နဲ့
...”

“မသိပါဘူးဆိုတာ အတင်းကို ပြောနေတော့တာပဲ ဝေထွန်းရာ”
သူ့အလံ့ဩဩက စိတ်မရှည်သလို ထွက်လာသဖြင့် သူမ လှူဇေ

ကြည့်လိုက်မိ၏။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှောမနေတတ်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ တကယ့်လူရိုးလေးပါလား ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက် အေးဆေးသည့် ယောက်ျားလေးမျိုး ရှားပါတီသနဲ့ ...။

“Physics မှာ ချောတာရှားပါတယ်ကွာ ...”

“အဲဒါ ကိုယ့် Major က ကျောင်းသူတွေကို မစောင့်ရှောက်တဲ့ အပြင် ကြံစည်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ...”

“မင်းကလည်း မင်းကိုယ်တိုင် မကြိုက်ဘဲတွန့်တိုစရာလား ဇေယျရာ ...”

“ငါက မေမေ ပေးစားတာပဲ စောင့်ယူရုံလေကွာ။”

“လာပြန်ပြီ ..အမေတူသားကတော့ လိမ္မာပြနေတာပေါ့လေ ...”

“ငါကတော့ Physics က မရွေးဘူးဟေ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မင်းတို့ မကြားဖူးကြဘူးလား ..Physics ကျောင်းသူ အပျင်းထူ အိမ်းအိမ်းတအူအူတဲ့ ...”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာလေ၏။ သဲသဲက နဂိုက စွာတဲ့သူ ပီပီ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ကောင်လေးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြောလေသည်။

“ငါတို့ကြားဖူးတာတော့ Physics ကျောင်းသားပျင်းနွား၊ သူများ မြက်လှစားလို့ပဲ ကြားဖူးတာ ...”

“ဟာ ...ဆော်ပဟာ ...”

ကျော်သက်က တစ်ဖက်စားပွဲကို မျက်လုံးရောက်သွားသလို ခပ်မိမိ ကောင်မလေး သုံးယောက်ရှိနေတာကိုပါ သတိထားမိသွားပါ ၏။

သူပေါင်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာကုတ်ပြသဖြင့် သူ မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲကွ ...”

“Physics က ထင်တယ် ...”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...”

“ချောတယ်ကွ ...မင်း ဖန်ရင်ရနိုင်တယ် ...”

“Hey ! Don't behave like a Vagabend (ကလေးကချေကောင်လို မပြုမူစမ်းပါနဲ့...) ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်နေစမ်းပါ ကျော်သက်ရာ ...”

ပေးမိပြန်ပြီတစ်မှတ် ...တစ်မျိုးလေးပါပဲ၊ သူမ ရင်ထဲကျေနပ်နှစ် သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“သွားတော့မလား ...”

“ငါတို့ အဆောင်မှ မသိသေးတာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...သူတို့လည်း Physics ကဆိုတော့ သူတို့နောက်က အသာလိုက်သွားရုံပေါ့ ...”

“လမ်းမသိ ခွေးနောက်လိုက်လား”

ကြားလိုက်ပါ၏။ ပြောတဲ့လူအသံက ခပ်စွာစွာကိုး ... ကိုယ့်တစ် အုပ်စုလုံးတော့ ခွေးအဖြစ် မခံချင်တာမို့ သူ မတ်တတ်မရပ်မချင်း ကျန် လေးယောက်လည်း ထိုင်ရာမှ မထကြ ...တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ကောင်မ လေးသုံးယောက် အကျပ်ရိုက်နေလေ၏။

“ဝင်တော့မလား ...”

“ခဏစောင့်ဦး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျွတ် စောင့်ပါဆိုနေမှ ...လျှာရှည်နေပြန်ပြီ”

ကျော်သက်က တစ်ဖက်ပိုင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် Step ညှပ်ထားသည့် ကောင်မလေးက မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။

“ဟာ စွာတယ်ဟ ...”

“လာ သွားစို့...ငါတို့နောက်က ပါလာရင် သင်းတို့ မရိုးသားလို့ပဲ”

ကောင်မလေးက ဂျစ်ကန်ကန်ပြောလိုက်ပြီး သုံးယောက်သားရပ်လိုက်တာမို့ သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အတော်လည်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ ...သူတို့ အုပ်စုရှေ့က သွားတော့ ခွေးတဲ့ ...နောက်က ပါလာရင် မရိုးသားလို့တဲ့ ကဲ .... ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ ...Class အချိန်က နီးနေပြီဟာ ဒီတိုင်းဆက်ထိုင်နေရင် အတန်းထဲ နောက်ကျပြီးမှ ဝင်ရတော့မှာလေ ...။

“သွားကြရအောင် ငါသွားတဲ့လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြနော် ဘာမှ မမေးကြနဲ့ ...ဒါပဲ ...”

“Ok”

သူက ဝိုင်းဖိုးရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှ စထွက်တော့ ကျန်လေးယောက်ပါ ဝရန်းသုန်းကားပါလာလေ၏။ ကောင်မလေး သုံးယောက်က မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာလေသည်။ တော်တော်ဝေးဝေးကို လျှောက်လာခဲ့ပြီးမှ သူ ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ကျွတ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အဆောင်နံပါတ်မေ့သွားလို့ ...”

“ဟာ ..ဇေယျကလည်း အတန်းချိန်နီးနေပြီ”

“ဪ ...မှတ်မိပြီ ...ဒီကြားက သွားရမှာ ...”

သူဟာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဘေးလမ်းသို့ချိုးကာ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ခဲ့၏။ အဆောင်အနောက်ဘက်မို့ လမ်းကကြမ်းပြီး ဆူးပြောင့်ခလုတ်တွေကြားမှာ ခွာဖြင့် စီးလာကြသည့် မရွှေချော သုံးယောက်ပညာကောင်းကောင်းအပေးခံရလေသည်။ ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှ ဖြတ်ခဲ့ ပြီး အဆောင်ထဲခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ခဲ့တော့ ထိုသုံးယောက် မေတ္တာပို့သံက စီခနဲ။ ဟုတ်တယ်လေ Carteen နောက်ကျောက အဆောင်ကို လှည့်ပတ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာကိုး ...

အတန်းထဲဝင်ထိုင်တော့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သူမက သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ မပျယ်နိုင်သေးသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်သံကြောင့် သူ့နာမည်ကို ဖေယျဟု သူမ သိခွင့်ရပေမယ့် မကျေနပ်နိုင်သေး ....သူ့ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာကိုပါ သိချင်သေး၏ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ ...ဒီနေ့မှ First Year ကျောင်းသူ အသစ်စက်စက်လေးဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အလင်္ကာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်စေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာလေ ...။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ‘ကာ’ ဘဝမှာ ဒီလိုဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုး ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ထင်မှ မထင်ထားခဲ့ဘဲ ညစဉ် ညတိုင်း အိပ်မက်တွေ အကြောင်း သို့မဟုတ် သင်တန်းက အကြောင်းတွေသာ ညီမလေးနှင့် ပြောခဲ့ရတာ ခုတော့ ဘဝမှာ နေပျော်ဖို့ လှပတဲ့ အိပ်မက်တွေ မက်ခွင့်ရတော့မယ် ...အဲဒီ အိပ်မက်ထဲမှာ သူကတော့ မင်းသားလေးတစ်ပါး

ဖြစ်နေမှာလေ ...ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ ဒီတစ်သက် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရရင် 'ကာ' သေပျော်ပါပြီလေ ...တူကယ်ပါ ...။

“ဟဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“ရှူး ငြိမ်ငြိမ်နေကြဟယ် ...”

ဘီးနှင့် မှန်ကိုထုတ်ကာ ခေါင်းဖြိုးဟန်ဖြင့် မှန်ကို နောက်ကျောဘက်သို့ထောင်ကာ သူ့မျက်နှာကို တိတ်တခိုးလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာတွေရေးနေမှန်းမသိ ခေါင်းငုံ့ရေးနေတာမို့ ဆံစအချို့က သူ့နဖူးထက်မှာ ကျနေလေသည်။ အသာသပ်တင်ပေးချင်လာသည့် စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်ရ၏။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် ဒီလိုပဲ ရူးသွပ်တတ်ပါသလား ...။

သူ ဘာပဲလုပ်နေနေ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နံဘေးမှ အငေးသားထိုင်ကြည့်နေချင်တာ ...သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြောသည့် စကားတွေကို ကြည်ကြည်နူးနူးလေး နားထောင်ချင်တာ ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်များ အလစ်အငိုက်ဖမ်းလေမလဲဆိုပြီး စိုးထိတ်ရင်ဖိုနေမိတာတွေဟာ အချစ်မဟုတ်လို့ ဘာများဖြစ်နေမှာတဲ့လဲ ...သူ့ကို စမြင်လျှင် မြင်ချင်း လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်မိတဲ့ ရင်ခုန်သံကို 'ကာ' ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ကြားမိခဲ့တာလေ ...သေချာပါတယ်။ 'ကာ' နှလုံးသားကို သူ ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှမ်းစေခဲ့တာဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်ပါပဲ ...။

“အယ် ...”

သူမ မှန်ကို ဖျတ်ခနဲ ဝှက်လိုက်မိ၏။ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာသည့် သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် တန်းတိုးသွားရတာကိုး ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ

မြည်သံက အကျယ်ကြီး အမလေး လန့်လိုက်တာနော်။ တော်ကြာပြဿနာထရှာနေမှ အခက်ပါပဲ ...သူ့ မျက်ဝန်းနက်တွေက တကယ်ပဲ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်လွန်းနေပါ၏။ ပြီးတော့... သူမကို အသက်ရှူမှားလောက်အောင်လည်း ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိသည်လေ ...

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည် ..ဘယ်လိုပါလိမ့်... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုမျိုး ခိုးကြည့်စရာလား။ ... ပုံစံလေးက မပွင့်တပွင့် ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေးပေမယ့် သူမစေားမှ နှစ်ယောက်ကတော့ လောင်စိန်တွေမဟုတ်လား ဒီလို ဘက်မညီတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးနှင့် ဘယ်လိုများ တွဲမိသွားတာပါလိမ့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇေယျ ...”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ် မင်းမျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ...”

သူမ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ ဒုက္ခပါပဲ ပန်းကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ပြီး မင်းဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးချလိုက်မှ နာပြီး အတန်းထဲမှာ အရှက်တော့ကွဲရချည်ရဲ့ ...။

“ဒီနေ့ Practical မရှိလောက်ဘူးထင်လို့ ...”

“အိမ်ပြန်ချင်ပြီလား ..”

“ဟင့်အင်း မင်းတို့ အဆောင်ကို လိုက်ဦးမှာ ...”

“ဇေယျရာ ...မင်းမလဲ ဒုက္ခ ကိုယ့်အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးကဗျာရေးလို့ရနေပါလျက် ငါတို့ အဆောင်မှာမှ ပျော်ရတယ်လို့”

“အေးလေ ...”

“မင်းတို့ မသိပါဘူး အိမ်မှာ ငါစိတ်အရမ်းကျဉ်းကျပ်ရတာကွ

ဖေဖေဆို ငါတာလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ အကောင်းပြောတယ်မရှိဘူးကိုကိုကိုပဲ အကောင်းမြင်တယ် ....”

“ဒါကတော့ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အဖေချစ် အမေချစ် ဖြစ်နေတာကိုး ...”

“မဟုတ်ဘူး ငါ ဒီကျောင်းကို တက်တော့မှ ဖေဖေအမြင်တွေ ပြောင်းသွားတာ ...အစက ဒီလောက်ထိ အဆိုးမမြင်တတ်ပါဘူး အခုဆို ပိုဆိုးသေး ...”

“မင်းကလည်း မင်းပဲကိုး ... Y.I.T အမှတ်ဝင်ရဲ့သားနဲ့ ခေါင်းမာဖြူ”

“ဟာ ...ဟေ့ကောင် ပါးစပ်ပိတ်ထား ...”

သူတားလိုက်တာမို့ ကျော်သက်ပါးစပ်ပိတ်သွားပါ၏။ သူက ကိုကတည်းက စာကျက်ပျင်းသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မဟုတ်လား။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်း၍သာ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးလေးကပ်ပါလာပြီး အောင်ခဲ့ရတာ ..ကိုကိုစာတွေနှင့် နပန်းလုံးနေတာကို မျက်မြင်မို့ ဒီ Y.I.T ကျောင်းတက်ဖို့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်ပြေးခဲ့မိခြင်းပင် Computer ကျောင်းတက်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း သူ မျက်လုံးက သိပ်အလင်းဒဏ် မခံနိုင်တာမို့ ခေါင်းရှောင်ပြန်တော့ ဖေဖေ ဒေါပွတာလည်း မဆန်း ...အမြဲတကျက်ကျက် တပွမ်းပွမ်းဆူနေပြီး မြင်တာနှုတ်ပြောပေါက်အရှာခံရတဲ့ ဘဝကို ကျခံရတာပါလေ ...

“မဟုတ်လို့လားကွ ...”

“တိတ်တိတ်နေပါဆိုနေမှ ...ထပ်ပြောလာပြန်ပြီ မင်းတော့ နာညှိမယ် ...”

“နေဦး မင်း ဒီလို စာတွေ ကဗျာတွေစပ်တတ်တာ ဘယ်တုန်းက

လဲ မင်းအဖေရော အမေပါ ဒါမျိုး ဝါသနာမပါပါဘူး”

“မေ့မေ့ အဖေ ငါ့အတိုးက ဟိုခေတ်က နာမည်ရ စာရေးဆရာကြီးတဲ့ ဒါကြောင့် မေမေက သူ့အဖေနဲ့တူလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို ပိုအလိုလိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက ကြည့်မရတာပဲ ...”

“မင်း အစ်ကိုလည်း မင်းကိုချစ်ပါတယ်ကွာ ...မအေပိုချစ်မှန်း သိလျက်နဲ့ မနာလိုမှ မဖြစ်ဘဲ”

“ကိုကိုက အရမ်းအေးတာလည်း ပါပါတယ်ကွ ...ငါတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရဲ့ ကူညီတဲ့ အကျင့်က အခန်းအောင်းပြီး စာဖတ်တာပဲ ...ဒါဆိုတော့ ဖေဖေက မတားဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါတောင်မှ မင်းအဖေက ကြည့်မရဘူးဆိုတာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ...”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး ဒီအရည်မရ အဖတ်မရ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ပြီး လူဖြစ် ရုံးသွားမှာစိုးလို့တဲ့ ...ပါကလည်း ဖေဖေပြောသလောက် ဒီဝါသနာကို မရူးသွပ်လှပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် စီးပွားရေး တစ်ခုခုကိုတော့ ဆောက်ချလုပ်ရမှာကို သိပြီးသားပါ။ တစ်ခုပဲ ဖေဖေချပေးတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အဆင်သင့် လက်သင့်ခံခေါင်းညိတ် ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာကတော့ သေချာတယ်”

သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အကျင့်လေးပါလဲ ‘ကာ’ နဲ့ ဝါသနာတူတာမို့ ပိုပြီးတော့ အနီးဆုံး ရောက်ချင်စိတ်က ပြင်းပြမိလေ၏။ ဩော် ...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေမို့ ဣန္ဒြေဆိုတဲ့ သံကွန်ခြာ ခုနစ်ထပ်က အလိုလိုအုပ်လျက်သား ရှိနေရချေပြီ ...ဘယ်လိုမျှာ ကြုံရပါ့မလဲနော် ...။

“မင်း ဒီဘစ်ပတ် Sunday မြို့ထဲရောက်ဦးမှာလား”

“ရောက်မှာပေါ့...စာအုပ်ဆိုင်ဝင် မွေစရာတွေ ရှိသေးတယ်...မရောက်ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ”

သူမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ ဆူးလေနှင့် ပန်းဆိုးတန်မှာ ခြေရာထပ်လှူမျှ စာအုပ်တွေရှာဖတ်နေပါလျက် သူနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဆုံဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ ...ဒီတစ်ခါတော့ မဆုံဆုံအောင်သွားကို သွားရဦးမည် ...ဒါမှ သူနှင့် ဝါသနာတူသည့် ကောင်မလေးကို သူ သတိထားမိသွားမှာလေ ....။

“မိန်းမ ...နင် စာအုပ်တန်းမွေဖို့ စိတ်ကူးနေပြီ မဟုတ်လား”

သူမ ပခုံးတွန့်ပြလျက် တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ‘ကု’ လုပ်ရပုံတွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတော့မှာကိုး ဇေယျရယ် ...ရှင့်အပေါ်မှာ

သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့ သံယောဇဉ်တွေဖြစ်တည်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို အသိအမှတ်ပြု လှည့်ပါတော့လား ...တကယ်ပါ ကျွန်မ သတ္တဝါ ငယ်ငယ်ကလေးတွေကို ချစ်တတ်ပါတယ်။ ညီမလေးက ခွေးကလေး ဘော်ဘီကို ချစ်ပေမယ့် ကျွန်မက ကြောင်လေး ရွှေဝါကို ချစ်တယ်လေ ...ညစဉ် ပွေ့ပိုက်သိပ်တဲ့ ရွှေဝါထက် ရှင့်ကို ပိုချစ် တာကို မယုံကြည်သေးပါလားကွယ် ...။

ကျောင်းဆင်းတော့ ကားဂိတ်မှာ Bus ရပ်စောင့်နေသည့် သူတို့အုပ်စုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အိမ်မှ ကားအလာကို စောင့်ရင်း သူတို့ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ပေမယ့် သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကောက်နေပြီး သူမတို့ကို မမြင်ပါချေ။ မမြင်တာပဲလား

ဒါမှမဟုတ် တမင်ပဲ ဂရုမစိုက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာများလား ရှင် ရယ် ...။

“ဇေယျ ...”

“ဘာလဲ ...”

“ဟို အုပ်စု ငါတို့ကိုကြည့်ကြည့်နေတာ သိပ်မရိုးတားဘူး”

“ဟုတ်တယ် တို့ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်တဲ့ သုံးယောက် မဟုတ်လား”

“အေး ...”

“တိုးတိုးပြောကြလေကွာ ...ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဟော ... ကြည့်ပြန်ပြီ အဲဒီ ဆံပင်စင်းစင်းလေးနဲ့ ကောင်မလေး

ရဲ့ မျက်လုံးက မင်းဆီမှာချည်းပဲ ...”

သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျောင်းစတက်ကာစပို စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်ဖွယ်ရာချည်းပဲ ...ဒါပေမယ့် သူက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့သာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်တဲ့ လူလေ ...အခုလည်း သူ့ကို မှန်ထောင်ပြီး ခိုးကြည့်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဆိုးရမည့်အစား ရယ်ချင်စိတ်သာဖြစ်မိ၏။ သူ ညီမသာ ဖြစ်နေရင် နားရင်း နှစ်ချက်လောက် ပိတ်အုပ်ထည့်လိုက်မှာ သေချာသည်။ ယောက်ျားလေးကို စပြီး ပိုးနေသလို ဖြစ်နေတာကို...။

“သူ့ မျက်စိနဲ့ သူ့ကြည့်တာပဲ ...ပဲပါသွားတားမှ မဟုတ်တာ ...ကြည့်ပါစေပေါ့ ..”

“မင်း Heart ထိသွားပြီလား ဇေယျ ...”

“ငါ့နှလုံးသား ခုချိန်ထိ အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲ ...”

“ငါတို့ လူက တကယ်ကောင်ပါလား ...”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြည့်စဉ် ထိုသုံးဦးရှေ့မှာ နောက်ဆုံးပေါ် ကားတစ်စီးထိုးရပ်လိုက်တာကို မြင်ရလေ၏။ ကောင်မလေးက သူ့ရှိနေရာဆီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ ကားပေါ်တက်ထိုင်လေသည်။

“တော်တော်ချမ်းသာပုံပဲ ...”

“ဇေယျလည်း ချမ်းသာတာပါပဲကွ ....”

ကားလေးက သူတို့ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိုမိုလျက် ဖြတ်ခမောင်းသွားစဉ် ကောင်မလေးက သူ့ကို လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ရော် ဘယ်လိုဟာလေးပါလိမ့် ဒီကောင်မလေးတော့ သူ့အပေါ် မရိုးသားတာ သေချာနေပြီထင်ပါရဲ့။ သူ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိစဉ် bus တစ်စီးက ဂိတ်မှာ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

‘ရေသောက်မြစ်’
ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်
Venus ရဲ့ အလင်းတန်း
မင်းလှမ်းကာ ကြည့်မယ်ဆို
ဒီရင်ကို ထိုးစိုက်
ရွှေမိုက်တဲ့ ချစ်ခြင်း
မြားအစင်းပေါင်း ၁၅၀၀
ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွ
လူးလဲထရင်း ဟစ်အော်
ရင်ရော်တဲ့ရက်နှောင်း
အသစ်မပြောင်းတဲ့ အချစ်
ဒီရင်မှာ နွယ်ရစ်နေတဲ့
ညောင်မြစ်ဖွားတွေလို
ကမ္ဘာကြီး ပြိုသွားတောင်မှ
မအိုဟောင်းသေးတဲ့
မြင်းအတွက်နဲ့ ...
ချစ်ခြင်းတွေက အပြည့် ...

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ သမီးကြီး ကျောင်းပိတ်ရက်လေး အိမ်မှာ နားနားနေနေလေးနေဦးမှပေါ့ ...”

“ကာ .. စာအုပ်မှာထားတာ ရှိလို့ သွားယူမှာပါ ဒက်ဒီ ....”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ် ..”

“သမီး သူငယ်ချင်းတွေ မလာဘူးလား”

“သူတို့က စာဖတ်တာမှ ဝါသနာမပါဘဲ ဒက်ဒီရဲ့ ‘ကာ’ က စာအုပ် ရွေးရင်ကြာလို့ဆိုပြီး စိတ်မရှည်ကြဘူး”

“အေး အေး အိမ်က ကားနဲ့ပဲသွားမှာလား ...”

“ဟင့်အင်း ဒက်ဒီ ... Taxi နဲ့ပဲ သွားမှာ ...”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်နေလေ၏။ မာမိက တာတာ့ ဝိုင်းကျူရှင် ဆရာမ ရောက်နေပြီလို့ လိုအပ်တာ ဝိုင်းကျူလုပ်ပေးနေလေပြီး သူမ အိတ်လေးကို လွယ်ခွဲလမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ မြို့ထဲကို သူလာတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်

ဆိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ...ဒါမှ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီးရင်းနှီးခွင့်ရမှာလေ ...ဇေယျရယ် ရှင့်ဘဝရဲ့ ရင်ခုန်ဖက်နေရာလေးကို ကျွန်မ ရပါရစေနော် ...

Taxi တစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ Mart တွေထဲ တစ်ယောက်တည်း စိန်ပြေနပြေ လျှောက်လှည့်နေမိသည်။ Fancy Key Chain လေးတွေကို စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်၏။ တာတာလည်း ကြိုက်တတ်တာမို့ နှစ်ခု ဆင်တူလေးတွေ ဝယ်ဖြစ်လေသည်။

ကောင်တာမှ ထွက်လာခဲ့စဉ် သူမ နောက်မှာ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေး စစနှင့် လူတစ်ယောက်က သူမကို လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်သဖြင့် လူက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ အလိုလေး ဒီလူ ဘယ်အချိန်ကတည်းက လိုက်နေတာပါလိမ့် ... Ladies' wear room ထဲ ဝင်လိုက်မှ လိုက်မလာတော့ပါချေ။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘယ်လို လူပါလိမ့် တစ်ယောက်တည်းမို့ နေ့ငိုယုက်ဖို့ထက် လူတွေလစ်ချိန် လုယက် အလစ်သုတ်မှာမျိုးကိုတော့ သူမ ကြောက်ပါသည်လေ ...။

နဂိုကတည်းက အနေအေးပြီး ကြောက်တတ်တာမို့ လန့်လည်း လန့်သွားတာ အမှန်ပင်။ လူတွေရှိတာမှန်ပေမယ့် အရေးအကြောင်း အော်ရဲဟစ်ရဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ...ဆိုင်ထဲမှာ အချိန်တော်တော် ကြာကြာဖြုန်းပြီးမှ သက်ပြင်းကို ခိုးချမိ၏။ မျက်လုံးကို ဝေ့ဝဲကစားလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ချွတ် ချွတ်”

“အမေ့ ...”

နောက်ပါးမှ ကပ်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် သူမ မျက်လုံး လေးဝိုင်းသွားရပါ၏။ အမလေး ...ဘယ်နေရာကများ စောင့်ကြည့်နေ ပါလိမ့်နော် ...။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင် ...”

“သူမ ထိုလူကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေရာမှ သတိဝင်သွားပါ၏။ ပြဿနာပဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါသည်။

“ကိုယ်မေးနေတာ ဖြေဦးလေ ...”

သူမ ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်း၍ ထွက်ခဲ့တော့ ထိုလူကပါ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လျှောက်ပါလာလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာက တစ်ယောက် အခု လာတွေ့နေရတာက တခြားတစ်ယောက် ပါလား။ လူက ဆယ်ကျော်သက်ကလေး တစ်ယောက်လို ကြောက် လန့်တကြားဖြင့် လျှောက်မိလျှောက်ရာ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်နေ မိလေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လေ ...ချော်လဲတော့မှာပဲ ဒီလို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးလား ...ကြောက်စရာမရှိဘဲ ကြောက်နေရတယ်လို့ ...”

ဘေးနားမှ တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် ကပ်ပြောနေတာမို့ စိတ်က အလို လို ညစ်လာမိ၏။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့ ...။

“ပြောလေ ...နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့၊ မပြောရင် ကိုယ်က အသည်းလေးလှိပ် ခေါ်မှာနော် ...”

“ရှင်နော် ကျွန်မကို လိုက်မနောင့်ယုက်နဲ့”

“ကိုယ် ဘာမှ မပြောရသေးဘူးလေ အသည်းလေးရဲ့၊ နာမည်

မေးရုံလေးပဲ ရှိသေးတာကို ...”

“လိုက်မလာနဲ့နော် ...”

ထိုလူက တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ တားမြစ်သံက တုန်တုန်ယင် ယင်ဖြစ်နေတာကိုး။ ရှေ့ဆက်ပဲ လျှောက်ရမလား ...နောက်ကို ပြန် လှည့်ရမလား ဘာမှမသိတော့ဘဲ လူက ဝေဝေဝေဖြစ်လာလေ၏။ ဒုက္ခ ရေ ဘယ့်နှယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကြုံရတာပါလိမ့် နော် ...။

“နာမည်ပြောရင် ကိုယ်မလိုက်တော့ဘူးလေ ...”

“ရှင်နော် ...”

ဘေးနားသို့ ပိုတိုးကပ်လာတာမို့ သူမ အလန့်တကြားဖြင့် Excalator ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်ခဲ့မိ၏။ စက်ဖြင့် ဆင်းနေပါ လျက် စိတ်မရှည်ဘဲ ပြေးဆင်းတာမို့ လူတွေက အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။ အောက်ထပ်ရောက်ပြီး Mart ထဲမှ အထွက် မှာ လူတစ်ယောက်ကို အရှိန်ဖြင့် ပစ်တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားပြီး ထိုလူ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းအချို့ လျှောခနဲဖြုတ်ကျလေ၏။

“ဟာ ...”

“အို ...Sorry မတော်လို့ပါရှင် ...”

သူမက လွင့်ကျလာသည့် ပစ္စည်းထုပ်အချို့ကို ပြန်ကောက်ယူ ၍ ထိုလူထံ ပေးလိုက်ရာ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားရလေ၏။ ဘုရား ရေ သူဖြစ်နေပါရောလား။ ကြံကြံဖန်ဖန် သူနဲ့မှ တည့်တည့်တိုးမိရတယ် လို့ ဖြစ်ပုံက အဆန်းတကြယ်ရယ်လေ...သူက သူမကို မျက်မှောင် ကျုံ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ကမ်းပေးလာသည့် အထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ယူ လိုက်ပါ၏။

ပြီးနောက် လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ် သူမက နောက်မှ ပြေးလိုက် လာပြီး သူ့ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဇေယျ ...”

“မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲကွ ...လူကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ ဝင်တိုက်သေးတယ် ...အခုလက်ဆွဲပြန်ပြီ မင်း မရှက်ဘူးလား ...။”

“ဇေယျ ဟိုလေ ... ကံကုန် ကို ကူညီပါဦး ‘ကာ’ ကြောက်လို့ပါ”

“ဘာလဲကွ ...နေ့ခင်းကြောင်တောင် ကြောက်စရာတာရှိလို့လဲ”

သူက သူမ လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သော်လည်း သူမက တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ပို၍ စိတ်ရှုပ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ လူပုံအလယ် လိုက်ဆွဲတာတော့ လွန်လှပြီ။ ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်လာပုံပဲ ခဏအကြာ သူမ နောက်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“ဪ ...မင်းလူနဲ့ စိတ်ကောက်လာတာလား ...”

“ဇေယျနော်၊ အဲဒါ ‘ကာ’ရဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ သူက တစ်မှောင့် ...။”

သူဖြူးလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်နှယ် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေးလို ကြောက်စရာမရှိ ကြောက်နေရတယ်လို့ လက်ကလေးတွေ မသိမသာ တုန်နေတာမို့ ပိုသိသာရလေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ...”

“အင်း ...”

“ကောင်းတယ် သတ္တိလည်းမရှိဘဲ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာရတယ်လို့ နည်းတောင် နည်းသေးတယ် ...”

“ဇေယျနော် .. ‘ကာ’ က အင်းဝမှာ စာအုပ်ဝယ်စရာရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာ...အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ...”

သူမ မကျေမနပ် ခြေဆောင့်တော့ သူ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ အားကိုးရှိလာပြီဆိုတော့ ဆိုးချင်လာပုံပဲ ...သူမ နောက်မှ လူက သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် အခု အင်းဝ သွားမှာလား ...”

“အင်း ...”

“တစ်ယောက်တည်း သွားရဲလား”

“ဇေယျနော် ...”

သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဆိတ်လိုက်လေ၏။ အဲဒါပဲ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးရင် ဟိုပုတ် ဒီရိုက်တွေ ဖြစ်လာတတ်လို့ သူ ခပ်ကင်းကင်းနေပါလျက် ခုတော့ သူ ပတ်သက်လာရချေပြီကော အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းမို့ မကူညီပြန်လျှင်လည်း မကောင်း ဒီပုံတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီကလေးမ သူ့လက်ကို တောက်လျှောက်ကြီး ချိတ်တော့ မည်ထင်ပါသည်။ အဲဒါမှ ခက်ပါလေရော ...

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမှာလား”

“ဒါပေါ့ ...”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုရင်တော့ ပို့ပေးပါမယ် ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော့်လက်ကိုတော့ မချိတ်ထားပါနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီလိုမျိုး မလျှောက်တတ်လို့ပါ ...”

‘ပိုရန်ကော’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါ်သည့် မျက်စောင်းတစ်ချက် သူထံ ရောက်လေ၏။ Taxi တစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံတွေဘက်

မောင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေလျက်မှ ခပ်သင်းသင်းလေး မွှေးလာသည့် သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ရှုရှုလိုက်မိ၏။ ရင်ခွန်စရာကောင်းလိုက်တာနော် ...သူ နံဘေးမှာ တူယှဉ်တွဲထိုင်ခွင့်ရတာ နည်းနည်းနောနော ကောင်းတဲ့ ကံလာ...။

“စာအုပ်ဝယ်ပြီးရင် ပြန်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင် ... ကော်ဖီလေး ဘာလေးတော့ သောက်ချင်တာပေါ့ နက်ကတည်းက ဘာမှ စားလာတာ မဟုတ်ဘူး ဆာနေပြီ”

“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မစားခဲ့ဘဲနဲ့ ကဲ ..ဒါဆိုလဲ တစ်ခုခု အရင်စားပြီးမှ စာအုပ်ဆိုင်ဝင်လေ ...စာအုပ်ရွေးတာ အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ ပိုကောင်းတာပေါ့ ...”

“ဇေယျ သဘောလေ ...ဇေယျကရော ဘာစာအုပ်ဖတ်ချင်လို့ လာဝယ်တာလဲဟင် ...”

“ကျွန်တော်က တွေ့ရာ စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်တာပါပဲ ...ဒီနေ့ အပေါ်ထပ်မှာ စာအုပ်ပွဲတော်ရှိလို့ လာခဲ့တာပါ ...”

သူက ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုသို့ ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်အပြင်အဆင်လေးက ခေတ်မီကာ သန့်ပြန်နေတာမို့ သူမ ကျေနပ်သွားပါသည်။ ထောင့်ဆုံး စားပွဲဝိုင်းရှိ ခုံမှာ သူတို့ထိုင်လိုက်တော့ Waiter လေးက နံဘေးသို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဘာသောက်မလဲ ...”

“ဇေယျ မှာချင်တာမှာလေ ...”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ...ခင်ဗျားအကြိုက်နဲ့ ကျွန်တော်အကြိုက် တူချင်မှတူမှာပေါ့ ကြိုက်တာ ပြောပါ”

“ရပါတယ် ဇေယျ ကြိုက်တာပဲ ‘ကာ’ လိုက်သောက်လို့ဖြစ်တယ် အဆင်ပြေပါတယ် ...”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် မုန့်နှစ်ပွဲမှာ လိုက်ပါ၏။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သာ အမြဲထိုင်ဖြစ်တာမို့ အခုလို သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မည်သို့ မြင်လေမည်နည်းဟု ပူပူပင်ပင်ဖြစ်မိသေး၏။ ကောင်မလေးကတော့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ထိုင်နေလေသည်။

“ပူတယ်နော် မှုတ်ပြီးမှ သောက် ...”

သူ သတိပေးတော့ သူမက လှစ်ခနဲ ပြုံးလေ၏။ ဒီလို ဂရုတစိုက် ရှိတာလေးကိုပဲ သူမက လိုချင်နေတာလေ ... ကော်ဖီက သိပ်မချိုဘဲ ခါးစိမ့်စိမ့်အရသာမို့ သောက်လို့ကောင်းပါ၏။ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွဲထိုင်ရတာကိုလည်း ကြည်နူးကျေနပ်မိပြန်သည်။

“ဇေယျ နာမည် အရှည်က ဘာလဲဟင် ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့ ...”

“ကျွန်တော်တောင် ခင်ဗျားနာမည်ကို မသိချင်တာ ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ...။”

“ဇေယျကလည်းဟယ် ...နာမည်လေးပြောမှာလေးကို တွန့်တိုလိုက်တာ ...”

“ဇေယျမင်းဒင် ...”

“ဇေယျ ဖေဖေက ဘာလုပ်လဲဟင် ...”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ သိချင်ပြန်ပြီလား သိချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စုံစမ်း ကြိုတော့ ပြောထားမယ်နော် ... ကျွန်တော်က ဖေဖေရဲ့ မွေးစားသားပဲ နောက်မှ ဘာဘာညာညာတွေမကြားချင်ဘူး ...”

သူမ တိုးတိုးရယ်လိုက်မိလေ၏။ ဒါလေးပြောရုံလေးကို စိတ်ကောက်ချင်လာပုံပဲ ... ကြည့်ရတာ တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကို အလိုလိုက်ထားပုံရသည်လေ ...

“ဘာဘာညာညာဆိုတာဘာလဲ ...”

“ခင်ဗျား တော်တော်စပ်စုတာပါလား .. ဒါကြောင့်မိန်းကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တာ ... ဇယားသိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“ဇေယျကလည်း ကခု ကို ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ... ကာ က ခင်လို့ မေးမိတာ ရင်းနှီးချင်လို့ပါ ...”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ရင် လူကိုပဲခင်ပါ ကျွန်တော့် နောက်က ရာဇဝင်ကို လိုက်မလှန်ချင်ပါနဲ့ ... ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး”

“အင်းပါ ဇေယျရယ် .... စိတ်တော့ မကောက်လိုက်ပါနဲ့”

“ကောက်စရာလားဗျ ... ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ ... လူကို ချာတိတ်လေးများ ထင်နေလား ...”

သူမ တိုးတိုးရယ်မောလိုက်မိ၏။ ကြည့်ရတာ အိမ်မှာ သူ အငယ်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ဟိတ်ဟန်မရှိဘဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတတ်ပုံကြောင့် ပို၍ ခင်စရာကောင်းနေလေ၏။ ဇေယျရယ် ... ကခု ကို ဒီထက် နည်းနည်းလေးပိုပြီး ခင်ခွင့်ပြုပါလား ...။

“ကခု နာမည် အလင်္ကာ ပါ ...”

သူက ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်

လေ၏။ ဟုတ်တယ် ယောက်ျားလေးတန်မယ့် သူ့မျက်လုံးလေးတွေက တအားလှတာ မနာလိုချင်စရာပါလားနော် ...။

“အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...”

“ကြည့် ... ဇေယျဟာလေ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘုပြောနေတာလဲ ကခု ကို ခင်ချင်တဲ့လူတွေမှ တစ်ပုံကြီး ...”

“ဒါဆိုလည်း သူတို့နဲ့ သွားခင်ပါလား ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ခင်ချင်သေးလဲ ... ကျွန်တော်က သူများနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“အဲဒီလို မတူလို့ကို ‘ကာ’ က ခင်ချင်တာလေ ... ဇေယျက တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ မတူဘဲ အပြစ်ကင်းတာကိုး ...”

“ကြိုကြိဖန်ဖန် ...”

“ဟုတ်တယ် ကာ တွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်လေးတွေဆို ကာနဲ့ ရင်းနှီးသွားတာနဲ့ ဘာညာဘာညာ ဇာတ်လမ်းက စချင်လာရော၊ ဒါကြောင့် မပေါင်းချင်တာ ...”

သူ့စကားကို သူ သုံးသလို ဖြစ်နေတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမထံမှ အလန့်တကြား အသံထွက်လာလေသည်။

“ဟယ် ပါးချိုင့်လေးပါတယ်တော့ ...”

“အာ ဘာတွေလျှောက်အော်နေတာလဲ... သူများတွေလှည့်ကြည့်ကုန်ပြီ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိဘူး .. ကျွတ် ...”

“ဟင်း ဟင်း ဇေယျကမှ တယ်လို့လေးမှန်းတကယ် မသိစရာကောင်းတာပါနော် ...”

ဒုက္ခပါပဲ ... လူကို ရှေ့တည့်တည့်ထိုင်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေတာမို့ သူမနေတတ်တော့ဘဲ မျက်မှန်ကို ရွတ်၍ သုတ်လိုက်ပါ၏။

“ဘာလို့ မျက်မှန်ကြီးတပ်ရတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး စာသိပ်ဖတ်ကြတာ အလင်ကံရဲ့ ဂိုကိုက Power ပိုများတယ်”

နာမည်ခေါ်ပုံလေးက လေးလေးပင်ပင်နှင့် တစ်မျိုးလေး နားထောင်ကောင်းနေ၏။ ဘာမှ ရေရေရာရာမရှိဘဲ စကားတွေ ဖောင်ပဲ့ ပြောနေရတာခွဲ စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေမိတာ အမှန်ပင် ...။

“ဇေယျကို တစ်အိမ်လုံး ဝိုင်းချစ်ကြမှာပဲနော် ...”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်က မေမေအသည်း၊ ကိုကိုက ဖေဖေအသည်း တော်၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး၊ မေမေက ဖူးဖူးမှတ်လေ ဖေဖေက ပိုဆိုးလေပဲ၊ အမြဲ နောင်ချိန်ချနေတာ ... မေမေမှာ Heart Attack ရှိနေလို့ ဖေဖေက အလျော့ပေးပြီး ကျွန်တော် သက်သာနေလာလေ ...နို့မို့ မလွယ်ဘူး ...”

“ဇေယျက ဆိုးနေလို့လား ...”

“ဪ...ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်သူက ဝန်ခံချင်ပါ့ မတော် ကျွန်တော့်ရဲ့ မတောက်တခေါက်ဝါသနာကို ဖေဖေက လုံးဝ မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေတာ အလင်ကံရဲ့ ...”

“ဟယ် ...ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ... ‘ကာ’ လည်း ကတော့ စပ်တာ ဝါသနာပါတယ် ဇေယျရဲ့ ‘ကု’ ဒက်ဒီကတော့ ဘာမှ မတော် မြစ်ပေါင် ...”

“မတူဘူးလေ ...ကျွန်တော်ပြောသားပဲ ကျွန်တော်က မွေးစား သားပါ ဆိုနေမှ ...”

“တကယ်ပဲလားဟင် ...”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် မေးလိုက်သည့် သူမကို ကြည့်၍ သူရယ်ချလိုက်ပါ၏။ ဤကလေးမ ပုံစံလေးက ပြောသမျှ ယုံလွယ်မယ့် ပုံပဲကိုး ...။

“ဘာလို့ ရယ်တာလဲ ...”

“မယ့်ဘူး မဟုတ်လား မွေးစားသားမို့ ...ဖေဖေက မျက်နှာသာ မပေးတာပေါ့ ...နောက်ဆို အမွေကော ဘာတွေတောင် ရဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး ...ကျွန်တော်ကလည်း ဘာအမွေမှ မမက်ပါဘူး ... ဒီအရွယ် ထိ ပညာအမွေပေးတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကာနဲ့ တူလိုက်တာနော် ... ‘ကာ’ လည်း ဇေယျလိုပဲ ဘာပကာ သနမှ မမက်မောဘူး အမွေကို ဒက်ဒီတို့ပေးချင်ပေး၊ မပေးချင်နေပြီးတော့ ‘ကာ’ နဲ့ လက်တွဲမယ့် အဖော်ကိုလည်း ‘ကု’ လို့ စိတ်တူ ကိုယ်တူမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ...”

ဟိုက် စကားက ဘယ်သူ့တာ ဆိုက်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူးလား မယ်မင်းကြီးမရေ ...ဒီလို အထာမျိုးကို စောင့်နေတဲ့ ကောင်တွေရှေ့ ပြောမိရင်နာတော့မှာပဲ ...။

“သောက်ပြီးရင် သွားကြမယ်လေ ...”

“ကုကို စာအုပ် ဝိုင်းရွေးပေးဦးနော် ဇေယျ ...”

“ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ရွေးပါလား ...”

“ကာ နဲ့ ဇေယျ အကြိုက်တူမှာပါလေ ...ရွေးပေးနော်”

သူ သက်ပြင်းကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး ကော်ဖီဖိုးရှင်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏ စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ သူ စာအုပ်ရွေးနေတာကို မကြာခင်

မော့ကြည့်နေတတ်သည့် သူမကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရလေသည်။ ပြဿနာပေး
ဒီလောက်လူတွေရှိနေပါလျက် ဒီလို ငေးရတယ်လို့ အလင်္ကာရယ် ...

စာအုပ်ဝယ်ပြီးတော့ Taxi ပေါ် သူမကို တင်ပေးလိုက်ပြီး ကျော
သက်တို့ အဆောင်ကို သူထွက်လာခဲ့၏။ နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ
လေးကောင်သားစုပြုနေစဉ် ဝယ်လာသည့် စာအုပ်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ်
ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟာ ...လန့်လိုက်တာကွာ ...”

“ဘာတွေ ကြံစည်နေကြတာလဲ ...”

“ဟဲဟဲ ... ဟိုနေ့က ကောင်မလေးအကြောင်း အတင်းတုပ်
ကြတာ”

“ယောက်ျားတွေတန်ခိုး ကွယ်ရာ အတင်းပြောစရာလား။ သွား
ထမိန်ဝတ်လားကြ ...”

သူက ဝေထွန်း ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ရှုပ်ကြွယ်သီးကို
ဖြုတ်စဉ် လေးကောင်သား အဝတ်အစားထလဲကြလေ၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ...”

“မသိဘူးလေ ... Tea shop သွားမလားလို့”

“မသွားသေးပါဘူး။ ခဏနေမှသွား။ ငါ အခုပဲ ကော်ဖီသောက်လာ
ခဲ့တာ ...”

“အံ့မာ ..တစ်ယောက်တည်း ဗွေဖောက်နေတာပေါ့လေ ...”

ထွန်းနေစိုးက ရှုပ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှာ ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူက ရှုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ချိတ်ဖြင့် သေချာ
ချိတ်ပြီး စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်ဖြင့် အိပ်ရာထက်လှဲချလိုက်သည်။

“ငါ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ...အလင်္ကာပါငယ်”

“ဘာ! ဘယ်က အလင်္ကာလဲ ...”

“ဟို ဆံပင် စင်းစင်းလေးနဲ့ ကောင်မလေး”

“ဘယ် ဆံပင် စင်းစင်းလေးနဲ့ ကောင်မလေးလဲ ...”

“ငါ့ကို ချောင်းကြည့်တတ်တဲ့ ကျောင်းက ကောင်မလေးကို
ပြောတာဟေ့ ...သူ့နာမည်က အလင်္ကာတဲ့ ...”

လေးကောင်သား သူစိတ်မရှည်တာကို ဝိုင်းလှောင်ကြလေ၏။
သူနှုတ်က ဒီလို မိန်းကလေးတွေရဲ့ အကြောင်းမျိုး တစ်ခါမှ မပြောခဲ့
ဖူးတာကိုး ...

“ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး ...”

“ကောင်မလေး အတော်မှ ကပ်ရဲ့လား ...”

“ကပ်ရုံတင်မကဘူး ပစ်တိုက်ထည့်လိုက်တာ ရင်ဘတ်ကိုအောင့်
ရော ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ...”

သူက ဒီမနက်အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်တော့
အခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေက အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ညံ ကုန်လေ၏။
အဆောင်မှူးလာအော်မှာ စိုး၍ အုပ်စုကို သူ အမြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို သူ့နောက်လူလိုက်တာ ကြောက်တယ်ပေါ့လေ မင်းကို တော့
မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ...”

“မှတ်လောက် သားလောက်ရှိသွားအောင် နောက်တစ်ခါကပ်
လာရင် ကိုက်စားပစ်လိုက်ကွာ ...”

“မင်းပဲ ကိုက် ငါ့မှာ အစွယ်မရှိဘူး”

“ခွေးနာ ငါ့ကို ခွေးလို ပြောတာပေါ့လေ ...”

ကျော်သူစိုးက သူဝယ်လာသည့် မုန့်ထုပ်တွေကို ဖွင့်ကာ ဓာတ်ဗူးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်လုံးတွေ ထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေး၏။ သူပြန်မှပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့မည်ထင်ပါသည်။

“လှတော့လှတယ် မဟုတ်လား ... ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ...”

“သူ့ဟာသူလှတာ ဘာဆန်းလဲ ... အနေသာကြီး ...”

“မင်း မကြိုက်ဘူးလား ...”

“လာပြန်ပြီ ...”

“မင်း မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ငါကြိုက်မှာနော် ...”

အအေးဆုံးဖြစ်သည့် ကျော်သူစိုး အပြောကြောင့် သူ ရယ်မောလိုက်မိ၏။ အလင်္ကာရေ... မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ စိတ်မဝင်စားတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကတော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီတဲ့။ ဒါဆိုရင် မင်း ဘာများပြောလေမလဲ ....။

“ဒက်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်”

“တိုင်ပေါ့ ...”

“မမနော် ပြောတော့ဖြင့် တာတာကိုပဲ အချစ်ဆုံးဆိုပြီး ခုတော့ ရည်းစားထားချင်နေပြီ ...”

“ရှုး တိုးတိုးပြောလေ တာတာရဲ့ ခက်တာပဲ။ သူကဖြင့် မမကို သိပ်ခင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ အနီးဆုံးရောက်ဖို့ အများကြီးကြိုးစားနေရတဲ့ဟာကို ...”

တာတာက ရယ်မောလျက် သူမကို နောက်ကျောဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်လေ၏။ ခေါင်းဖြီးနေသည့် သူမ ဆံပင်တွေကိုလည်း ဆွဲဖွလိုက်ပါသည်။

“မလုပ်နဲ့လေ ...”

“ဟွန်း အခုမှ အရမ်းကို လှချင်နေပြီ ...”

“သမီးငယ် ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့လေ ...။ ဘယ်နှယ် မမကို သွားနှောင့်ယှက်နေတာလဲ ...”

“မာမို့ သမီး အလှပြင်တာကို လာကြည့်နေတာပါ မာမိရဲ့ ...”

“ကြည့်စရာလား သမီးလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် တက်တဲ့အခါ ပြင်ရမှာပဲ ခုတော့ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးပဲ ကွက်ပါဦး လာ ...”

မာမိက တာတာလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာမို့ သူမ သက်ပြင်းရွိုက် လိုက်မိ၏။ မျက်နှာကို Puff ထပ်ရိုက်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဆိုးလိုက်ပါသည်။ ဝတ်ထားသည့် blouse လက်ဖောင်း ဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ခါးမှဆွဲဆန့်ကာ လုံချည်နက်ပြာ ပွင့်လေးကိုလည်း ခပ်ကျပ်ကျပ်လေး ဝတ်လိုက်ပါ၏။ ဇေယျရေ ... ကောင်လေးတော်တော်များများက Fashion ကျကျ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ‘ကာ’ အလှကို သတိပြုမိကြပေမယ့် ရှင်ကဖြင့် မသိယောင်ဆောင်လို့ ပါလားနော် ...

အများထဲမှာ သီးခြားကြီး ထင်းနေအောင် မပေါ်လွင်ပေမယ့် ‘ကာ’ မှာလည်း ကိုယ်ပိုင် အလှတရားတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာ အမှန်ပါ။ ဒါကိုတောင်မှ ‘ကာ’ သဘောကျနေတဲ့ ကောင်လေးက မမြင်တတ်ဘူး တဲ့လေ ...။ ရင်မောရပါလားကွယ် မြင်မြင်ချင်း လှိုက်ခုန်သွားတဲ့ နှလုံး သားကို ‘ကာ’ သိပ်သနားတယ် လစ်လပ်နေတဲ့ အသည်းပလ္လင်ထက် သူ တက်လာလေမလားလို့ မျှော်လင့်နေမိတဲ့ တိတ်တနိုးချစ်ခြင်းတွေ ကိုလည်း ရှက်ရွံ့နေမိတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေ က ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ်ပါ ...ဇေယျ မသိဘူးလား...။ ‘ကာ’ မှာ

မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းရုံမှတစ်ပါး ‘ကာ’ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါလား။

“သူမီးကြီးရေ ...သဲသဲတို့ ရောက်နေပြီ ...”

မာမို့အသံ မရှေးမနှောင်းမှာ သဲသဲနှင့် မိမိခိုင်ပါ သူမ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူမ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက် လေသည်။

“ငါတို့ မဒီလေးတော့ မရိုးတော့တာသေချာပြီ အလှတွေလည်း စွတ်ပြင်လို့ပါလား ...။”

“အေးလေ နင် ဒီလောက်ပြင်လည်း ဟိုတစ်ယောက်က စိတ် ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ် လူကိုများ အထင်သေးလိုက်တာ ‘ကာ’ နဲ့ သူ အတော် လေး ရင်းနှီးနေပါပြီကွယ် ...”

“လာလာချည်သေး တို့မသိဘဲ နင် ရင်းနှီးစရာရှိလို့လား မယုံ ရေးချ မယုံပေါင်...”

သူမ ညှင်းသွဲ့သွဲ့ လေး ရယ်မောကာ မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ဟိုဒီ ကြည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အပြစ်မရှိ အောင် တင့်တယ်တဲ့သူပါ ဇေယျရယ် ... ရှင် ဥပေက္ခာပြုတာတွေကို ရပ်သင့်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား ...။

“မနေက သူနဲ့ ကော်ဖီတောင် အတူသောက်ခဲ့သေးတယ် ...”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် စာအုပ်ဆိုင်လည်း အတူဝင်ခဲ့တာလေ သူ့အကြောင်း တွေ အကုန်မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခွန်းတစ်စလောက်တော့ ပြောပြတယ် ဆရာရေ ... သူက အတော်လေး ခင်စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ ...”

“အမြင်ကပ်လိုက်တာနော် ... ဒီလောက်ထောင့်မကျိုးတဲ့ လူကို များ မျက်စိကျရတယ်လို့ ...”

“အေးလေ ...လမ်းလျှောက်ရင် ပုဆိုးက ‘မ’ သေး မျက်နှာကိုမော့ မျက်မှန်ပင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဘာများထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေမှန်းမသိတဲ့ ရုပ်မျိုးကိုမှ စိတ်ကူးရတယ်လို့ ...”

“ဟဲ့ အဲဒါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ သူ့ရဲ့ Style တစ်မျိုးပေါ့။ ငါက အဲဒါလေးကိုပဲ သဘောကျနေတာ ...သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်လို့ကတော့ ဇေဇေ လို့ပဲ ချစ်စနိုးခေါ်မယ် ...”

“အမလေးဟဲ့ အခြောက်လိုလို အသုံးအနှုန်းကြီးပါလားနော်”

“ဒါဆိုလည်း မမာင်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်တော့မယ် ...ဟယ် ...”

“ရူစီမ ...”

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က သူမကို ခပ်ဖွဖွထုကာ ရယ်မောလိုက် လေ၏။ လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့တော့ ကား က အဆင်သင့်စောင့်နေလေပြီ ...။

“ဒီနေ့ နောက်ကျမှာလား သမီး ...”

“Practical ရှိတော့ နောက်ကျမယ် မာမိ ဦးမျိုးကို လေးနာရီ ကျော်လောက်မှ လာကြိုခိုင်းလိုက်ပါမယ် ...”

“မာမိသမီးကြီးက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှလိုက်တာနော်”

“အဲဒါ အန်တီနဲ့တူလို့ဖြစ်မှာ အန်တီရဲ့”

မာမိက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လိုက်ပါ၏။ ကားတံခါးကို ပိတ် ပေးပြီး လက်ပြအပြီးမှာ ကားလေးက ခြံထဲမှ ပုံမှန်နှုန်းဖြင့် ထွက်လာ လေသည်။ ရင်ခုန်လိုက်တာ ဇေယျရယ် ...ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေဟာ

‘ကု’ အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့နေ့ ရက်တွေဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ‘ကာ’ တို့ နှစ်ယောက်ချစ်သူဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အပျော် ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် ‘ကာ’ ရှင်သန်ခွင့်ရနိုင်တော့မှာလေ ... ကျောင်းကို ရောက်ရင် ရှုပ်အဖြူနဲ့ တွဲပြီး ဇေယျ ဘယ်လို ပုဆိုးကွက် လေး ဝတ်လာမလဲလို့ မြင်ချင်လှပြီ ပြီးတော့ ဇေယျစီးနေကျ ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးထက်က ခြေချောင်းဖြူဖြူလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်ခုန်ချင် တာကိုဇေယျ သိနိုင်ပါ့မလားကွယ် ...။

“ဦးမျိုး လဝန်းရိပ်ရှေ့မှာပဲ ရပ်ပေးနော် ... အပြန်လေးနာရီကျော် လောက်ရောက်ရင် တော်ပြီ သိလား ...”

“အေး ...အေး ...သမီးကြီး”

ဦးမျိုးက Canteen ရှေ့မှာပင် ကားကို ရပ်ပေးလေ၏။ သူမတို့ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ချိန်ထိ သူတို့ အုပ်စုကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။ သူထိုင်နေကျ ခုံလေးကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း သက်မကို ချလိုက် မိ၏။ မျှော်လင့်ခြင်း ကမ်းတစ်ဖက်မှာ ရင်မောနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ကုစားပေးလှည့်ပါလား ဇေယျရယ် ...။

“တစ်ယောက်မှ မလာကြဘူးထင်တယ် ...”

“ဟိုလေးယောက်က အဆောင်ကနေလာမှာလေ ...”

“သူကရော ..”

“အိမ်ကလာမှာပေါ့ ...”

သဲသဲနှင့် မိခိုင်ပြောသမျှကို မကြားမိဘဲ လူက ငိုငင်တွေနေမိ၏။ မှာထားသည့် ကော်ဖီခွက်က နွေးနွေးလေးသာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့ ကို အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရသေး...ဘာများဖြစ်လို့လဲ ...နေထိုင်များ

မကောင်းလိုလား 'ကာ' က စိတ်ပူပန်တတ်တယ် ဇေယျရယ် 'ကာ' ရင်ပူအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ...။

“ဟော ...”

လေးယောက်သား တွန်းတွန်းတိုးတိုးနှင့် လျှောက်လာသည့် အုပ်စုကိုမြင်တော့ သူမ ခါးလေးမတ်သွားရလေ၏။ ဒါဆိုရင် သိပ် မကြာခင်မှာ သူ ရောက်လာတော့မှာလေ ...။

“ဉာဏ်ရီထိုးခါနီးပြီ ...”

သဲသဲက လောဆော်လိုက်တာမို့ သူမ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ဟိုလေးယောက်က Canteen ထဲ မဝင်ဘဲ အဆောင်ရှိရာသို့ ဆက် လျှောက်သွားတာမို့ သူမ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ...”

“ပိုင်းရှင်းမယ် ...”

သူမက ပိုက်ဆံကို စားပွဲထက်တင်ကာ ခြေစလှမ်းလိုက်တာမို့ သဲသဲရော မိနိုင့်ပါ အမြန်ထလိုက်လာရလေ၏။ သူမက ဟိုလေးယောက် နောက်မှ ခပ်မြန်မြန်လိုက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်လို စကားစရာရမလဲ အမြန် ဆုံး စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ...”

“ .... ”

လေးယောက်သား ဝေါခနဲ ရယ်မောလိုက်တာမို့ သူမ ခေါ်သံကို အုပ်သွားလေ၏။ သဲသဲတို့ပါ ခြေလှမ်းတူလာလေမှ နောက်ထပ် အသံ မြင့်၍ ထပ်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ ...”

“ဟင် ...”

အလယ်မှ မျက်ခုံးဆက်နေသည့် ကောင်လေးက အရင်ဆုံး လှည့်ကြည့်လေ၏။ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်သွားတာမို့ သူမတို့ပါ ရပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလဲ ...”

“ဇေယျ ရော ..”

“ဘယ်သူ ...”

“ဇေယျမင်းဒင်ကို ပြောတာလေ ...”

လေးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်စပစ်လိုက်ကြလေ၏။ မနေ့ကပဲ စကားပြောဖူးရုံရှိသေးတယ် အခု လာမေးတာတော့ တော်တော်ရဲလွန်းပြီပဲ မေးပုံကလည်း ဇေယျရော တဲ့ အပိုင်ပဲပေါ့လေ ...

“ဇေယျ နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလို့ ဖုန်းဆက် တယ်”

“ဟင် ! မနေ့ကတွေ့တော့ အကောင်းချည်းပဲဟာကို ..”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေဘက် ရေချိုးရင်း စိတ်ကူးယဉ်လွန်သွားတာ နဲ့ အအေးမိပြီး ဖျားရော ...အဲဒါ သူ့အမေက ဒီနေ့ အတန်းဖျက်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာလေ ...”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွားသည့် ကောင်မလေးကို ရယ်လိုက် ချင်ပေမယ့် မရယ်ရဲ ...တော်ကြာ သူတို့ လိမ်ထားတာကြီးပေါ် သွားမှာ လေ ...ဖြစ်ချင်တော့ သင်းကလည်း ဒီနေ့မှ နောက်မကျစဖူး နောက် ကျနေတာကိုး...။ ကျောင်းတက်မှာတော့ သေချာပါတယ်... သူက

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့နေရတာကို ပိုနှစ်သက်တတ်တာလေ ...။

“တကယ်မလာဘူးလားဟင် ...”

“ဪ ... သူ့အမေက မလွှတ်ပါဘူး ဆိုနေမှ ...”

အချင်းချင်း လက်တို့ကာ ကျောင်းဆောင်ပေါ်တက်လာတော့ သူမက ခြေကို မသယ်ချင်သလို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်ပါလာလေ၏။ သနားတော့ သနားစရာလေး ဒါပေမယ့် ဇေယျကို လိုက်ပိုးနေသလိုဖြစ်နေတာကို အမြင်ကပ်ပြီး Lesson ပါးပါးလေး ပေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ ဇေယျရောက်လာရင်တော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မည်မသိ ... အတန်းထဲ ရောက်တော့ သူမ မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာလေသည်။

“ဟယ် မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... လူကြား သူကြားထဲ ငိုမချလိုက်နဲ့နော် ‘ကာ’ ...”

“သူ ... သူ ... တော်တော် ပျားနေတာ ထင်ပါရဲ့ (၉) နာရီကျော်နေပြီ ...”

“ဪ ... သူ့အမေက စိတ်မချလို မလွှတ်တာပဲကြည့် ... ကြည့် ဟယ်! ဟိုမှာ ဇေယျ မဟုတ်လား ...”

အခန်းဝကို သဲသဲ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်တာမို့ သူမ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိ၏ ဟုတ်ပါတယ် ... ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသူဟာ သူမရဲ့ နှလုံးသားလေးပါပဲ ...။

“ဇေယျ ...၊ မင်းမလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ ..”

“လာမှာပေါ့ကွ၊ ငါစီးလာတဲ့ကား လမ်းမှာပျက်နေလို့ နောက်ကားစောင့်နေရလို့ ...”

သူက နောက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်နေသည့်

သူမကို လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ သူမ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တစ် ပေါက်စီးကျသွားလေသည်။

“ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ အလင်္ကာရဲ့ ...”

“ညာတာကိုး ...”

“ညာတယ်...။ ဘယ်သူက ညာလို့လဲ ...”

“သူတို့တွေပေါ့ ... ဇေယျ သူငယ်ချင်းတွေလေ ...”

“သူတို့က အလင်္ကာကို ဘာတွေ ညာထားလို့လဲ”

“သိချင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့လို့ ...”

သူက သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်ကြည့်စဉ် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ရှင်းပြတာကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် နားထောင်ရလေ၏။ ပြဿနာပဲ ... စ၊ စရာမရှိ ရှာကြံစကြတာကိုး ...။

“မင်းတို့ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သွားစတာလဲ ...”

“သူ ပုံစံလေးကို စချင်လာလို့ပါကွ ...”

“မင်းတို့ စတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး တော်ကြာ ချော့မော့နေရတာနဲ့ ဇယားရွပ်ကုန်မယ် ...”

“ပြောလိုက်ပါကွာ ... စိတ်မဆိုးနဲ့လို့ ...”

“ပြောစရာလား ... ငါနောက်ထားတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ .. မင်းတို့ ကိစ္စ မင်းတို့ရှင်း ... ဒါပဲ ...”

သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့် လေးကောင်ကို ဟောက်လိုက်တော့ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ English ဆရာမ ဝင်လာပြီမို့ စာသင်ချိန်စချေပြီ။ သူ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောရုံလေးနဲ့ သူမ မျက်ရည်ကျတဲ့အထိ ဝမ်းနည်းရသတဲ့လား လူတစ်ဖက်သား ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်အောင် တော့

သူတို့အုပ်စု မစခဲ့ဘူးပါချေ။ ကျော်သူစိုးက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ A4 စာရွက်ကို ညီညီညာညာလေးဖြဲကာ မြားချိုးပြီး စာတစ်ကြောင်း ရေး၍ ရှေ့ခုံကို လှမ်းပစ်လိုက်ပါ၏။

တစ် - နှစ် - ခပ်ပြီးစလစ်

ခုံပေါ်ရောက်လာသည့်မြားပေါ်မှစာတန်းကိုမြင်လိုက်၍ သူမ နှုတ်ခမ်းစုသွားပါ၏။ စ၊ တုန်းကစ၊ ကြပြီး ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ချော့လို့ ရမယ်ထင်နေလား ... မရဘူးနော်။ 'ကာ' က စိတ်ကြီးတယ် ... အစွဲ အလမ်းလည်းကြီးတယ်... တစ်ခုခုကို ဘာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ မမေ့ တတ်တာ 'ကာ' အကျင့်ပဲ ...။

နောက်ထပ်တစ်စင်း ထပ်ရောက်လာပြန်၏။ သူမ အသာလေး ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။

သုံး - လေး - မပုန်းကြေးနော်

ဟွန်း! ဒါ၊ သူ့လက်စွမ်းပဲနေမှာပေါ့ ... သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ သူက အတော်ဆုံးပဲဟာ ... မရဘူး ... 'ကာ' က ဧဇယျကို မုန်းဖို့မှ မရည်ရွယ် ဘဲ ... ဒီလိုပြောဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိသင့်ပါတယ်နော် ...

“ဟော လာပြန်ပြီ ...”

ငါး - ခြောက် - စိတ်မကောက်နဲ့

ရွှေယုဗင်ဇာပေ

သူမ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာပြီမို့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို အသာကိုက် ထားလိုက်မိ၏။ ကောက်တယ်ဆိုရင် ရှင်က 'ကာ' ကို ချော့မှာမို့လား ရှင်ကြောင့် မဟုတ်ပေမယ့် ရှင်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးက အကြံတူကြတဲ့ လူတွေလေ ... မရဘူးနော် ... ကျွန်မ တကယ်စိတ်ကောက်မှာပဲ ...

ခုနှစ် - ရှစ် - မဂျစ်နဲ့နော်

သူမ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပါ၏ ... ဟွန်း ... ချော့တာတောင်မှ စိတ်မရှည်တော့ဘူးပေါ့လေ ... Teacher ရှိနေလို့ နောက်လှည့်မကြည့် ရဲတာကို သူတို့ အုပ်စုက မြားလေးတွေပစ်ပြီး စကားပြောနေတာကိုး လှည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်ချင်သည့် စိတ်ကို ဖြေဖျောက်နေရ၏။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုအနေအထားဖြစ်နေမလဲဆိုတာကိုလည်း သိပ်သိ ချင်သည်။ ဒီနေ့မှ စာသင်တာကလည်း ကြာလိုက်တာနော် ... ဒီမှာ ရန်လှည့်တွေ့ချင်ပါလျက် အခွင့်အရေး မပေးသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ခုလု ခုလုဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ပင် ...

ကိုး - တစ်ဆယ် - မုန်းလိုက်မယ်

“ဧဇယျနော် ...”

“ဗျာ!”

“ပြန်ရေးပေး ...”

ရွှေယုဗင်ဇာပေ

“ဘာလဲ ...”

“ဒီမှာလေ ...”

သူမက ခြေဆောင်ကာ စက္ကူဖြားလေးကို သူမအုပ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်လေ၏။ သူမမျက်စိနစ်ဖက်စလုံးမြင့်တက်သွားရလေသည်။ ပြဿနာကောင် ကျော်သူစိုးတော့ ကွိုင်ရှာနေပါရောလား။ ဆရာမထွက်သွားပြီမို့ အခန်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြလေ၏။

“အဲဒါ ကျွန်တော်ရေးတာမဟုတ်ဘူး အလင်္ကာရဲ့”

“မရဘူး ... ပြန်ရေးပေး ... အဲဒါ ‘ကာ’ မှ မကြိုက်ဘဲ”

“ဪ ... တကယ်ပြောနေတာ ... ကျွန်တော်ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဧယျနော် ‘ကာ’ တကယ်စိတ်ကောက်မိတော့မယ် ...”

“ကဲပါ ဧယျရာ ... ပြင်ရေးပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ ...”

“ဟာ! ငါရေးတာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ ...”

“တော်ပြီ ...”

သူမ မျက်နှာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြင့် တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားတော့ သူမက ဘော်ဒါတွေက အသာတိုက်တွန်းကြလေ၏။ ရော်! ခက်ကုန်ပြီပဲ ... သင်းတိုရှာတဲ့ဂန္ထက သူမကိုမှ လာအမှုပတ်ရတယ်လို့ ... သူမ စာရွက်ဖြူထက်မှာ စာလုံးလှလှလေးတွေကို ချရေးလိုက်ပါ၏။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးပြေစေလိုတဲ့ စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ပါ လေ...

ကိုး - တစ်ဆယ် - မမေ့ဘယ်ကမ္ဘာပါကွယ်

ဒီတစ်ခါတော့ မြားမချိုးတော့ဘဲ သူက ခါးကိုင်း၍ သူမ ရှေ့စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ခေါင်းလေး သုံးလုံးပြူးသွားပြီး သူမ မျက်နှာလေးပြုံးချိုစွာဖြင့် သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာလေသည်။

“တကယ်ပြောတာနော် ဧေ ...”

ဟိုက်! အခေါ်အဝေးက ချက်ချင်းကို ပြောင်းသွားပါရောလား သူ့အားနာပါးနာဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲသာ ညှိတ်ပြလိုက်ရလေ၏။ စိတ်ထဲမှ ဖိုးကျော်ကို ဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျိန်ဆဲမိတာက လွဲပြီး မည် သည့်ဒေါသမျှ ရင်ထဲမှာ ခိုအောင်းခြင်းမရှိပါချေ။

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ သူမတို့အုပ်စုက သူတို့ကို မရမက အတင်းခေါ်သဖြင့် သူတို့ ထလိုက်ခဲ့ရ၏။ လဝန်းရိပ်မှာ လူက တော်တော်လေးပြည့်နေချေပြီ။ စားပွဲတိုးလေးက စားနေကျ ဖောက်သည်အုပ်စုဖို့ တစ်ဝိုင်းစာနေရာကို ရအောင်ဖန်တီးပေးသဖြင့် သူတို့အုပ်စု အဆင်ပြေသွားပါ၏။

“စားချင်တာ မှာကြနော် ... ဒီနေ့ ဝိုင်းကို ‘ကာ’ ရှင်းမယ်”

“ဟာ! မလုပ်ပါနဲ့ မအလင်္ကာရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အားနာလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... အားရပါးရ စားမလို့ ...”

သူက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဖိုးကျော်က အလင်္ကာကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား ...။

“မှတ်ထားပါ အလင်္ကာ၊ နောက်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် ရှောင်လို့ ရအောင်ပေါ့ ... ထေထွန်း၊ ကျော်သက်၊ ထွန်းနေစိုးနဲ့ ကျော်သူစိုးတဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကာ” သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က ချိုသဲနဲ့ မိမိခိုင်ပါ

ခင်သွားပြီဆိုတော့ နောက်ကို 'ကာ' တို့ကို မညာရဘူးနော် ...”
“ကျွန်တော်တို့ ညာဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး မအလင်ကံကံရဲ့၊ စကားပြောရင်းနဲ့ စ၊ချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ပါ ...”

“လူကိုများ စ၊စရာမှတ်နေလား ...”

“မ အလင်ကံကိုတော့ စချင်တာပေါ့ ...သူ့ကိုတော့ မစ၊ရဲဘူး ...ဟဲဟဲ ...သူက စွာတယ် ...”

“အံ့မာ! လူကိုရှေ့ထားပြီး အတင်းအုပ်တာပေါ့လေ ..ကံ”

ဝေထွန်းကျောကို သဲသဲက လက်သီးတစ်ချက်ဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျောခကားသွားရ၏။ ချိုသဲနှင့် မိမိခိုင်က ဆတ်ဆတ်ကျဲပေမယ့် ခင်ဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေလို တစ်ခဏချင်းရင်းနှီးသွားရလေသည်။

‘ဇေတို့ အုပ်စုက အရမ်းပျော်တတ်တာပဲနော် ... အမြဲရယ်နေပြုံးနေတာပဲ တွေ့တွေ့နေရတယ် ...”

“ဒီလိုပဲ ပျော်အောင်နေရတာပေါ့ အလင်ကံရဲ့ ...အိမ်ဆိုတဲ့ လှောင်ခိုခိုက တစ်ခဏထွက်လာစဉ် အပြင်မှာ ပျော်စရာလေးတွေ ရှာကြံတွေ့ရတာပဲ ... ဒါမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါး လန်းဆန်းမှာလေ ...”

“ဇေ မိဘတွေက ချုပ်ချယ်လို့လား”

“အဲဒီလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကျွတ်! ဘယ်လိုပြောရမှန်တောင်မသိတာတော့ အမှန်ပဲ ...”

“ဒီကောင် အမေက သူ့ကို ငုံထားမတတ်ချစ်တာ မအလင်ကံကံ၊ သမီးမိန်းကလေးမွေးထားသလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ကို ချစ်တာ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် လဲလို့ရရင် သူနဲ့ နေရာချင်းတောင် လဲလိုက်ချင်သေး”

သူ ဝေထွန်းကို ပြိုဟ်ကြည့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မေမေချစ်တာကို အပြစ်ဆိုစရာလား သို့သော် ကျွတ် ရောက်လာပြီဖြစ်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဆယ်နှစ်အောက် ကလေးတစ်ယောက်လဲ ပုံစံမျိုးဖြင့် တယုတယရှိတာကိုတော့ သူ လက်သင့်မခံချင်ပါလေ။

“မင်းက အချစ်မှ မခံဖူးတာကိုး ...”

“ဟင်းဟင်း ... ဇေကတော့ အချစ်ခံဖူးတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေက အရမ်းဂရုစိုက်လွန်းတော့ ကျွန်တော် နေရတာ အသက်ရွာကျပ်လာရော ကိုယ့်ကို မေတ္တာပေးတဲ့ မိခင်ကို အပြစ်ဖို့တာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ဘျ ချစ်တယ်ဆိုတာကလည်း လူကို မွန်းကျပ်အောင် ထုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းလိုပဲ ...စိတ်မလွတ်လပ်ဘူး ကျွန်တော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ နေချင်တာ နေခွင့်မရတော့ စိတ်ညစ်ရတယ် အချစ်ခံရတာလည်း ဒုက္ခဗျ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မချစ်ခဲခဲ့တာ ..အင်း မေမေကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့လေ ...”

သူမ မျက်နှာလေး နွေးသွားရလေ၏ ဇေယျ မေမေကြောင့် တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ရတာတဲ့လား ...ဇေယျကို စိတ်ဝင် စားကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ 'ကာ'က ရှေ့ဆုံးက တန်းစီနေတာကို ဇေယျမေမေသိသွားရင် ဘာပြောမလဲဟင် ... မောင်ရယ် မောင်ကို တိုတ်တခိုးချစ်နေမိတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲကို အလွမ်းတွေ့ထည့်မပေးချင်ပါနဲ့လား ...နော် ...

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာစဉ် မေမေက သူ့စားပွဲပေါ် ရှုပ်ပွနေတာ တွေကို ရှင်းပေးနေလေ၏။ ဟိုဒီလျှောက်ရေးထားသည့် စာရွက်တွေ ကို စုထပ်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်ပိတ်ပေးလေသည်။

“သား သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ ပါနေပြီလား”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ First Year စတင်နေပြီဖြစ်သည့် လူငယ် လေးကို မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတောင် ထားခွင့်မပြုချင်တဲ့ သဘော လေးလား ...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ...”

“မေမေ မေးတာကိုပဲ ဖြေမှပေါ့ သားရဲ့ ...ဘယ့်နှယ် မေမေ့ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်ရတာလဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်အံ့သြသွားမိလို့ပါ ...ကျွန်တော် First Year ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီနော် မေမေ...ဆယ်တန်းကျောင်းသား မဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ဘာလဲ ...ရည်းစားထားခွင့် ဗီဇာလိုချင်ပြီဆိုတဲ့ သဘောလား

ဇေယျမင်းဒင် ...မေမေ မေးတာ ရိုးရိုးမေးခွန်းပါသားရဲ့ ဘာမှ မခက်ခဲ ပါဘူး ...။ မေမေ့သားက မလိုအပ်တဲ့ အဖြေကြိုပြောနေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“Sorry ပါ မေမေ ...ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကျွန်တော် ပြောတာ အဲဒီထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး ...”

“သားစိတ်ထဲ မေမေ့အပေါ် စိတ်ခုနေတာများ ရှိနေလားဟင် ...သားက တခြားကလေးတွေနဲ့ ဇော့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မေမေ့သားကို စိုးရိမ်မိတာ အပြစ်လား”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ မေမေ သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်တတ်ရုံကလွဲပြီး ဒေါသမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ သူ့ကို ပြောမရရင် မျက်ရည်ကျပြီး ရောဂါသည်းမှာကိုတော့ သူ့စိုးရိမ်ရလေ သည်။

“ကျွန်တော် မေမေ မသိဘဲ ဘာတစ်ခုမှ ခိုးမလုပ်သေးဘူး မေမေ ယုံပါ ...”

“မေမေက သားလေး ခံစားရမှာကို စိုးတာပါ သားရယ်။ သား အပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နိုင်မယ့်မိန်းကလေးမျိုးနဲ့သာ ကိုယ့်ကို ပြန် မချစ်နိုင်ရင် မေ့သားလေး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရမှာ မေမေ အကြောက် ဆုံးပဲ။ ခေတ်ကိုက မိန်းကလေးတွေ စတဲ့ခေတ် ဖြစ်နေတော့ ..”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝ ဟုန်းက စာတော်သည့် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်အများကြီးပေးခဲ့ကြ တာ မဟုတ်လား ...သမီး မိန်းကလေးတွေရဲ့ လွယ်အိတ်ကို မွှေသလို သူ လွယ်အိတ်ထဲမှ ကောင်မလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်သည့် စာတွေ

ကဗျာတွေကို မြင်တော့ မေမေ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလေ ...အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုကိုကို ရုတ်ထူးတွေဖြင့် မအောင်မှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ခဲ့တာ ထားပါတော့ ...အခုက သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲဟာ။

“မသိပါဘူး ... ကျွန်တော်က မေမေ ကျွန်တော့်ကို လူပျိုကြီး ပဲလုပ်ခိုင်းတော့မယ် ထင်သွားလို့ပါ ...”

“အမယ် ...မေမေ့ကိုများ သားကို မျက်စိစုံမှိတ်ချစ်ပြီး အူတိုတတ်တဲ့ မအေမျိုးထင်ရလား ..သားကို ဖူးဖူးမှတ်ချစ်မယ့် ချွေးမမျိုးကို လက်ကမ်းကြိုနေမယ့် မအေပါသားရယ် ...”

“ကျွန်တော့်ကို ဖူးဖူးမှတ်ချစ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးရော ဒီလောကကြီးမှာ ရှိပါ့မလား ...မေမေရ ...သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်က ချစ်မှရမှာပေါ့ ...မေမေလောက် ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဪ ...သားကလည်း သားရှာမတွေ့ရင် မေမေရှာပေးမှာပေါ့ပူမနေနဲ့ ...ကဲ ပြောပါဦး ... အလင်္ကာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ချောရော့ချောရဲ့လား”

ဟိုက်! ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အလင်္ကာနာမည်ကို သိသွားတာပါလိမ့် ...သူတောင် တစ်ခါမှ ထုတ်မပြောဖူးပါတဲ မေမေ သိနေတာပါလား ...။

“ပြောလေ ...”

“မေမေ ....ဘယ်လို သိတာလဲ”

“သားကို မေမေ မွေးထားတာပါ သားရဲ့ ... သား ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို သားဖွင့်မပြောပေမယ့် မေမေက ကြိုသိပြီးသားပါ ...”

“အလင်္ကာက ကျွန်တော်နဲ့ Major တူ သူငယ်ချင်းပါ မေမေ

...သူတို့ အုပ်စုက သုံးယောက်ပေါ့ ...နောက်နှစ်ယောက်က ချိုသဲနဲ့ မိမိခိုင်တဲ့ ....ခင်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ် ...”

“အလင်္ကာကတော့ သားအပေါ် ပိုသာတယ်မဟုတ်လား”

“အား ... အံ့ဩစရာကြီးပါလား ...မေမေ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ ...ဒီဘောပင်လေးကို သားမသိအောင် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ် ...ပြီးရင် ဒါကို အကြောင်းပြပြီး သားဆီ သူ Phone ဆက်လိမ့်မယ် ...ဒါ ဇာတ်လမ်းအစပေါ့ ...”

“သေချာလှချည်လား မေမေရဲ့....”

“ဪ ...မေမေ့ကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့လို့ဆိုနေမှ ...”

သူက အင်္ကျီဝတ်ပြီးမှ မေမေ လှမ်းပေးသည့် ball pen ကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်သားပဲ အခွံထဲမှာ ထည့်ထားသည့် နာမည်ကို မေမေတွေ့သွားတာကိုး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်ထဲ ဒီဘောပင်ပါလာတာပါလိမ့် ...။

“အစ်ကိုလေးရေ Phone လာနေပါတယ်ရှင် ... မအလင်္ကာလို့ ပြောပါတယ် ...”

“ကဲ မေမေ မပြောဘူးလား ...”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းရှိ Phone ကို ကိုင်လိုက်ပါ၏။ တကယ်ပဲ မေမေပြောသလို အလင်္ကာ ထွင်လေပြီလား။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခုချိန်ထိ ဧဝေဧဝါဖြစ်နေဆဲပင် ...။

“ဇေးလား ... ကာ’ ပါ ...”

“ပြောလေ ...”

“ဧဆီမှာ ‘ကု’ ဘောပင် မင်နက်လေးပါသွားလားဟင် အဲဒါ ‘ကု’

မွေးနေ့တုန်းက လေးလေးအမှတ်တရ ဝယ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင် မို့ 'ကာ' သိပ်ကြိုက်တာ ...အခု ရှာတာလုံးဝ မတွေ့တော့ဘူး ...သဲ သဲရော မိခိုင်ကိုပါ မေးပြီးပြီ ...သူတို့ ဆီမှာလည်း ...ပါမသွားဘူးတဲ့ ...ဇေရောတွေ့မိလားဟင် ....'

"ကျွန်တော်တော့ မတွေ့မိပါဘူး ...အလင်ကား ..."

"ဟင် ..."

"ဒါပေမယ့် မေမေကတော့ ကျွန်တော့်ဟာ မဟုတ်တဲ့ ဘောပင် တစ်ချောင်းတွေလို သိမ်းထားပေးတယ်လို့တော့ ပြောတယ် ...ကျွန်တော် မေးကြည့်ပေးမယ်လေ ..."

"ဇေလွယ်အိတ်ထဲက တွေ့တာလား ..."

"ဟုတ်မှာပေါ့ ..မေမေက ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပေးတုန်းလေ ..."

"ဪ ..."

"ကျွန်တော် မေးပေးမယ် အလင်ကား ...ဟုတ်နေရင်တော့ ကျောင်းတက်တဲ့နေ့မှ ပြန်ယူလာခဲ့ပေးမယ် ဘာပြောဖို့ ကျန်သေးလဲ .."

"ဟင်အင်း ..."

"ဒါဆိုလည်း Phone ချလိုက်ပြီနော် ..."

"ဟုတ် !"

အလင်ကား Phone ကို အသာချလိုက်ပါ၏။ သူ့ မေမေ တစ်မျိုးထင် သွားလေပြီလား Physics တွေစုထွက်တုန်း သူ ဘောပင်မှားပြီး ကောက် ထည့်သွားတာပဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ ...တော်ကြာ သူ့မေမေက ဇာတ်လမ်းထွင်တယ်လို့ ယူဆသွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ ....!

"Phone ကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကာကာ ... မာမိ ကြည့်နေတာကြာပြီ ..."

"ဟို ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မာမိ ..."

"သမီးကို ကြည့်ရတာ ခုတလော တော်တော်ထူးခြားနေတယ် နော် ဒါတိုင်းနဲ့ တူကို မတူဘူး ..."

" 'ကာ' က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မာမိ ..."

"ဒါကတော့ သမီးကိုယ် သမီး အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့ ...မာမိ သမီးတို့ကို အစောကြီးကတည်းက မှာထားပြီးသားနော် ...ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့လူရှိရင် အိမ်ကို အလည်ခေါ်လာခဲ့ သင့်တော်သလားဆိုတာကို မာမိလေ့လာကြည့်ပေးမယ် ပေါက်တတ်ကရ ကလေးကချေတွေ့ကို စိတ်ကူးဖို့တော့ လုံးဝ မတွေးပါနဲ့ ..."

"မာမိကလည်း ..."

"ဘာ မာမိကလည်းလဲ ...မာမိလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ 'သမီးခြေလှမ်း ဘယ်ကို လှမ်းနေသလဲဆိုတာကို မာမိရိပ်မိတယ် ... ပြောသမီး ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ"

သူမ မျက်နှာလေးရဲသွားရပါ၏။ အခုလေးတင်ပဲ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာမို့ မာမိရောက်လာတာနှင့် တိုးသွားတာကိုး ...။

"သူက 'ကာ' ကို စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး မာမိ 'ကာ' ကသာ သူတို့ကို နှစ်သက်နေမိတာပါ ..."

"သမီးရယ် ဒါကိုများ မျှော်လင့်နေရတယ်လို့ ...သမီးဘေးနားမှာ ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ မာမိ အမြင်ပဲ ...သမီး ဒက်ဒီ ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှာ သားတွေရှိကြတာလည်း အသိပဲ ...အားလုံးက သမီးကို

အလေးအနက် ထားကြပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူကိုမှ စောင့်နေရသလား ... ရူးပါနော်”

မာမီရယ် အချစ်ဆိုတာမျိုးက အားလုံးထဲမှ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့မှ မဟုတ်တာလေ ရှင်ခန့်သံကိုအစပျိုးခဲ့တဲ့ သူ့ပုံရိပ် တွေက ‘ကု’ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားစေခဲ့တာ... သူ့ ခြေသလုံးက အပြာရောင်အမှတ်လေးကို ချစ်စနိုးဖြစ်ခဲ့တာ မာမီမှ မသိနိုင်ခဲ့ဘဲဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ‘ကု’ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် မာမီ...! ‘ကု’ ချစ်ခြင်းတွေကိုတော့ မာမီ မပိတ်ပင်ပါနဲ့နော် ...။

“ကောင်လေးက သမီးတို့ ကျောင်းကပဲလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“Major တူပဲလား ...”

“ဟုတ်! ...”

“သမီးက တာတာနဲ့ မတူတာမို့ မာမီသိပ်စိုးရိမ်တယ် ... တာတာ က ထက်တယ် ... ဘာမဆို ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲရဲချနိုင်တယ် ... အကြောက် အလန့် သိပ်မရှိဘူး သမီးက အမြဲတွေဝေတယ် ... ကြောက်တတ်တယ် ... အဲဒါကြောင့်ပဲ သမီးကို မာမီစိတ်မချတာ .. တော်ကြာ လူလည်တွေ လူရှုပ်တွေနဲ့ သွားတိုးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ...”

“ဇေယျက အေးပါတယ် မာမီရဲ့ ...”

“အံမယ် သမီးလို ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေးတော့ မနေတတ်ဘူး မဟုတ်လား ...”

“ကု လောက်တော့ မအေးပါဘူး ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဖို့ကောင်း တယ် မာမီရဲ့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ကူညီတတ်တာ ... သူငယ်ချင်း

တွေကိုလည်း အနစ်နာခံတယ် ... ပျော်ပျော်လည်းနေတတ်တယ် သူတို့ အုပ်စုနဲ့ အတူနေရတာ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲ ...”

“အမလေးနော် သမီးပြောမှပဲ မာမီတို့က သမီးကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် ချုပ်ချယ်ထားသလိုပဲ ...”

သူမ တီးတိုးရယ်မောကာ မာမီလက်မောင်းကို ဖြိုထားလိုက်မိ၏။ ‘ကု’ က မာမီနှင့် တူပြီး ချောမောလှပတာ မှန်ပေမယ့် ဝာတာကို တော့ မမိပါချေ။ ဒက်ဒီ၏ ခန့်ထည်ချောမောသည့် အရာမှန်သမျှ တာတာ့ဆိုမှာ အကုန်စုပြုနေပြီး အများထဲမှာ ထင်းခနဲ သိသာအောင် ထင်ရှားတောက်ပတာ အခု အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းကပါပဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထက် စာလျှင်တော့ ‘ကု’ တို့ ညီအစ်မက ကုသိုလ်ကံ ပိုကောင်းတာတော့ အမှန်ပါလေ ...။

“သူကမှ အိမ်မှာ မိန်းကလေးကို အချုပ်ချယ်ခံရတာ မာမီရဲ့ ဘယ်သွားသွား သူ့မေမေကို အချိန်နဲ့ နေရာပြောခဲ့ရတာ .. သူ့မေမေက သူ့ကို တအားချစ်ပြီး ဂရုစိုက်လွန်းတော့ သူ့ခမျာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာ ပေါ့ ...”

“ဪ ... ဒီခေတ်မှာ သားကို ဒီလို အုပ်ချုပ်တဲ့ အမေမျိုးလည်း ရှိသေးတာကိုး ...”

“အဲဒါကြောင့် မာမီအိမ်လည်ခေါ်ရင်လည်း သူ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ အဆောင်ကလွဲပြီး ဘယ်အိမ်မှ သူ မလည်ဖူးဘူး မာမီရဲ့ ...”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး သမီးရယ် ... တော်ကြာ သူ့သားကို Jealous ဝင်နေတဲ့ မိခင်မျိုး ဖြစ်နေမှ အခက်ပါပဲ ... မာမီ သမီးလေး

စိတ်ဆင်းရဲရာမှာစိုးလို့ သတိပေးနေရတာပါ ....”
‘ကာ’ က သူ့မေမေ သဘောတူတဲ့ အချိန်အခါထိ သည်းခံစေခင် မှာပေါ့ မာမိရဲ့ ...”

ဒေါ်မေသံစဉ် သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်ပါ၏။ သမီးနှစ်ယောက်ရှိ သည့်အနက် ဒီအကြီးမကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချပါလေ ...အပြင် ထွက် ကျောင်းတက်တာတောင် အိမ်က ကားနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ မို့ တော်သေးပါ၏ ...သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို လိုလေသေးမရှိတာ ‘ကာ’ အလိုလိုက်သင့်သလောက် လို က်ပေးခဲ့ တာပါပင် ...သမီးတွေ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရလေအောင် စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုဖို့က မိမိမှာသာ တာဝန်ရှိတာမဟုတ်လား ...ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှ မရှိဘဲ သမီးတွေ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျမှာကိုတော့ အစိုး ရိမ်ဆုံးပါ ... ဤမျှ ပြီးပြည့်စုံသည့် ဘဝမှာ သမီးတွေကို စိတ်ဆင်းရဲ မှုတွေနှင့် မတွေ့ကြုံစေချင်တာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တလိပ်ဆိုချင် ဆို ...မိမိရဲ့ မေတ္တာကို မြင်သာသိစေချင်တာက အဓိကပါပဲ ...

“ဟာ! မမ ဘာတွေကပ်ခွဲနေတာလဲ မာမိ ...”

“သမီးတို့ ပြန်လာပြီလား ...”

တာတာနှင့် အန်တီလေးက အပေါ်ထပ်သို့ အတူတက်လာပါ၏။ အပြင်မှ ပြန်လာတာမို့ တာတာက ဂါဝန်နီနီလေးကို မကာ သူမ ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည် ...။

“မာမိနော် ...တာတာ ကျောင်းတက်ရင်တော့ Phone ရော ကားပါ ဝယ်ပေးရမှာ ...တာတာက မမလို ရွှေတွေ ဘာတွေ အလှ အပ ပစ္စည်းတွေ သိပ်မမက်မောလှဘူး ..ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးအောင်

တက်ပြီးရင် ဒက်ဒီ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရုံပဲ ....”
“ဟုတ်ပါပြီ ...ဒါကြောင့်လည်း သမီး ဒက်ဒီက သမီးကို အချစ်ပို နေရတာပေါ့ ...”

“မမ ဘာပူဆာနေတာလဲ မာမိ ...ညာမပြောကြေးနော် ...”

“ပြောလိုက်ရမလား ...သမီး ...”

သူမ ရှက်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ညီမလေးရှေ့ ဖွင့်ပြောရမှာ ကိုတော့ ရှက်စနိုးဖြစ်ပေမယ့် ‘ကာ’ တို့ မိသားစုမှာ ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်ထားစရာရယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးဘူးကိုး ...

“သူ့အကြောင်းပြောနေတာပါ တာတာရဲ့ ...”

“အမယ် ..မာမိကို ဖွင့်ပြောတဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီပေါ့ လေ ...တယ်ဟုတ်ပါလား ..မမလူကြီးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခြေလှမ်း သွက်သားပဲ ....”

သူမ မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားပါ၏။ တာတာတော့ အထင်နှင့် စွတ် ပြောနေပြီကိုး ...မာမိက တာတာ့ နဖူးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် လှမ်းထု လိုက်ပြီး တီးတိုးရယ်မောလေသည်။

“အထင်သိပ်မကြီးနဲ့ သမီးရေ ...ညည်း မမကသာ တစ်ဖက် ဆည်ကန်ကြီးဖြစ်နေတာ ...မိုးသားတွေက ခုချိန်ထိ ဖြူဖွေးပြီး ရွာရန် တောင် မမြင်သေးဘူး”

“မာမိကလည်း ...”

“ဟာ! ညွှန်လိုက်တာကွာ ...”

“ဟဲ့ အစ်မကို ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မြှောက်ပေးမနေနဲ့ ...”

....

“မာမိ ဘာသိလို့လဲ ...မမ အခန်းထဲမှာ Z တွေအပြည့်နီးပါးဖြစ် နေပြီ ...”

“ဘာ Z တုန်း ...”

“Z, A, Y ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးတွေပေါ့ မာမိရဲ့ ဟိုနေ့ကပဲ ကွန်ပျူတာ စီလာတဲ့ စာရွက်လေးကပ်နေတာတောင် တာတာတွေ့ခဲ့သေး တယ် ...နေပါဦး တာတာ မှတ်မိပါသေးတယ် ...။

တစ် - နှစ် - စပြီးချစ်

သုံး - လေး - အပြုံးပေး

ငါး - ခြောက် - စိတ်ထဲရောက်

ခုနစ် - ရှစ် - ဆက်ပြီးချစ်

ကိုး - တစ်ဆယ် - မမေ့နိုင်တယ်တဲ့လေ ...

မာမိ၊ သမီးစာတွေ အရမ်းတတ်နေပြီ သိလား ...”

“တာတာနော် ...”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ မမရဲ့၊ ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့ မမရဲ့ အိပ်မက် မင်းသားလေးအကြောင်းကို ဖွင့်မပြောပေမယ့်လည်း သိပြီးသားပါနော်၊ ညဘက် စာကျက်ရင်လည်း စာအုပ်ထဲမှာ ကဗျာတွေ ချရေးနေတာပဲ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်လား သမီး ...”

“တာတာကတော့ အချွန်နဲ့ ‘မ’ နေပါပြီ ...”

အန်တီလေးက အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ တာတာ့ ကို လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“သမီးငယ် ...ဒါ ကလေးပြောရမယ့် စကားလား အဝတ်လဲ

တော့လေ ...”

“အန်တီလေးကလည်း ဒီမှာ မမ ကိုစ၊ နေပါတယ်ဆိုမှ ...”

“စ မနေနဲ့ မြီးရင် ထမင်းစားကြမယ် ...ဒီညနေ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားတာ စားမယ်ဆိုပြီး ...”

“ဟုတ်သားပဲ ...ထပြီ အန်တီလေးရေ ...အင်း ...ဒီညတော့ မမနဲ့ရုံမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် တိုးလောက်ပြီ ...”

တာတာက ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင် သွားလေ၏။ မာမိက သူမ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ပုတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ အန်တီလေးနှင့် အတူ ဆင်းသွားလေသည်။ သူမ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ ကဗျာစာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်မိ၏။ တာတာ ပြောသလို သူမ ဆီမှာ ကဗျာလေးတွေ တော်တော်များနေပြီပဲ ...ဧ မောင်လို့ခေါ်ခွင့်ကို ‘ကာ’ ဘယ်တော့မှ ရမှာတဲ့လဲ ... ‘ကာ’ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် ... မောင့်ချစ်ခြင်းတွေကို အပြည့်အဝလေး ရရှိပိုင်ဆိုင် ပါရစေလား မောင်ရယ် ...။

“အချစ်ဆိုတာကို အလင်္ကာ ဘယ်လိုမြင်သလဲ ...”
“ရှင်!”

ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ခုံတန်းမှာမို့ သူပြောတာကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားရသော်လည်း ထင်မထားသည့် အကြောင်းအရာကြောင့် သူမ တအံ့တသြဖြစ်သွားရပါ၏။ Second Year ရောက်မှ ဖွင့်ပြောဖို့တာ စူပြီလား အတွေးဖြင့် မျက်နှာပြင်ထက် ပူနွေးသွားရလေသည်။

‘ကာ’ နားမလည်ဘူး ဇေ...’

“ဒါတော့ အလင်္ကာ ညာတာပဲ ... အလင်္ကာကိုယ်တိုင် အချစ်အကြောင်း ကဗျာတွေ သိနေပြီး နားမလည်ဘူးလို့ ငြင်းပယ်တာ အကြောင်း ပြချက် မညီဘူး ...”

“ရင်ထဲခံစားနေရတာတွေကို ချရေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ ဇေ ... ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

လေနှွေးတစ်ချက် ဝေဝေတိုက်လာသဖြင့် ဆံနွယ်စင်းစင်းလေး တွေ ဝေခနဲလွင့်သွားရလေသည်။ ဒီနေ့မှ သဲသဲရော မိခိုင်ပါ နေမကောင်း သဖြင့် ခွင့်ယူထားသည်မို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းလာခဲ့ရတာ ပင် ... ရင်ခုန်ခြင်းနံနက်ခင်းတစ်ခုကို သူ ဖန်ဆင်းပေးတော့မယ် ထင်ပါ ရဲ့...။

“အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ ဆုံခွင့်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး အလင်္ကာကြိုဖူးသလား ...”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ အမလေး ... ရင်ထဲက သို့ဝှက်ထားတာမှန်သမျှ သူတွေ့သွားလေပြီလား ... ဒုက္ခပါပဲ ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်မို့ သူ မသိစေအောင် ဖုံးဖိထားပါလျက် မည်သို့သော စက္ခုနှင့် သူမြင်သွားတာပါလိမ့် ...

“အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အရာဆိုလို့ ဒီအချစ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတာလေ ... အဲဒါကို အလင်္ကာယုံရဲ့လား”

အင်းလို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရမှာလား ... ဟင်အင်း ... ဒါ သူရင်ဖွင့်နေတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ... ‘ကာ’ ကို ဝေဝိုက်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့လား ဇေ ... ချစ်ရင် ချစ်တယ်လို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးသာ ပြောလိုက်ပါ ‘ကာ’ က လျှို့ဝှက်တတ်တာ မှန်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းနဲ့ ပဲတံသက်ရင်တော့ ပွင့်လင်းချင်ပါတယ်လေ ...။

“တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲနော် ... အဲဒီ အချစ်က လူတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားစေနိုင်သလို ... အာရုံမှန်သမျှကိုလည်း ချုပ်ထိန်းထားနိုင်စွမ်းရှိတယ် ... ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး ...”

“ဇေ ဘယ်သူ့ကိုများ ချစ်နေလို့လဲ ...”

သူ တီးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူထိုင်နေသည့် ရှေ့မှာ

ကျောပေးရပ်နေတာမို့ သူ့ကို ရဲရဲကြည့်ကာ စကားပြောရဲခြင်းပါပင် ...သူမကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာလဲ ...။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ ...လုပ်သမျှလည်း အောင်မြင်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါလုပ်ရမှာတော့ တော်တော်လေးဝန်လေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ် မအောင်မြင်မှာကို စိုးရိမ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက် ...သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ကြီးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်တောက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာက တစ်ကြောင်းပေါ့ ...”

သူမ လက်ဖျားတွေ အေးစက်စပြုလာချေပြီ ... ရင်ထဲက နင့်နင့်နည်းနည်းချစ်သည့် ချစ်ခြင်း၏တန်ပြန်မှုတွေကိုများ ရရှိတော့မှာလား မသေချာခြင်းတက်မှာ သေချာရောရာမှက ပီပြင်လာသည့်နှယ် ...

“ဇေ ဘာကို ရည်ရွယ်တာလဲ ...”

“ပြောရရင်တော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ...အလင်္ကာရဲ့ နှလုံးသားကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အသိပေးရုံပါပဲ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ဟုတ်တယ်၊ လူလူချင်းအဆင့်အတန်းကွာဟမှုတွေ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုမရှိတာတွေ အားလုံးကို အချစ်က အလွယ်တကူ ကျော်လွှားအနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ အလင်္ကာကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီ ပကာသနတွေကို မမက်မောပါဘူးလို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်လေ ...”

“ဇေ ပြောတာကို ‘ကာ’ သိပ် နားမရှင်းဘူး”

သူက ကျောခိုင်းရပ်နေရာမှ သူမ ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လာလေ ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်ကာ ပြုံးပြလာသည့် ပါးချိုင့်လေး ကို ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားရပါသည်။ ဒီကောင်လေးကို မြင်ချင်း ချစ် မိတာ ‘ကု’ ကိုယ် ‘ကာ’ တောင် အံ့ဩလိုမှ မဆိုးခဲ့ဘူးလေ ...။

“ဒီလောကကြီးထဲမှာ အလင်္ကာရဲ့ အချစ်ကို မျှော်လင့်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ အလင်္ကာ...”

သူမ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိလေ ၏။ သူမကို စိုက်ကြည့်နေမည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ပုံပါလေ။

“လက်ခံ မခံဆိုတာကတော့ အလင်္ကာ သဘောပါလေ ....ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိန်းကလေးတွေကို စာရေးပြီးပေးတာကလွဲပြီး နှုတ်နဲ့ မြားမတ်မောင် လုပ်ခဲ့တာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး ...ဒါ ပထမဆုံးပဲ ...”

သူမ တိတ်တခိုးလေးပြီးလိုက်မိလေ၏။ သူ့ရေးပေးခဲ့သည့် စကားလုံးတွေကို မဖတ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဖတ်ကြည့်ရင်စုန်ချင်တာကိုရော သူ့သိနိုင်ပုံပါလား ...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလင်္ကာရော၊ ကျော်သူစိုးကပါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေလို့ အလေးအနက်ထား တဲ့ သဘောကြောင့်ပါ ...”

“ဟင်! ဇေ...ဇေ ပြောနေတာ ...”

“ဟုတ်တယ် သူက အလင်္ကာကို First Year ကတည်းက ချစ်နေခဲ့တာကြာပြီ ...အလင်္ကာ စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးပြီး မကြီးစားခဲ့တာပဲ အခု Second Year ပြီးရင် Final ဖြေပြီး ခွဲရတော့မှာဆိုတော့ ကျွန်တော့်”

ကို အပူကပ်တာနဲ့ ဖွင့်ပြောပေးရတာပါ ...”

သူမ မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်ပါ၏။ ရက်စက်လိုက်တာ ဇေရယ် ... မျှော်လင့်ထားမိတဲ့ မေတ္တာမိုးတို့က ရွာသွန်းဖြိုးခြင်းမရှိဘဲ မုန်တိုင်းက ရုတ်တရက်ဝင်လာရတယ်လို့ ...။

“ဇေ အလုပ်အတွက် ဇေ ဘာတန်ရာတန်ကြေးရသလဲ ...”

“ဟင်အင်း ... မရပါဘူး ... ကျွန်တော်က မေတ္တာသန့်သန့်နဲ့ အကူအညီပေးတာပါ အလင်္ကာ ...”

မေတ္တာသန့်သန့်နဲ့တဲ့လား ... အဲဒီမေတ္တာကို ‘ကာ’ လိုချင်နေတာ ကျ ဘာကြောင့် မပေးချင်ရတာလဲ ဇေရယ် ... လိုနေသူကိုတော့ မပေးဘဲ မလိုချင်တာကို ကျ ယူစေချင်ရတယ်လို့ ...။

“အချစ်ဆိုတာမျိုးဟာ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါသာ ဖြစ်တည်တတ်တာမျိုးပါဇေ ... နှလုံးသားက အမိန့်ပေးစေခိုင်းမှုကို အလိုက်သင့်လေး နာခံလိုက်ရုံပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ဇေ ပြောသလို ဟိုလူ ဒီလူကို ရွေးချယ်ခေါင်းညိတ်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ...”

“ကာ’ က သူ့ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောရင်ရော ... ဇေ ကျေနပ်နိုင်မလား ...”

သူ အသံတိတ်သွားပါ၏ အချစ်အကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း မကျွမ်းကျင်သေးတာ အမှန်ပါပဲ ... ထူးထူးခြားခြား လိုက်ရန်ခြင်းမရှိခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း သူ အံ့သြနေမိသည် ... အချစ်ဆိုတာ သူ့ဆီမှာ ရှိရော့ရှိပါရဲ့လား ...။

“ဒါ အလင်္ကာ အဖြေပဲလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ‘ကာ’ သူ့ကို မချစ်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာ့ရင်ထဲမှာ သူ့ထက် အရင်ဦးနှုန်းနေတဲ့သူရှိနေပြီးသားမို့ပါ ... အချစ်ဦးဆိုတာ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အမြဲအမှတ်ရတာသဘာဝ ဖြစ်နေမယ့် လူတစ်ဦးဆိုတာကို ဇေလည်း သိနေမှာပါ ... ‘ကာ’ နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ စွဲစွဲမြဲမြဲ ... ချစ်သွားရမယ့် လူကလွဲပြီး နောက်ထပ်ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုမှ ‘ကာ’ မရွေးချယ်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ... ‘ကာ’ ကြောင့် ဇေ လုပ်ငန်းစဉ် ရှုံးနိမ့်သွားမှာကို မလိုလားပေမယ့် ဒီတစ်ခုကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဇေ ... ဘယ်အရာကိုမဆို ကိုယ်လိုချင်တာနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲမှန်း ‘ကာ’ သိခဲ့ရပါပြီ ... ဒါဆို ဇေလည်း တစ်နေ့ သိလာမှာပါပဲ ‘ကာ’ ကို ခွင့်ပြုပါဦး ...”

သူမ ကျောင်းဝင်းထဲမှ အပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏ ရင်ထဲမှ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုတို့က ထွက်ပေါက်အဖြစ် မျက်ဝန်းတံခါးကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာခဲ့သည်မို့ အမြင်တွေ့မှုနဲ့ဝါးနေရ၏။ ရင်နာလိုက်တာ ... စိတ်ထဲမှာ ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းတီးချင်ပေမယ့် နှလုံးသားက ခွင့်မပြုခဲ့အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို အမုန်းအဖြစ်လည်း ပြောင်းလို့ရနိုင်ပါတယ်ဆို ... အခု ‘ကာ’ အလှည့်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မပြောင်းလဲနိုင်ရတာလဲ...။

Taxi ကိုတား၍ စီးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့စဉ် ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံး ငိုရွိုက်ခဲ့မိ၏။ ကိုယ် သိမိမြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးပျက်ဆီးသွားတာကို နှမြောတသဖြစ်မိတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချွန်းပွဲချ ငိုခဲ့မိတာပါပဲ ... ဘယ်တော့မှ ပြန်အစားထိုးလို့မရနိုင်တော့တဲ့ ဆုံး

ရှုံးမှုကြီးပါလား ဇေရယ် ...။

“ဘယ်လို! သူငြင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား ဇေယျ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားဦးမယ်လို့ မပြောဘူးလားကွာ ...”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ခါတည်း အပြတ်ငြင်းလိုက်တာ ...”

“ငါတို့ ပြောသားပဲ ... သူ့ရင်ထဲမှာ ဇေယျပဲရှိတာ ပါလို့ ...”

“ဟာကွာ ... ဇေယျမှ သူ့ကို မချစ်တာ ... ဒါကြောင့် ငါ ပြောရတာပေါ့ ...”

အဆောင်ခန်းထဲမှာ ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။ ပြတင်းပေါ်မှ တစ်ဆင့် လမ်းမကို သူလှမ်း ကြည့်နေမိသည် ... ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ ... ဒါ ပထမဦးဆုံး မအောင်မြင်မှုပါပဲ ...။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ သိလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ငါတို့ ဖုံးထားပေးမှာပါ ဇေယျရ ...”

“မလိုပါဘူး ဝေထွန်းရာ ...”

“အစကတည်းက မင်းစဉ်းစားသင့်တာ ... သူ မင်းကိုချစ်နေတာ သိရက်နဲ့ ဒီလိုပြောလိုက်တာ သူတော်တော် ရင်နာသွားရှာမှာပဲ ...”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ... အချစ်ဆိုတာ အမိနဲ့ပေးလို့ရတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ ...”

“မင်းကိုယ်ချင်းစာသင့်တာပေါ့ ဇေယျ ... မင်းတောင်မှ သူ့အပေါ် မချစ်နိုင်တာ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျော်သူစိုးကိစ္စကို သွားပြောလိုက်ရတာ လဲ ...”

“သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် ... ငြင်းပယ်ခွင့်

လည်းရှိတယ် ...”

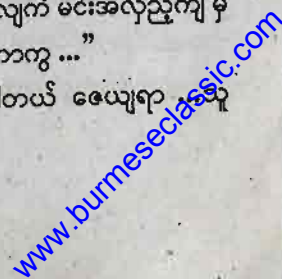
“ခက်စွာ အဖြေသိပြီးသား ပုစ္ဆာကို မင်းတွက်ခိုင်းလိုက်သလို ကြီးဖြစ်နေတာလေ ... ဘယ်လိုဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သလဲမသိဘူး ... အံ့ဩစရာပဲ ...”

ကျော်သူစိုးက သူ့လဲ့နေသည့် ဘေးမှာ အတူလာလဲ့ချလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကူညီမှပဲ သူ့အလုပ်မအောင်မြင်ရသတဲ့လား။ အာရုံက အလင်္ကာပြောခဲ့သည့် စကားသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်နေသည့်နှယ် ... ကိုယ့်အချစ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေတော့ရော အချိန်တန်ရမယ်ထင်နေလား အလင်္ကာ ... မင်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အေးခဲနေတဲ့ ကိုယ်ရဲ့ သွေးတွေ ပြီးတော့ လိုတာထက်ပိုပြီး ခုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတဲ့ နှလုံးသားက သက်သေပါ ... ကိုယ် မင်းကို မချစ်ဘူး ဘယ်တော့မှ ချစ်လာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး ... ဒါဟာ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နိယာမ တစ်ခုပါလေ ...။

“ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲ သူပြန်သွားတာ ငါစိတ်မကောင်းဘူး မနက်ဖြန် ငါ ကိုယ်တိုင်သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်ပါ့မယ် ... မင်းပြောပေးခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်လို့ ပြောရင်းနဲ့ပေါ့ ...”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြောပြီးသား စကားတည်ပါစေပေါ့ ... ပြန်သိမ်းစရာလား ငါ့မှာတော့ သူ့ကြွေလောက် အောင်မနည်းကြိုးစားပြီး ပြောပေးခဲ့ရတာ .. ခါတိုင်းစုံတွဲတွေအတွက် စာလေးတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းနဲ့ ပွဲသိမ်းခဲ့ပါလျက် မင်းအလှည့်ကျမှ အလေးအနက်ထားပြီး နှုတ်ကဖွင့်ပြောပေးရတာကွ ...”

“မင်းစေတနာကို ငါ အသိအမှတ်ပြုပါတယ် ဇေယျရာ ...”

ပြောတာမှန်ပါတယ် ...ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်ချင်တာနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ထပ်တည်းမကျဘူးဆိုတာလေ ...”

အပြင်မှာ မိုးတွေဝေါခနဲရွာလိုက်တာကို မြင်နေရလေ၏။ သွားပါပြီ ...။ Canteen ထိုင်ဖို့ Plan ကို ဖျက်ရတော့မှာပဲ ...သူတို့ အုပ်စုက မိုးရေစိုစိစိကို မုန်းတီးကြသည့် သူတွေလေ ...

“သဲသဲတို့ နှစ်ယောက်လည်း တုပ်ကျွေးဖြစ်နေတာထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ...”

“မင်း မဖျားဖို့ အရေးကြီးတယ် ...တော်ကြာ မင်း အမေ ခြေမကိုင်းမိ၊ လက်မကိုင်းမိ ပူနေမှ အခက်ပဲ ...”

“ငါ ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ...ဒီလောက်မနုဘူး”

“ဒီမိုးက စဲမယ့်ပုံ မရဘူး ...”

သူ အပြင်ကို ကြည့်နေမိ၏ ခုအချိန် သူမ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ငိုနေမလား...။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို စိတ်နာပြီး တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေလေမလား...။ တစ်ခုခုကိုတော့ သူမ လုပ်ဆောင်နေမည်မှာ အမှန်ပင်။ အလင်္ကာ ကိုယ်မင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် (၅၂၈) ထက် ပိုသာတဲ့မေတ္တာမျိုး မပေးနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်လေ ...။

ကန်ပေါင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေမိ၏။ ဤမျက်နှာဖြင့် အိမ်ကိုသူမ မည်သို့ပြန်ရမည်နည်း ‘ကု’ ကို မျက်ရည်မကျစေချင်တဲ့ မာမို့ကိုရော၊ ဒက်ဒိုကိုပါ အားနာရှက်ရွံ့ရပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ မီးတစ်စလို့ ဆိုရိုးရှိခဲ့ဖူးတာပဲ ...အဲဒီ မီးကိုမှ သူမက ကစားချင်ခဲ့တာလေ ...။

ဇေရယ် ...ရင်ထဲက တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခြင်းတွေကို ဖာကြောင့် အသိအမှတ် မပြုခဲ့ရတာလဲ ...ဇေ ကြိုက်တဲ့ Coffee ကို လိုက်သောက်တတ်တာ ဇေကို တွေ့ချင်လို့ ကျောင်းချိန်ထက် စောရောက်လာတတ်ခဲ့တာ ...ဇေမျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို မော့ကြည့်ရင်ခန့်နေတတ်တဲ့ ‘ကု’ အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်းကွယ် ...။

မချစ်ချင်လည်း ရပါတယ် ‘ကု’ ဘက်က တိတ်တိတ်လေးကျိတ်ချစ်ရုံနဲ့ ကျေနပ်နိုင်လို့ပါ ...ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့များ ‘ကု’ နှလုံးသားကို သူတစ်ပါးလက်ထဲကို ထိုးထည့်ပေးချင်ရတယ်လို့ ဇေရယ် ...ဇေအလုပ်မအောင်မြင်မှာကို စိုးရိမ်တယ်ပေါ့ ... ‘ကု’ အချစ်ထက်ပိုပြီး အလေးထားတယ်ပေါ့လေ ... ဇေ ဘဝမှာ ‘ကု’ က အလေးအနက်ထားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ အလင်္ကာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝဟာ ‘လမ်းစပျောက်သွားရတာ အမှန်ပါပဲ...။

မိုးရေတို့နှင့်အတူ ငိုပွဲဆင်နေပြီး ပြန်သင့်ပြီ ယူဆကာ ထထွက်ခဲ့စဉ် ကားလမ်းအကူးမှာ တစ်ဖက်မှ လမ်းကူးလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် မျဉ်းဖြူမှာ ဆုံလေ၏။ ထီးကို ငိုက်ဆောင်းလာတာမို့ သူမကို သူ မမြင်ရပါချေ ...။ အဆောင်က ပြန်လာတာပဲထင်ပါရဲ့ ...ရုတ်တရက် လမ်းချော်၍ ဝင်လာသည့် လိုင်းကားကြောင့် သူ့ကို ပိတ်တွန်းလိုက် စဉ် သူမ တစ်ပတ်လည်သွားတာကိုသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရလေ သည်။

မျှော်လင့်ချက် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်ဆိုတာ အလင်္ကာမှ အစစ်ပါပဲ ဇေရယ် ...မုန်းသင့် မုန်းထိုက်တဲ့ အချိန်မှာတောင် ဇေ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မမှတ်မိမသိရှိနိုင်တော့တဲ့ ဇေ ကံကြမ္မာကို ‘ကု’ ဘယ်လို အရေးယူရမှာတဲ့လဲ။

မသေချာခြင်းထက်မှာ ခြေသလုံးရိုးကို စတီးချောင်းအစားသွင်းရင်း ကျောင်းထွက်ခဲ့တဲ့ 'ကု' ရာဇဝင်ကို ဇေက မေ့နိုင်ခဲ့ပေမယ့် 'တာ' ကတော့ အယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး ...။

မောင်ကို 'ကာ' သိပ်ချစ်ပါတယ် ... 'ကု' ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ထိ စွဲလမ်းမြတ်နိုးစွာ ချစ်သွားမှာပါကွယ် ... အလင်္ကာဆိုတာ မောင်ဘဝမှာ အရိပ်တစ်ခုအဖြစ် မထင်ရစ်ပေမယ့် မောင်ကိုတော့ 'ကု' နှလုံးသားမှာ ကမဠည်းတင် ချစ်လျက်ရှိနေမှာ ထာဝရဆိုတာ ကို ....။

Can Love be controlled by advice?
 (John Gray)

အချစ်ကို သွန်သင်ဆုံးမ သြဝါဒတွေနဲ့ တားမြစ်
 ပိတ်ပင်လို့ ရနိုင်မှာတဲ့လား ...
 (ဌန်ဂရေး)

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် Hand Phone မှ အသံမြည်လာတာမို့ သီဟ Phone ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏ ...

“ဟဲလို!”

“မောင်သီဟလား ... အန်ကယ်ဦးအောင်မြင်ပါ ...”

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ... ပြောပါ ...”

“လာမယ် Sunday မောင်သီဟ အားမလား ...”

“အားပါတယ် အန်ကယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ...”

“ကိစ္စရှိလို့လား အန်ကယ် ...”

“ရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ .. အန်ကယ်အိမ်ကို လာနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အန်ကယ် ...”

“သားဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ပြောထားတာတွေရှိတယ် သားရဲ့၊ သုံးလေးခုပဲ ... သား သိပြီးလောက်ပြီထင်ပါရဲ့”

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောရသေးဘူး အန်ကယ် ... ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ဖေဖေကို မေးလိုက်ပါ့မယ် ... ဒါပဲလား အန်ကယ်”

“အေးသား ...”

သူ Phone ပိတ်လိုက်စဉ် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ပန်းနုနု ဝင်လာလေ၏။ Uniform နှင့်မို့ နုငယ်သည့် မျက်နှာလေးက နံနက်ခင်း၏ ကျက်သရေကို ပိုလှအောင်ဖြည့်ဆည်းပေးသည့်နယ်ပင် ...

“ကိုသီဟခေါ်တယ်ဆိုလို့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဗဟန်းက Construction ကိုသွားကြည့်ပေးပါဦး ... ကိုယ် ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတာမို့ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဲဒီမှာ မှန်တွေကို စီးညှိရောင်တပ်ခိုင်းထားတာ တခြားအ ရောင်ညှပ်မပါဖို့ သတိပေးလိုက်ဦး ပန်းနုရေ ... အဲဒီ Boss က သိပ်ဂရီဂကျောင်များလွန်းလို့ သတိထားနေရတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ပြီးတော့ ဆေးမှာထားတာ မနက်ဖြန်ရဖို့ Phone ဆက်ပေးဦးနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုသီဟရဲ့ ... ပန်းနု မမေ့ပါဘူး ...”

“မင်းကိုပဲ အားကိုးနေရတယ် ပန်းနုရေ ... ဖေဖေက ကိုယ့်ကို PA ခန့်ခိုင်းပေမယ့် ကိုယ်လည်း မရှာအားဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း ဂျင်ဒြေကိုလည်နေတာပဲ ...”

“ကိုသီဟ ဒီညနေ ချိန်းထားတာရှိသေးတယ်နော်”

“ဒီညနေ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုသီဟရဲ့ ညီနဲ့ တယ်ဆိုင်မှာဆိုလား ...”

“အား ... ဟုတ်သားပဲ ကိုယ်မေ့တော့မလို့ ဟုတ်တယ် ဒီညီလေး ကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရဦးမယ် ... နို့မို့ သူစိတ်ဆင်းရဲရင် မေမေက ရောဂါထပ်တိုးလာမှာ ...”

“ကိုသီဟ ညီလေးက ကံကောင်းတာပေါ့နော် ...”

“အမလေး အဲဒီ စကားညှိရှေ့ သွားမပြောမိစေနဲ့ ပန်းနုရေ ... ဟိုကောင် ဒေါသပုန်ထမှာ သေချာတယ် သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ...”

ပန်းနုက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါ၏။
..သီဟ ဧည့်သည်နှင့် ချိန်းထားသည့်နေရာကို ရောက်တော့ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ... အလုပ်တွေကို ဖယ်ဆက်သလို လုပ်နေရတော့ ညီနှင့် နေရာချင်းလဲလိုက်ချင်၏ ... ညီကတော့ ဝါသနာပါသည့် စာရေး ဆရာပဲဖြစ်မလား ... ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဝင်မလား ... လောလော ဆယ်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ကျောင်းတက်နေရသည်။ သူတုန်း ကတော့ စာတွေကို ကုန်းရုန်းကျက်ရသည့်ကျောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ လေ ...။

Hand Phone မှ အသံထပ်မြည်လာတာမို့ နားကြပ်ကို တပ်လိုက် ပါ၏။ အိမ်ကိုပြန်ရန် ကားမောင်လာတာမို့ နာရီက ညနေလေးနာရီကို ညွှန်ပြနေလေသည်။

“ဟဲလို!”

“ကိုကိုလား ကျွန်တော်ပါ ...”

“အခုပဲ အိမ်ပြန်လာနေတဲ့ဟာ Phone ဆက်စရာလား ...”

“ကျွန်တော်က ဆိုင်ကိုရောက်နေပြီ ကိုကိုရ ...”

“ကျွတ်! ငါတောင် ရေမချိုးရသေးဘူး ...”

“ညနေ (၆) နာရီမှ ချိန်းထားတာပါ ကိုကိုရာ အချိန်ရပါသေး တယ်”

“မင်းမှာ အကြံအစည် တစ်ခုခုတော့ရှိရမယ် ညီ ပြော .. ငါ့ကို တယ်သူနဲ့ တွေ့ပေးမလို့လဲ ...”

“မဆိုးဘူး ... ကိုကို အကြားအမြင်ရသားပဲ ... မှန်တယ် .. ကိုကို ကို တစ်သက်တာနဲ့ တွေ့ပေးမလို့”

“ကျွတ်! အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ညီ ... ကိုကို လာမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကတိပေးပြီးသားဖြစ်နေလို့ပါ ကိုကို၊ ယောက်ျား ကတိ တည်ပါရစေ ... နာရီဝက်လောက်လေးပဲကြာမှာပါ ... Please !”

“ငါ သူ့ကို မကြိုက်ဘူး”

“တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး မိတ်ဆက်ပေးရုံလေးပါ ကိုကို ... ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောထားပါဘူး ...”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး ညီ ... နောက်မှ ကြားကပွဲစားနဲ့ နီးစပ်သွား လိမ့်မယ် ... ဒါပဲ .. ကိုကို ရေချိုးပြီးထွက်လာခဲ့မယ် ...”

ကိုကို Phone ပိတ်သွားတော့ သူပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဆိုင် Phone ဖြင့် နောက်ထပ် Hand Phone နံပါတ်တွေကို ထပ်နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို!”

“တစ်သက်တာ ... ကျွန်တော်ပါ ...”

“အံ့မယ် ...တို့ Hand Phone ကို ဆက်ပုံထောက်ရင် ယူဘက်က တစ်ခုခု ထူးပြီထင်တယ် ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဇေယျမင်းဒင် ...”

“ဆိုပါတော့ ...”

“ဒါဆို ယူဘက်က OK တယ်ပေါ့လေ ...”

“(၆) နာရီ မင်းထွက်လာပေးနိုင်မလား တစ်သက်တာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးချင်လို့ပါ ...”

“ဪ သူရဲ့ လူက တို့ပြောတဲ့အချက်တွေနဲ့ အားလုံးပြည့်စုံရဲ့လား”

“မင်းလိုချင်တဲ့ နောက်ဆုံး အချက်ကလွဲရင် Detail Marles ပါ ....”

“ယူ Guarantee ပေးရဲတယ်ပေါ့လေ ...”

“အင်း ...”

“Sorry ကွယ် ...ပါပါ ဒီနေ့ အိမ်ကို စောစောရောက်မှာ ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ ...တို့ family dinner စားချိန်ကို မမီရင် အဆွဲရမှာ ...”

“နာရီဝက်လေးတောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလား တစ်သက်တာ ... ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတောင်းဆိုတာတွေ မလုပ်ပေးနိုင်တာ ငါ့အပြစ်မဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ဟင်း ဟင်း ...ဒီလို ခေါင်းရှောင်လို့ရမလား ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ ယူပေးထားတဲ့ ယောက်ျားကတိကိုတော့ တည်နိုင်ရမှာပေါ့ ...”

“ပြောပြီးပြီလေ ...မင်းဘက်က ပျက်ကွက်တာပဲ ငါ့အလွန်မှ မဟုတ်တာ ...သူက အချိန်အတော့်ကို ရှားပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ မင်းတွေ့ချင်တိုင်း တွေ့ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး တစ်သက်တာရဲ့ ...”

“ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ် ...တို့ကို ဘယ်အပြုံးနဲ့များ စက်ရုပ်လူ

သားနဲ့ တွေ့ပေးမလို့လဲ ယူရယ် ...တို့လိုချင်တာ Robot မှ မဟုတ်ဘဲ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ သက်ရှိလူသားစစ်စစ်ပါနော် ...”

သူ နှာခေါင်းရုံ့၍ ရယ်လိုက်မိ၏ ...ဤကလေးမ သူ့အပေါ်မှာ အတော့်ကို အထင်သေးလွန်းသည်ပဲ ...ကိုကိုလို ပြစ်ချက်တစ်ခုမှ မရှိသည့်လူကို သူမ မည်သို့နည်းဖြင့် ငြင်းပယ်မှာတဲ့လဲ ...ရုပ်ရည်ရော်ပညာပါ အများထက်သာလွန်နေသည့် ကိုကိုလိုလူကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ သူ အသိပါပဲ ...သမက်တော်ချင်သည့် သူဌေးကြီးတွေကလည်း ဒုနဲ့ဒေးပါလေ ...

“ကဲပြော ..လာနိုင်မလား ..မင်း ဘက်က No ဆိုရင် ငါ့သူ့ကို အချိန်ဖျက်လိုက်ရတော့မှာ ...”

“စိတ်ကြီးပဲပါလား ဇေယျမင်းဒင် ...ယူဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို တောင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလိုပဲ ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အခု ငါတို့ ကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေပြီလေ တစ်သက်တာ ...ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းနဲ့ငါဟာ ပြေးလမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ပြိုင်ပြေးနေတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းပဲ ...ဒါကို မင်းသိမှာပါ ...”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...မှန်လိုက်လေ ဇေယျမင်းဒင်ရယ် ယူ ဘက်ကရော တို့ဘက်ကပါ အလစ်ကိုချောင်းပြီး တိုက်မှိုက်ဖို့ ပြင်ထားတဲ့ မြားနှစ်စင်းဆိုရင်လည်း မမှားဘူး ...ယူတော်သားပဲ မဆိုးပါဘူး”

“ပြောစရာ ကျန်သေးရင် နောက်မှ ပြောတော့ တစ်သက်တာ သူက ထွက်လာနေပြီ ...မင်း ခုချက်ချင်းထွက်လာခဲ့တော့ ...”

“အမိန့်ပေးတာလား ဇေယျမင်းဒင် တို့ကို ဘယ်သူမှ ဒီလို အမိန့်ပေးလို့ မရဘူးဆိုတာကို ယူသိတာပေါ့ ...”

“ကျွတ်...မကျစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ တစ်သက်တာ...ငှာဘက်က စီစဉ်ပေး ရင် မင်းဘက်က လာကြည့်ပြီး လေ့လာဖို့ တာဝန်အရ လာရမှာပဲ ...”

“OK တို့ အခုပဲ ထွက်လာပြီ၊ စောင့်နေပါ ယူ ...ဒါပဲ ...”

သူ Phone ကိုချလိုက်ပြီး Phone ဖုံးရှင်းကာ Coffee ဆိုင်ရှိရာဆီ သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ မှောင်ရီပျိုးစမို့ နီယွန်မီးသီးတွေ ထွန်းထား ချေပြီ ...ကောင်းကင်ထက်မှ မိုးသားတွေ တက်လာနေပြီမို့ မိုးအသေ အချာရွာတော့မည်မှန်းသိနေပါ၏။ ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး တအောင့်အ ကြာမှာ ကိုကိုကားလေး ရပ်လာလေသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာတာကို လက်ထောက်ပြု၍ ခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မင်းကောင်မလေး ...”

“အာ ...ဘယ်က ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကိုရာ ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ...မင်းတို့ နှစ်ယောက် အချစ်စမ်းပွဲမှာ ငါကြား ညပ်မခံနိုင်ဘူး ...ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလုပ်တွေနဲ့ မအားရတဲ့ကြားထဲ ကိုကိုကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့လား ညီ...”

“ကိုကိုရယ် ...ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး ...ကောင် မလေးက အတော်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ သူပါ ...ခေတ်မီမီ ချောချော လေး ကိုကိုစွဲသွားမှာ သေချာပါတယ် ...”

“မင်းပဲ စွဲမိမှာပါ ညီရာ ...တကတဲ သူ့ကောင်မလေးကို ပြော လိုက်တာများ ညွတ်နေတာပဲ ....”

“လာပြန်ပြီ ကိုကို ဘာသောက်မလဲ ...”

“ထမင်းစားချိန်ပဲ ရောက်နေပြီဟာ ...ဘာမှ မသောက်ချင်ပါဘူး။”

ကော်ဖီပဲဖြစ်ဖြစ်မှာလိုက်ပေါ့ ...”

“ကျွန်တော် မုန့်ပါ သေချာသွားရွေးလိုက်ဦးမယ် ..ကြောင့် မေ့တော့ မလို့ ...တစ်သက်တာနဲ့ စကားပြောရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ညီအစ်ကို တော်တယ်ဆိုတာကို ဖွင့်မပြောမိပါစေနဲ့နော် ကိုကို ...”

“ဘာတွေလဲကွာ ...မင်းဟာက လျှို့ဝှက်တာတွေများနေပြီ ...”

“အလိုက်သင့်လေး ပြောရုံပါ ကိုကိုရာ ...ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး ခဏနော် ...”

သူက ထိုင်ခုံမှ ထလာပြီး ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပွဲကိုမှာကာ ဆိုင်ထဲရှိ Phone ဖြင့် သူမ Hand Phone ကိုခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို ..”

“တစ်သက်တာ ကျွန်တော်ပါ ...”

“အခုပဲလာနေပြီလေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ပြောစရာရှိလို့ပါ ... Table (15) မှာထိုင်နေတဲ့ လူကို သွားတွေ လိုက်ပါ တစ်သက်တာ ...သူ့နာမည်က ကိုသီဟတဲ့ ...ကျန်တာတွေ တော့ သူ့ကို မင်း ကိုယ်တိုင် မေးလိုက်တော့ ...ဟုတ်ပြီလား ...”

“ယူ အတော်လည်ပါလား ...ဇေယျမင်းဒင် ...တို့ကိုယ်တိုင် မိတ် သွားဆက်ရရင် အောက်တာပေါ့ ယူ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“သူက မာနမကြီးပါဘူး တစ်သက်တာ မင်းရောက်သွားတာနဲ့ မင်းကို ဘယ်သူဆိုတာ သူသိပါလိမ့်မယ် ...ဒါပါပဲ ...”

သူ Phone ချလိုက်ပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုကိုတို့ နှစ် ယောက် ဘာတွေ ပြောကြမလဲဆိုတာကို သိချင်သေးသည်မို့ ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးမိပါချေ။ ကားနီလေး ထိုးစိုက်လာချေပြီ နက်ပြာရောင် ဂါ

ဝန်လေးဖြင့် သူမ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သူ့က နည်းနည်းအချို့ ခြားပြီးမှ ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ထောင့်ကျကျ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

Table(15)သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည့် မိန်းကလေးကို သူကြည့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲဝင်လာတာကို ရှိန်ခြင်းမရှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လျှောက်လှမ်းလာပုံက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချထားသည့်ပုံပင် ..ဒါ ညီပြောတဲ့ တစ်သက်တာ ပဲထင်ပါ ရဲ့... အနီးမှာ ရပ်လိုက်တာမို့ သူ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြိုလိုက်ပါ၏။

“တစ်သက်တာ လား”
“ဟုတ်ပါတယ် ...”

မျက်ပန်းတွေက ညှိကို အလျင်အမြန်ရှာမိ၏။ ဒီချာတိတ်ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ...။

“ရှာမနေပါနဲ့ ကိုသီဟ ...သူ stay ရှောင်သွားပြီ ...”
“ကျွတ် ...မဟုတ်သေးပါဘူး”
“သူက သတ္တိမှ မရှိဘဲ ကိုသီဟရဲ့ ထိုင်လေ ...”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်စဉ် ညီမှာပေးထားသည့် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်တွေ ရောက်လာလေ၏။ ကော်ဖီက နှစ်ခွက်ပဲမို့ ဒီကောင်ပြန်မလာတော့တာ သေချာနေပါရောလား ...။

“သူ ချိန်းလိုက်လို့သာ ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာပါ ...”
“ကျွန်မလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ...”

“ညီမလေး မေးချင်တာ မေးလို့ရတယ်နော် ...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သိထားပေးပါ ...ကိုယ်က သူခင်းပေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း အလိုက်သင့် လျှောက်မယ့် လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ...”

ညီမလေး ဆိုပါလား ...ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်ကို ကိုယ်လုံခြုံနွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဇေယျမင်းဒင် ... ရှင်ခေါ်လာပေးတဲ့ လူကို ကျွန်မ တစ်မှတ်ပေးလိုက်ပါပြီ ...။

“သူနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလားဟင် ...”
“ရင်းနှီးပါတယ် ...ညီအစ်ကို တစ်ယောက်လုံး အထိပေါ့ ...”
“ကိုသီဟ သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ ...”

ပြုံးလိုက်မိ၏။ တကယ်တမ်း နှစ်ဦးအကြောင်း ဖလှယ်ရမှာကို သူမ တပ်လိုက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်က ညှိအကြောင်းဖြစ်နေသည်ကိုး ...။

“မပြုံးပါနဲ့ ကိုသီဟရဲ့ အစ်ကို အကြောင်းမမေးခင် သူ့အကြောင်း အစ်ကို ဘယ်လောက်သိထားသလဲလို့ မေးကြည့်တာပါ ...”

အစ်ကိုတဲ့ မဆိုဘူး သူမ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ နာမ်စားက နှစ်ဦးကြားမှာ အသင့်တော်ဆုံးပါလေ ...တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အား နာရှိန်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရတဲ့ သဘောသက် ရောက်တာကိုး ...

“ညီမလေးနဲ့ သူက သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား ..ကိုယ့် ထက်ပိုရင်းနှီးမယ်လို့ ထင်ထားတာ ...”

“ဟင်အင်း ...ကျွန်မနဲ့ သူ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး အစ် ကို ...သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာထက်ပိုပြီး မရင်းနှီးဘူး ...”

“သူက တော်တော် လျှို့ဝှက်တတ်တယ် ...ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ထုတ်မပြောတတ်ဘူး ...တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး မြို့ထားတတ်တယ် ...အထူးသဖြင့် သူ့အဖေနဲ့ သူ့ကြားက မဆိုစလောက် အဖုအထစ်လေးတွေကို ကြီးကြီးမားမား သဘောထားပြီး မျိုသိပ်ခံစား

တာမျိုးပေါ့ ...”

“သူ တစ်ခါပြောဖူးတယ် ...သူ့ကိုယ်သူ မွေးစားသားဆိုပြီးတော့ လေ ...”

သီဟ ရယ်လိုက်မိ၏...ဖေဖေ့ကို မကျေနပ်တာနှင့် မွေးစားသား အမည်ခံရတယ်လို့ပဲ ညီရယ် ...။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ....အဓိက က သူခေါင်းမာလွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာ ...သူ့အဖေက သူ့ကို Engineer ဖြစ်စေချင်တယ် သူက မလုပ်ချင်ဘူး ဆယ်တန်းကို D လေးလုံးနဲ့ အောင်ပြီး ရိုးရိုး Major ကို ရွေးလိုက်ကတည်းက အသိသာကြီးပါ ...သူက အဲဒီလို သူများဖြစ် ချင်တာထက် သူဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ညဉ့် ရှိ တယ် ..ဒါကြောင့် ခေါင်းမာတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ ...”

“သူ့ အမေကိုတော့ သူတော်တော် ချစ်ပုံရပါတယ် ....”

“အင်း သူက ချစ်တာထက် သူ့အမေက ပိုချစ်တာ ညီမလေးရဲ့ တကယ်ဆို သူက အချစ်ခံရတာနဲ့ ဥပေက္ခာကြားမှာ ညပ်ပြီး စိတ္တ ဖြစ်နေတာ ...”

“ဘယ်လို!”

“ဟုတ်တယ် ..သူ့မေမေက သူ့အပေါ်မှာ အရမ်းချစ်နေလေ သူ့ အဖေက အမြင်မကြည်လေဖြစ်နေတာလေ ...ဒီတော့ ဖအေ မကြိုက် တာကို ရွေးလုပ်ပြီး တစ်ဖက်က သူ့အမေ ဂရုစိုက်တာကို ဒဏ်ခံရတာ အချစ်ခံရတာကို ဒုက္ခလို့ မြင်ပြီး သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ရဲသေး တာပဲ ...”

“သူ့ အမေ သဘောမကျမှာစိုးလို့ မရှာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ...သူ့ အမေက ချွေးမလိုချင်နေတဲ့ မအေမျိုးပါ ...သူ့ကိုက မရှာတာ ...”

နှစ်ဦးသားရယ်မောလိုက်မိ၏။ ကော်ဖီ ပူပူလေး၏ ခါးစိမ့်စိမ့်အရ သာကိုခံရင်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်။ ဇေယျာရေ ...ရှင် ရှာပေး တဲ့လူက အတော်စကားပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ ...ဒါပေ မယ့် သေချာတာ တစ်ခုကိုပြောရရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘူး ဆိုတာပါ ...။

“ဒါဆိုရင် သူက အတော်အတ္တကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ...သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါ။”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း အစ်ကိုက သူ့ကို အတော်ချစ်ပုံရတယ်နော် သူ့အကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေတာ မြင်ရုံနဲ့ သိသာတယ်”

“ညီမလေးကရော နားထောင်ချင်နေတာ မဟုတ်လား ...နား ထောင်တဲ့ လူရှိလို့ ကိုယ်က ပြောနေရတာလေ ...”

သူမ မျက်နှာလေး ပန်းရောင်သမ်းသွားရလေ၏။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး ...တာတာ စုံစမ်းနေတာ မမအတွက်ပါ ...မမက သူ့ကို ချစ်နေတယ် အစ်ကို...သူ့ကို အသက်ပေးပြီးချစ်တဲ့ မမအတွက် တာတာ စပ်စုနေတာတွေကို အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ...။

“ဘာသိချင်သေးလဲ ...”

“အစ်ကို အကြောင်း ...”

သီဟ မျက်နှုံးပင့်သွားရပါ၏။ အင်းပေါ့လေ ညီနှင့် သူမတို့နှစ်ဦး

ယောက်ပြန်ဆိုရင် သူ့အကြောင်းမပြောလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ...သူနဲ့တွေ့
ပါတယ်ဆိုမှ သူ့ပြောပြရတော့မှာပေါ့လေ ...။

“ကိုယ့်အကြောင်းက ရှင်းပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ BE ဘွဲ့ရထားပြီး
သား၊ လက်ရှိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေတယ် ...ဘာ
အနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ...ဒါပါပဲ ...”

“အစ်ကိုမှာရော ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူးလား ...”

သူ ပြုံးဖြစ်ပြန်၏။ အာရုံက ဟိုတစ်လောက တွေ့လိုက်ရသည့်
မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသွားသည်။ ခဏလေးပါပဲ အန်
ကယ် ဦးအောင်မြင်ရဲ့ သမီးလေးရဲ့ နှမ်းလျလျအပြုံးလေးကို မြင်ခွင့်ရ
ခဲ့တာလေ ...။

“ခုချိန်ထိတော့ မရှိသေးဘူး ...”

“အာမခံတယ်ပေါ့လေ ...”

သီဟ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရယ်ချလိုက်ပါ၏။ နာမည်လေး
တောင် သိခွင့်မရခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ
ရုံကလွဲလို့ သူ့အတွက် ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိတာပဲကိုး ...။

“လောလောဆယ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ မရှိသေးတာ တော့
သေချာပါတယ် ...”

“ကျွန်မ ယုံပါတယ် ...အစ်ကိုက ပွင့်လင်းသလို စိတ်ရင်းလည်း
ကောင်းတယ် ...ပြီးတော့ အဘက်ဘက်ကလည်း ပြည့်စုံတာတော့
အမှန်ပဲ ...”

“ဘာလဲ ...ကိုယ့်ကို သူ့လိုပဲ ပွဲစားလုပ်ပေးဦးမလို့လား ...”

“ဟင်! မဟုတ်ပါဘူး ...ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကို တကယ် အစ်ကို

ရင်း တစ်ယောက်လို ခင်သွားတာကိုတော့ ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ် ...”

သူ ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုတဲ့လား ...
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တစ်သက်တာ မင်းလည်း တကယ်ပဲ ကိုယ့်
ညီမလေးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ပေါ့ ... ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ညှိကို
မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ ...။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောက်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင်လည်း ခေါ် ပေါ့
အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပါ ညီမလေး ...ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ Visiting Card
ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ပြန်ကြရအောင် ...”

နှစ်ယောက်အတူ ထရပ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝင်းထဲ
ရပ်ထားသည့် ကားလေးရှိရာအထိ လိုက်ပို့ပေးကာ ကားတံခါးကိုပါ
အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးသည့် ကိုကိုတို့ကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အဆင်
ပြေသွားပြီထင်ပါရဲ့ ...။

ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ဘာမှန်းမသိမော့ ပြောနေသည့် ကောင်
မလေးနှင့် ကားပြင်မှ ငုံ့ပြောနေသည့် ကိုကို တို့ကို လူအချို့ကပါ
သတိထားကြည့်နေမိလေသည်။ အတော့်ကို လိုက်ဖက်သည့် စုံတွဲ
လေးဟု မှတ်ချက်ချကြလေမလား ...။

ကားနှစ်စီးလုံးထွက်သွားမှ သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည် ..ကိုကိုက
ဘောင်းဘီကိုသာ အမြဲလိုလိုဝတ်၏။ သူက ပုဆိုးသာ အမြဲဝတ်သည်
အရပ်အမောင်း၊ အသားအရေ အကြိုက်ကအစ နှစ်ယောက်စလုံးတူ
ကြ၏။ မျက်မှန်တပ်တာကအစ ဆင်တူ၏။ ကိုကိုက အနေအေးအညီ

ဘယ်ကိစ္စမဆို သွေးအေးအေးနှင့် ဖြေရှင်းတတ်၏။ သူက သွေးဆူ လွယ်သည် ...ကိစ္စတစ်ခုကို စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဝုန်းဒိုင်းကြံဖြေရှင်း တတ်သည်။

ကြည်ကြည်လင်လင် မျက်နှာလေးနှင့် နေတတ်သည့် ကိုကိုနှင့် အမြဲမုန်ကုပ်ကုပ် ဂျစ်ကန်ကန်နေတတ်သည့် သူ့ကို သူမ ခွဲခြားသိနိုင် မှာပါလေ ...ဘယ်လိုလဲ တစ်သက်တာ ....မင်း ကိုကိုကို သဘောကျ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ် ...ကိုယ့်အထင်မှန်ကန်ပါရဲ့လား ...”

“နင် ဘယ်လို သဘောရလဲ တာတာ ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ဇေယျနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောနေတာလေ ...”

ပိုပိုစကားကြောင့် သူမ မဲ့ပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သူမ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာပါလိမ့် ...နီးနီးကပါ သူမကို မျက်စိပစ်၍ အသံတိတ်မေးလာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ...နင် စိတ်ဝင်စားနဲ့ သူ့ကို ခွင့်သွားဆင်တာ မဟုတ်လား ...နင်ကလည်း နင့် Major မှာ Star သူကလည်း သူ Major မှာ နာမည်ကြီးဆိုတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို လူ တော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ် တာတာရဲ့ ...”

“ဘယ်လို ...ငါက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဇာတ်လမ်းထွင်တယ် ...ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ...မဟုတ်လို့လား ..ဒီလိုပဲ တစ်ကျောင်းလုံးပြောနေ

ကြတာကို...သူ သူငယ်ချင်းတွေက အစ ဒီလိုပဲ ထင်ကြေးပေးနေတာလေ ...”

“ကျွတ် မဆိုင်လိုက်တာ ...”

“ဆိုင်ပါသော်ကော မိတာရယ် နင်က သူ့ကို လှုပ်မရနိုင်အောင် ချောင်ပိတ်ပြီး ဖမ်းတာတဲ့ နင်ရှာခိုင်းတဲ့လူကို မရရင် သူ့ကို မရရအောင် အပိုင်သိမ်းမှာလို့ သတင်းတွေထွက်နေတာလေ ...”

“ဘာ ..”

“ဟုတ်တယ် နင် သူ့ကို အပိုင်လိုချင်လို့ ဒီလိုထွင်တာဆိုပြီး သတင်းတွေ ထွက်နေတာကြာပြီပဲ ...”

သူမ မျက်နှာ နီရဲသွားရပါ၏ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုသတင်းတွေ ထွက်လာတာတဲ့လဲ ..ဒါ သူလွှင့်တဲ့ သတင်းရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဖြစ်နိုင်တာပေါ့... သူတို့အုပ်စုက သတင်းစုံလွှင့်တဲ့ နေရာမှ Super star ပဲဟာ ...သူမ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ ပုံပုံရော နိုးနိုးပါ လန့် သွားပါ၏။

“ဟဲ့ ...ဒါ ဘယ်လဲ ...”

“သူ့ဆီသွားမလို့ ...”

“ဟယ် အခုပဲ နင့်ကို မိန်းမနောက်ပိုးလို့ ဝေဖန်ခံနေရမှန်းသိ လျက်နဲ့ သွားချင်ပြန်ပြီလား ..”

“မသွားလို့ရမလား ..ဒီကိစ္စ ငါရှင်းကို ရှင်းမှာ ...နင်တို့လိုက်ချင် လိုက် မလိုက်ချင်လည်းနေခဲ့ ဒါပဲ ...”

“ဟဲ့ လိုက်မှာပေါ့ ...”

စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် Physics အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တညောင်းကြီးတက်လာစဉ် Physics ကျောင်း

သားတွေ၏ မထိတထိ အပြုံးတို့ကို မြင်ရလေသည်။ ကြည့်စမ်း သူမ သူ့ဆီလာတာကို သိနေတယ်ပေါ့လေ ...သူတို့ Section ရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေသဖြင့် အံ့သြသွားရလေ၏။ ဘယ် များသွားနေကြတာပါလိမ့် ...။

“မောလိုက်တာနော် ...မျှော်လင့်တကြီးလာခဲ့ရပေမယ့် သက် ဆိုင်သူက Pratical ခန်းရောက်နေတော့ အမောမပြေဘဲ အမောကို ဆိုသွားတာပဲ ....”

ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်နေသည့် အုပ်စုထဲမှ မကြားတကြား စနောက် သံကြောင့် သူမ အံကျိတ်လိုက်မိ၏။ နေနှင့်ဦးပေါ့ ဇေယျမင်းဒင်ရယ် ရှင်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မ အကြောင်းကောင်းကောင်းကြီးတွေ့ကြံသေးတာ ပေါ့လေ ...။

“တောက် ...”

“အမလေး ...လန့်လိုက်တာဟယ် ...တာတာကလည်း ...”

“သွားမယ် ...”

“ဇေယျရေ မင်းတော့ ဗိုက်ခေါက်လား...နားရွက်လား တစ်ခုခု တော့ လိမ်ဆွဲခံရမှာ သေချာပြီ ...”

သူမတို့ အုပ်စုကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်အုပ်စုလုံးက ပြောင်ချော်ချော်ပြန်ကြည့်ကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်ကြတော့သည်။ သူမ တို့ Pratical ခန်းရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ လူတွေအများ ကြီးရှိနေသည့် Pratical ခန်းထဲ မျက်ဝန်းကို ဝေပဲရှာကြည့်မိသည်။ နောက်ဆုံးထောင့်ဘက် Table မှာရှိနေသည့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက် ပါ၏။ သူတို့အုပ်စု ငါးယောက်နှင့် နောက်ထပ် ကောင်လေးနှစ်ယောက်

အပြင် ကောင်မလေးသုံးယောက်ကိုပါ တစ်ဝိုင်းတည်း တွေ့ရလေ သည်။

သူက Calculator ကို နှိပ်ကာ စာအုပ်ထဲမှာ ဖြည့်လိုက် နောက် ထပ်ပြန်နှိပ်လိုက် လုပ်နေတာကို ဘေးမှ အစိမ်းရောင် ကောင်မလေး က ကူပြောပေးနေလေ၏။ သူ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်စဉ် ကောင်မလေး က သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ပြော တော့ဖြင့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဆို... အခုတော့ သူ အခန်းထဲက မိန်းကလေးနဲ့ တရင်းတနီးရယ်လို့ မောလို့ပါလား ...။

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်စဉ် သူတို့အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက် က သူမတို့ကို မြင်သွားလေ၏။ သူ့နားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက် တော့ သူ့မျက်ဝန်းများက သူမရှိရာဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပါသည်။ ထို့နောက် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တွက်စာတွေကို ဆက်တွက်နေ လေ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ အပြင်မှာ တစ်ချိန်လုံး ရပ်စောင့်နေသည့် လူကို ဘာတစ်ခွန်းမှလာမပြောဘဲ သူ့လုပ်ချင်တာကို ဆက်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက် အသည်းယားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ ...ဒါကြောင့် ကိုသီဟက သူ့ကို ခေါင်းမာတယ်လို့ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့တာပဲ... ခဏ အကြာမှာ သူ့စာအုပ်ကို ကျန်တဲ့သူတွေက ဆွဲယူ၍ စာအုပ်ထဲ ကူး ထည့်ကြလေသည်။ သူက ဘောပင်ခလုတ်ကိုပိတ်ကာ အခန်းဝသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ တစ်သက်တာ ...”

“ယူကို ပြောစရာရှိတယ် ...”

“မင်းကိစ္စ မပြီးပြတ်သေးဘူးလား”

သူမ ခြေကို ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို

ဆွဲ၍ အခန်းပြင်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ၏။ သူက အံ့ဩဟန်ဖြင့် သူမ လက်ထဲမှာ ပါလာလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“ယူကို လုံးဝ အစာမကြေဘူး ဇေယျမင်းဒင် အဲဒါ ...”

“ရှား... တိုးတိုးပြောလေ တစ်သက်တာ ...လူတွေ အများကြီးက မင်းစကားကို နားစွင့်နေတာနော်၊ ပြီးတော့ ငါ့လက်ကို လွှတ်ဦး၊ လူ မြင်လို့ မသင့်တော်ဘူး ...”

“အဲမာ ...ယူကို ထိချင်လို့ထိနေတယ်များ ထင်နေလား၊ တို့က အဲဒီလို ယောက်ျားတွေကို မထိတထိ ကလိတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ် ဘူး”

လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖြုတ်ချ၍ ရန်ထောင်လိုက်သည့် သူမကို ကြည့်ရင်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ မာနရှင်ကို ကုလိလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ ကြည့်ရတာ သူ့ Table က ချောစု သူ့လက် မောင်းကို ရိုက်လိုက်တာ တွေ့သွားလို့ထင်ပါရဲ့ ...ဒါ မနာလိုခြင်းလား တစ်သက်တာ ...။

“မင်းကို ငါ ဘာမှ မစွပ်စွဲရသေးဘူးနော် ...”

“စွပ်စွဲလို့ရော ရမလားရှင် ...”

“ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောလေ ...ကျောင်းချိန်ကြီးလာတွေ့ရ လား နဂိုကတည်းက Pratical ရှိတဲ့နေ့တွေဆို အိမ်ပြန်နောက်ကျပါ တယ်ဆိုမှ နောက်မှ Phone ဆက်ရင်ပြီးရော ...”

“ဪ ယူက တို့ကို Phone နဲ့ပိတ်ပေးထားလို့လား”

“ငါ ဆက်မှာပေါ့ တစ်သက်တာရဲ့”

“ဘယ်မှာ ဆက်လို့လဲ ...ကိုသီဟနဲ့ ချိန်းတဲ့နေ့ကတည်းက ယူ
ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကြောင့် ...ယူဟာယူ ရှောင်နေပြီးတော့ ...”
“မရှောင်ပါဘူး OK သွားပြီထင်တာနဲ့ မဆက်ဖြစ်တာ ...”
“ဘာ OK ရမှာလဲ ...တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးရုံလေးကို OK
စရာလား ...မရဘူး ...ယူ Phone နံပါတ်ပေး ...”
“ကျွန်ုပ် ငါပြောပြီးသားလေ ...အိမ်မှာ Phone ကိုင်ခွင့်မရှိတဲ့
လူဆီက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Phone နံပါတ် အတင်းတောင်းနေရတာလဲ”
“အံ့မာ ...ယူ မွေးစားသား မဟုတ်မှန်းတို့ သိပြီးသားနော် ...ညာ
မယ် မကြံနဲ့ ...”
“ဘယ်သူပြောလဲ ...”
“ကိုသီဟ ...”
“သူက ငါ့ကို စေတနာထားတဲ့ လူလေ၊ ငါ့ကောင်းကြောင်း
ပြောမှာပေါ့ တစ်သက်တာရဲ့ ဆန်းသလား ...”
သူမ တစ်ချက်တွေ့သွားလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ ကိုသီဟပြောသွား
တာ သူခေါင်းမာတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ခုက လွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ မကောင်း
တာမှ မရှိခဲ့တာပဲ ...သူ ပြောသလို တကယ်ပဲ မွေးစားသားလေလား...
“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယူ ဟိုနေ့က ကော်ဖီဆိုင်မှာ တို့ကို စောင့်နေ
ယူကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ် ...”
“အခု အပြန်လား”
“ဒါပေါ့ ...”
“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် တစ်သက်တာ ငါ အိမ်ပြန်တာ နောက်ကျ
ရင် မေမေစိတ်ပူနေလိမ့်မယ် ...”

“မိုးချုပ်ရင် ယူ အိမ်ထိ ဝိုပေးမယ်ရင် ...”
“ကျွန်ုပ်! ငါ ဘယ်မိန်းကလေးရဲ့ ကားပေါ်မှ လိုက်စီးဖူးတာ
မဟုတ်ဘူး တစ်သက်တာ... ငါ နားလည်ပါတယ်... ဒီည(၇)နာရီ
စောင့်နေရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား ...”
“ဆက်ဆက်စောင့်နော် ...ဟိုတစ်ခါလို ရှောင်ပြီး လစ်သွားရင်
တော့ ယူကို တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းပဲ ...”
“စိတ်ချပါ ...”
သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းခဲ၍ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ဘယ်လို
လေးမှန်းကို မသိပါဘူး ဟိုနေ့ကတော့ ကိုကိုနဲ့ စကားတွေ ဖောင်နေ
အောင်ပြောပြီး ပုလဲနံ့ပသင့်နေတာ တွေ့ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ ဘာကိစ္စ
တွေ ပြောဦးမည် မသိပါလား ...စိတ်ဆတ်ပြီး ဒေါပွတ်တတ်တာကအစ
သူနှင့် တူနေတာမို့ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ရ၏။ ကိုကိုကို ဘယ်လိုအ
ကြောင်းပြချက်တွေနဲ့များ ပယ်ချဦးမလို့ပါလိမ့် ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုကို မရွေး
ရင်တော့ သူ ဦးနှောက်ကျွမ်းအောင် လူထပ်ရှာရဦးတော့မှာပဲ ... ဒီ
ကောင်မလေးကို အနိုင်ရချင်စိတ်က သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်စေသည့် နှယ်
....။
အိမ်ပြန်ရောက် ရေချိုးပြီး ထွက်လာစဉ် ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လာသည့်
ကိုကိုနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဆုံလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း Sport Shirt နှင့် Pants
ဝတ်ထားသည့် ကိုကိုက သူထက်ပင် ငယ်နေလေသယောင်နဖတ်နေ
လေသည်။
“ဘယ်လဲ ညီ ...”
“ချိန်းထားလို့ ...”

“Tea shop လား ...”

“မဟုတ်ဘူး ..ကော်ဖီဆိုင် ...”

“တယ်ယူးဆန်းပါလား ...ဘယ်ကော်ဖီဆိုင်လဲ ညီ ...”

“ဟို တစ်ခါ ကိုကိုကို ချိန်းတဲ့ ဆိုင်ပဲ ...”

“ဟော မဟုတ်မှလွဲရော ...တစ်သက်တာနဲ့ မဟုတ်လား ...”

“သိလိုက်ပြန်ပြီဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ...ညီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲလား”

“ကိုကိုနဲ့ သူတွေ့တော့ ဘာတွေပြောကြသေးလဲ ...သူ့ မျက်နှာကြည့်ရတာတော့ ကျေးကျေနပ်နပ်ပါပဲ ...”

သီဟ ဘဟား ဟား အော်ရယ်လိုက်လေ၏။ ပြောတော့ဖြင့် ရှောင်ပေးသလိုလိုနဲ့ ဘယ်ချောဇံက ပြန်ချောင်းကြည့်ခဲ့တာပါလိမ့် ညီရယ် ...။

“သူ့ မျက်နှာကို ခိုးကြည့်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ ...”

“ဟာဗျာ ...ကိုကိုကလည်း ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ....ရှောင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်လှည့်မကြည့်ကြေးပေါ့ကွ ...ခုတော့ ဘယ်နှယ် သူ့ မျက်နှာ အရိပ်အကဲကို ပြန်ချောင်းကြည့်ရတယ်လို့ ...”

“သူ ပြောတဲ့ အတိုင်း အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ကြည့်မိတာပါ ကိုကိုရ ...ကိုကိုကို ဘာမှ မပြောဘူးလား ...”

“ပြောတာပေါ့ ...အများကြီးပဲ ...”

“အဲဒါတောင် ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ချိန်းသလဲ

မသိပါဘူးဗျာ ...”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...သူ မေးတာ မင်းအကြောင်းတွေ ချည်းပဲလေ ညီရဲ့ ...”

“ဗျာ!”

“ကိုကို ပြောသားပဲ သူ ညီကို စိတ်ဝင်စားနေတာပါလို့”

“ပြဿနာပဲ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး ကိုကိုကို သဘောမကျဘူးလို့ ငြင်းရင် ကျွန်တော် ခွကျပြီဗျာ ...သူ့ကို မရှုံးချင်ဘူး တကယ်ပါပဲ ...”

“မင်း ရှုံးကို ရှုံးမှာပဲ ညီရဲ့၊ ပွဲစကတည်းက သူ့ဘက်က တစ်ဂိုး အံသာနဲ့ ကစားခဲ့တာလေ ... သူကတော့ ရှာကြံပြီး ငြင်းဆန်ပစ်ချနေမှာပဲ ...နောက်ဆုံးတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ အပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီ ဝေဗျာ မင်းဒင်ရေလို့ ပြောပြီး ပွဲသိမ်းရုံပဲလေ ...”

သူ နာကစံသွားရပါ၏။ ကိုကိုပြောမှပဲ သူ့ဘဝ ဇာတ်သိမ်းပါလေရော အံ့မှပွဲစင်နိုင်ပါဘူး ...သူ့ထက် နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီမှာ ခူးထောက် အရှုံးပေးစရာလား ...ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ လက်နက်ချ အညံ့မခံနိုင်ပါလေ ...။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မရှုံးစေရဘူး အဲဒါ အသေအချာပဲ ...”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ...ညီရာ ဟိုချာတ်တ်က မင်းကို ဆည်ဝက ဗျိုင်းစောင့်ဖမ်းသလို အသာလေး ကိုခနဲ ဖမ်းရုံပဲ ...”

ကိုကိုက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်မောလျက် အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ တက်သွားလေ၏။ သူ ပွဲစိပွဲစိ ရေရွတ်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့

လေသည်။ သူ Coffee ဆိုင်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ သူမ ရောက်လာပါ၏ ...။

“ယူ ဘယ်လိုလူလဲ ဇေယျမင်းဒင် ...”

“မင်း ဘယ်အချက်ကို ပြောပြီး သူ့ကို ငြင်းပယ်မလိုလဲ တစ်သက်တာ...”

“ကျွတ်! တို့ပြောနေတာ ယူကိစ္စနော် ဇေယျမင်းဒင် မဆိုင့်တဲ့လူကို ဆွဲမထည့်နဲ့ ...”

“ဒါဆို မင်း သူ့ကို လက်ခံတယ်ပေါ့လေ ...”

“လုံးဝပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“သူ့ကို တို့မှ မချစ်ဘဲယူရဲ့ ... ကိုယ်ချစ်လို့မရတဲ့လူကို ခပ်လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရမှာလား ... အရူးမှ မဟုတ်တာ ...”

“သေစမ်း ...”

သူ နဖူးကိုသာ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်ချက်ပဲ ငှက်ပျံနဲ့ လူဘယ်နှစ်ယောက်ကိုများ ဘယ်နှခါငြင်းဦးမှာပါလိမ့်နော် ... ခက်တာပဲ အတော်ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲနိုင်တဲ့ ချာတိတ်မပါလား...။

“မင်း ဒီလိုချည်းတော့ မဆုံးဖြတ်နဲ့လေ တစ်သက်တာ ကိုသိဟမှာ ဘာငြင်းပယ်ချက်မှ မရှိဘူး ... ဒါကို ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့တော့ မပယ်ပါနဲ့ ... ဒီလိုလူမျိုး နောက်ထပ်ရှာရင် တွေ့ချင်မှ တွေ့နိုင်မှာနော်”

“ရမလားယူရဲ့ ယူပေးပြီးသား ကတိကို တည်ရမှာ ယူတာဝန်ပဲလေ ... ခုမှ ဂဂျီဂျောင့်မကျနဲ့ ...”

“ဂဂျီဂျောင့်ကျတာက မင်းကွ ... ငါ မဟုတ်ဘူး ... မင်းစိတ်ကြိုက်

ချစ်သူ့ တစ်ယောက်ကို ဘုမသိ ဘုမသိနဲ့ လိုက်ရှာပေးနေရတာ တောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာရသလို စမ်းတမ်းဝါးကြီး ...”

“ဒါ ယူကိစ္စလေ ယူထွေးပြီးသား တံတွေးကို ပြန်မမျိုးချင်ရင် ဆက်လုပ်ရမှာပဲပေါ့ ...”

“မင်းနော် ငါ မခံချင်စိတ်ဖြစ်အောင် လာဆွဲပြီး တောင်းတဲ့ ကတိကို မတည်တော့ကော ဘာပြဿနာမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ယူကတိဖျက်ရင် တို့ပေးစားတဲ့ သူနဲ့ ယူရမှာနော် ကျောင်းမပြီး ခင် မင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက်သွားမယ်မှတ် တို့ကို စိမ်မခေါ်နဲ့ ... တို့က ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တာ ယူသိပါ ...”

သူစိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ပြောနေပုံက အခုပဲ တရားရုံးကို ဆွဲခေါ်သွားတော့မလိုပါပဲလား ...။ မင်း ဘယ်လိုလဲ တစ်သက်တာ နည်းနည်းပါးပါးကြောက်ရွံ့ စိတ်တောင်ရှိမနေပါလား ...။

“အဲဒါ အသာထားလိုက်ဦး ... အခု ယူကို ပြောချင်တဲ့ ကိစ္စက ယူကျောင်းမှာ မဟုတ်တရုတ် လျှောက်ဖွဲ့နေတဲ့ သတင်းကြောင့်ပဲ”

“ဘာ သတင်းလဲ”

“ယူ ပြောတာ ယူသိမှာပေါ့ ... ပြန်မေးစရာလား”

“ဟာ ... မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ကွ ငါက ငါ့ဟာငါ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတဲ့လူ ... ဘာတစ်ခုမှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... မင်းရောက်လာမှ ငါ့မှာ ကိုးလုံးကန့်လန့်တွေဖြစ်ကုန်ရတာ”

“ဒါကတော့ ယူအပြောနဲ့ အလုပ်ညီရင် တို့ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး အခုကိစ္စကတို့ဘက်က သိကွာကျရလို့ ပြောနေရတာ ...”

“ဘာကိစ္စ မင်းရဲ့ သိကွာက ကျရတာလဲ ...”

“မကျဘဲရှိမလား ယူကိုပဲ တို့က မျက်စိကျနေလို့ တမင် ဒီဇာတ်လမ်းထွင်ပြီး ဇာတ်လမ်းစတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလေ တစ်ကျောင်းလုံး ပွနေတာပဲ ...ယူဟာ ယူကိုယ်ယူ တော်တော်အထင်ကြီးနေပုံရတယ်။ ယူကို စိတ်ဝင်စားဖို့ နေနေသာသာ ယောင်လို့တောင် အိပ်မက်ထဲ ထည့်မမက်ဘူးဆိုတာ ယူသိထားလိုက် ...”

“မင်း! စော်ကားလှချည်လား တစ်သက်တာ...ဒီသတင်း ငါ ဘာမှ ဖွစရာအကြောင်းမရှိဘူး လူတိုင်းနဲ့ သင့်တင့်အောင်နေတတ်တဲ့ ငါ့ကို မင်းလာပြီး ပတ်သက်မိတဲ့ အမှားတစ်ခုကို လာပြီး အပြစ်ပုံမချ နဲ့ ...”

“ယူ မပြောရင် ဒီလောက် ပျံ့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ဝေယျာမင်းဒင်ရဲ့ ...”

“တောက်! ငါ့ယောက်ျားကွ ...မိန်းမလို မိန်းမရ အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ဘူး ...အဲဒါ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား ဒီနေ့ပဲကြည့်မင်း ငါ့လက်ကို ဆွဲခေါ်တဲ့ သတင်းက ကြော်ငြာစရာမလိုဘဲ ပျံ့နေလောက်ပြီ ...မင်းဘက်က မဆင်မခြင် လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ခုလိုတွေဖြစ်လာတာ ငါ့ တစ်ဖက်သက် အပြစ်မပြောနဲ့ ...”

“ကောင်းပြီလေ ...ဘယ်လိုပဲ သတင်းအဆန်းတွေ ထွက်နေပါ ဝေ ...တို့က သိပ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ... ယူသိသင့်တယ် ယူဆလို့ ယူဆင်ခြင်သင့်တယ်လို့လည်း ထင်လို့ လာပြောရတာပဲ ...ယူသိထားဖို့က ယူကို တို့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ဖို့ နေနေသာသာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတာ နှစ်ကျော်နေခဲ့ပြီဆိုတာပဲ ...သွားမယ် ...”

ငုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ထွက်သွားသည့် သူမ ကျောပြင်ကို တအံ့တကြွင်းကြည့်နေရင်း သူကျန်ခဲ့ရလေ၏။ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတာ နှစ်

ကျော်ခဲ့ပြီဆိုပါလား ...ဒီနှစ်မှ စတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဘာကြောင့်များ မုန်းတီးနေခဲ့တာပါလိမ့် ... သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ဘယ်လိုအမှားမျိုးမှ မရှိခဲ့ပါဘဲ သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အကြောင်းမဲ့ မုန်းတီးနေတာ အံ့ဩစရာပါလား ...။

ကိုကိုရေ ...ကိုကိုပြောတော့ဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေလို့ ဒီလို တွေ့ကြုံစည်နေတာဆို ...ကျွန်တော့်ကို အပိုင်သိမ်းချင်လို့ပါဆို ...ခု တော့ကိုကိုထင်သလို ဖြစ်မနေပါလား ...သူက ကျွန်တော့်ကို မုန်း တယ်တဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

ကိုယ့်ကို မုန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတည်ပြုထားတဲ့ ကတိကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရင်ရော ...မဖြစ်သေးပါ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရင် သူ့ရာဇဝင် ပျက်သွားရမှာပေါ့ တစ်သက်တာရယ် မင်း စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ဒီ ‘မုန်းတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ငါ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်သွားစေ ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ ...ဒီညတော့ ငါ အိပ်ပျော်ခွင့်ရမယ် မထင်တော့တာ တကယ်ပါလေ ...။

ကားကို ခြံဝင်းထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ တခြားနေရာမှာ ချိန်းလျှင် ရပါလျက် ဘာကြောင့် အိမ်ကိုပဲ လာခိုင်းတာပါလိမ့် ...သူ့တွေးမရ ဆင်ဝင်အောက်ရပ်လိုက်စဉ် ဟိုတစ်ခါ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သည့် အန်တီ က ထွက်လာလေသည်။

“ဟောတော်... ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မောင်သီဟကို...”

“အန်တီက မှတ်မိသားပဲ ...”

“ဪ သားရပ်ရည်က တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ မှတ်မိလွယ်တဲ့ ရုပ်မျိုးပါ ကွယ် ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ သားပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ ...”

“ဝင်လေသား ...အစ်ကိုကြီးက Golf သွားရိုက်တာ (၁၀) နာရီ ကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ ...နည်းနည်းတော့ စောင့်ရမယ်နော်”

“ရပါတယ် အန်တီ ...”

သူ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် အန်တီက အတွင်းဘက်သို့ ဝင်

သွားပါ၏။ လှေကားပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းလာသည့် မိန်းက လေး တစ်ယောက်ကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒါ အန်တီနဲ့ အတူ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပဲ အို ...ခြေတစ်ဖက် ကောင်းကောင်းမသန်ပါ လား သူ့ မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုလိုက်တော့ ချာတီတ်မလေးက မျက်လုံး လေးဝိုင်းလျက်ကြည့်လာလေ၏။

“ကိုသီဟ ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင် ...အန်တီလေး မသိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

“သိပါတယ် အခုလေးတင် အထဲဝင်သွားတာပါ ...”

“ထိုင်ပါဦးနော် ...ဒက်ဒီ လာတော့မှာပါ ...”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ကောင်မလေးက လှေကား အောက်ဆုံးထစ်မှာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဟင်”

“ရှင် ...”

“ဟိုတစ်ခါတွေ့ကတည်းက နာမည်မသိလိုက်ရဘူး”

“ကု’ နာမည် အလင်္ကာပါ...”

“က’ လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

“ကု’ခြေထောက်က ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မေးမိတာ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့ ...”

“Accident ဖြစ်တာပါ ...”

“ကြာပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ရှစ်လလောက်ရှိပြီပေါ့... ခြေသလုံးရိုး ကျိုးသွားလို့ Steel ချောင်းထည့်ထားရတာလေ ...ချိုင်းထောက်မကိုင်ရတာ သိပ် မကြာသေးဘူး ...”

မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘဲ ‘ကု’ ကို သူ ငေးကြည့်နေတာမို့ အနေရမက်လာ၏။ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်ဘဲ ဒီလိုချည်းရပ်နေတော့မှာလား ... ရှင်ဘယ်လိုလဲ ကိုသီဟရယ် ...။

“ကာ’ ကျောင်းပြီးရဲ့လားဟင် ...”

“မပြီးဘူးကိုသီဟ ...Second Year နဲ့ထွက်လိုက်တာ ...”

“Distance ပြောင်းမတက်ဘူးလား ‘ကာ’ ရယ်”

“မာမိတို့က တက်ခိုင်းတာပါပဲ ... ‘ကာ’ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဓာတ် ကျပြီး မတက်တော့တာပါ ...”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ‘ကာ’ ရယ် ‘ကု’ ခြေထောက်က ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာမှ မဟုတ်တာ ဘာရှက်စရာလိုလို့လဲ ...ပညာ ရေး တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်သွားတာ နှမြောစရာ ...ကိုယ်ကတော့ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ‘ကု’ ကို ကျောင်းဆက်တက်စေချင်တာ အမှန်ပဲ ...”

‘ကာ’ ပြုံးလိုက်မိ၏။ တွေ့တာဖြင့် နှစ်ခါပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ‘ကု’ အပေါ် စေတနာထားတဲ့လူ ဖြစ်နေပါရောလား။ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ စိမ်းအပေါ်မှ စကားကြာကြာမပြောဖူးပါဘဲ အခုတော့ဖြင့် ဒီလူနှင့် ပြောနေရချေပြီ ...

“ဟဲ့ မတ်တတ်ကြီး စကားပြောနေရလား သားရဲ့ ...ထိုင်လေ ...ဒီမှာ အအေးလေးသောက်ပါဦး ...Strewberry သီးလေးတွေ ကျိတ်

ပြီး ဖျော်လာပေးတာ ...Lunch ချိန်မီတာမို့ တစ်ခါတည်း စားသွား နော် သား...”

“နေပါစေ အန်တီရယ် ...အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါနဲ့ သားရဲ့ ...သားအန်ကယ်လာလည်း ဒီလိုပြောမှာ ပါပဲ ...သမီးလည်း သမီးအစ်ကိုနဲ့ စကားထိုင်ပြောလေ ...လာ”

“ကု’ မှာ ပြောစရာမှ မရှိဘဲ အန်တီလေးရဲ့ ...”

“ဪ ...ဒီလိုပဲ ပြောရင်းဆိုရင်း အကြောင်းရှိလာမှာပေါ့ မောင် သီဟက သမီးဒက်ဒီနဲ့ ရင်းနှီးတာ သိရဲ့သားနဲ့ ... အိမ်ရှင်က ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်ရတယ်လေ ...”

“အန်တီလေးကလည်း ‘ကု’ အကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့ ...”

မပွင့်တပွင့်လေးပြောပြီး အတွင်းဘက်ဝင်သွားသည့် သူမ ကို မေးဆတ်ပြရင်း အန်တီလေး ပြောလိုက်ပါ၏။

“သူက အဲဒီလိုပဲ သားရယ် ...နဂိုကတည်းက ခပ်အေးအေးရယ် ...ရောဂါဖြစ်သွားတော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်သလောက်အောင်း နေပါလေရော ...အငယ်မ သွက်သလောက် အနေအေးတဲ့ လူကိုမှ ကံကြမ္မာက ဒီလို ဖန်တီးခဲ့တာ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ် ...”

“ကု’ မှာ ညီမလေးရှိသေးတယ်ပေါ့ ...”

“ရှိတယ် ...သူက Saturday, Sunday ဆို သင်တန်းသွားတက် တော့ အိမ်မှာမရှိဘူး ...ကြားရက်လည်း ကျောင်းတက်တာမို့ အိမ် မကပ်သလောက်ပါပဲသားရယ် ...”

“ကု’ ကို အပြင် နည်းနည်း ပါးပါးခေါ်ထုတ်ပါ အန်တီရဲ့ တော် ကြာ လူတောမတိုးဝံ့ဘဲ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ ...”

“ခေါ်ပါတယ် သားရယ် ...သူ့ကိုက မလိုက်တာပါ ...အမျိုးတွေ အိမ် ပွဲရှိတယ်ဆိုမှ မလွဲသာ မရှောင်သာလိုက်တာမျိုးပဲရှိတယ် ...”

“သနားပါတယ်နော် ...”

ဒေါ်သက်ထား အံ့သြသွားရပါ၏။ အစ်ကိုကြီးက သမီးငယ်နှင့် သူ့ကို သဘောတူထားသည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါဟုမှာ ထားတာကိုး ...အခုတော့ တာတာ မဟုတ်ဘဲ ‘ကု’ ကို ကရုဏာ သက်နေသည်မို့ ပြုံးမိပါ၏။ အင်းပေါ်လေ ...ခြေမသန်တဲ့ မိန်းကလေး မို့ သနားကရုဏာ သက်တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...

“ဟော ! အစ်ကိုကြီးပြန်လာပြီ ...”

“ရောက်နေတာကြာပြီလား မောင်သီဟ ...”

“နာရီဝက်လောက်တော့ရှိပြီ အန်ကယ် ...”

“Sorry ကွယ် ...အန်ကယ် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အရှိန်တက်သွားလို့ပါ ... စောင့်ရတာ အားနာလိုက်တာ ...”

“ရပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့ ...ကိစ္စမရှိပါဘူး ...”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လားသား ...နေ့လယ်စာ စားပြီး မှ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောတာပေါ့ အန်ကယ် ရေချိုးလိုက်ဦး မယ် သွားစရာရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး အန်ကယ် ...”

“ခဏစောင့်ဦးနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဦးအောင်မြင်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး အန်တီက မီးဖို ခန်းဘက် ဝင်သွားသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်

ခုံရလေ၏။

“သွားလေ သမီးရဲ့ ...ဧည့်သည်ကို တစ်ယောက်တည်းထားတာ တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ..စကားလေးဘာလေပြော ဧည့်ခံလေ ...”

“အာ ... အန်တီလေးကလည်း ‘ကု’ မှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါ ဘူး ဆိုနေမှ ...”

“ပြောမှာသာ သွားပြောစမ်းပါ သမီးရယ် ... မရှိလည်း ရှာကြံ ပြော ...သူ ကုမ္ပဏီအကြောင်း သူ့ မိသားစုအကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိတာကိုး ...”

“ဟင် စပ်စုသလိုကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့ ...ရှက်စရာကြီး ...မပြောချင် ပါဘူး...”

လိုက်ကာနောက်မှ ပြောသံတွေက တိုးပေမယ့် သူက နားပါးသူ မို့ ကြားလိုက်ပါသည်။ အားငယ်စိတ်နဲ့ လူတိုင်းကို ရှက်ကြောက်နေတာ ပါလား ‘ကာ’ ရယ် ...လိုက်ကာလေး အသာဟသွားစဉ် သူဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့်နှင့် တန်းတိုးတာမို့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေ ကို ခဏတာလေးသာ မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒါ သူ့ကို ချောင်းကြည့်လိုက် တာပေါ့လေ ...အတွေးဖြင့် သူ့ပြုံးလိုက်စဉ် အနောက်မှ တွန်းလိုက် သဖြင့် သူမ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာပါသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေလဲ ...”

“ဟင်အင်း ...ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ...”

“တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုကြီးနေရတာ မပျင်းဘူးလား ‘ကာ’ ရဲ့ ... ဟင်”

သူမ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မပျင်းဘူး

ဘူးလားတဲ့ မေးနေပြီမောင် ... 'ကာ' က မောင့်အကြောင်းတွေရယ် ... မောင့်ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို အစဉ်အမြဲတွေ့ပြီး အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာကြာပါပြီ ... ဒီကြည့်နူးခွင့်လေးကိုတော့ မပိတ်ပင်ပါနဲ့ လားရှင်ရယ် ...။

“မနက်မိုးလင်းရင် 'ကာ' ပထမဆုံး ဘာလုပ်လဲ ...”

“ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးတော့ ဘုရားခန်းဝင်တာပေါ့”

“ပြီးတော့ရော ...”

“Breakfast စားတယ် ...”

“ပြီးရင်ကော ...”

“ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်တယ် ...”

“အန်တီတို့နဲ့ ဝိုင်းကူမလုပ်ပေးဘူးလား”

“အန်တီရော မာမိပါ 'ကာ' ဝိုင်းကူတာ မကြိုက်ကြဘူး”

“ဒါကတော့ 'ကာ' တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုစိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့...။

နေ့လယ်ဘက်မှာ ဘာတွေလုပ်သေးလဲ”

“စာအုပ် ဖတ်တယ် ...”

“ဒါပဲလား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ Phone မပြောဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... 'ကာ' သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်

တော့ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ 'ကာ' ရဲ့ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ ... ဒီလို စကား ပြောဖော်မရှိရင် 'ကာ' တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်နေမှာပေါ့ ... ဒီတော့ ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်တွေကျလာရော ... ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား”

သူမ ခေါင်းလေးငုံ့သွားပါ၏။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စကားတွေ

ပြောနေသည့် သူ့ကိုလည်း အံ့ဩနေမိသည်။ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူး ပါဘဲ တကယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတစ်ယောက်လို တရင်းတနီး ဖြင့် ပြောနေတာလေ ... အန်တီလေးက မရှိရှိတာရှာကြံပြီးပြောတဲ့ တကယ်တမ်းပြောနေသည့် သူက 'ကာ' အကြောင်းတွေ မေးနေတာ ဖြစ်သည်လေ ...။

“စာဖတ်တာအပြင် ဘာလုပ်သေးလဲ ...”

“သိုးမွေးထိုးတယ် ...”

“ထိုးတတ်တယ်ပေါ့လေ ... ဘာတွေထိုးလဲ ...”

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမိကို အနွေးထည်ထိုးပေးပြီးပြီ... အခု မီးခိုးရောင် လေးက အန်တီလေးအတွက် ထိုးနေတာ...”

“အန်တီလေးအတွက် ပြီးရင် ဘယ်သူ့အတွက် ထိုးပေးဦးမှာလဲ”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူက ပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ကြည့်လေ၏။ သူကသာ အကြောင်းအရာရှာပြီး ဦးဆောင်ပြောနေမိတာကိုး ...

“ကိုယ့်အတွက်ရော ထိုးပေးနိုင်မလား ... ကိုယ် သိုးမွေးဝယ်လာ ပေးမယ်လေ ...”

“ကာ' က ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ထိုးတတ်တာ ...”

“မထိုးပေးချင်ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ကိုယ့်မွေးနေ့က December မှာ 'ကာ' ရဲ့ ... သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးလိုချင်လို့ပါ ... 'ကာ' မလုပ်ပေးနိုင် လည်းရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ...”

သူမ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွလေး ကိုက်ထားမိလေ၏။ ခုမှ ရင်းနှီး

တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိမပေးရပါချေ ...ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိသည့် ကြည့်နူးစိတ်လေးတော့ ဖြစ်နေတာ အမှန် ပါပဲ ...။

“ညကျ ဘာလုပ်လဲ ...”

“ညနေစာစားပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ် ...ပြီးရင် စာဖတ်ချင်ဖတ်၊ ဖတ်ချင်ရင် ကဗျာလေး ဘာလေးရေးပြီး အိပ်တာပေါ့ ...”

“ကဗျာလည်း ရေးတတ်သေးတယ်ပေါ့လေ ...တော်လိုက်တာ ... ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပဲ လက်ဆောင် ပေးပါလား ...နော် ...”

ကြည့်! တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လက်ဆောင်တောင်းနေတာပါလား သူများ ပေးချင်မှန်းမသိ၊ မပေးချင်မှန်းမသိ အတင်းကို တောင်းနေ တော့တာပဲ ...လေပြည်လေးနဲ့ ပြောတာမို့ စိတ်ဆိုးရမှာလည်း အ ခေတ် သူ့ကို စိတ်ကောက်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီလောက် အခွင့်တော့ရမည့် မထင်ပါချေ ...

“ကာ ပေးချင်မှပဲ ပေးပါလေ ...ည ဘယ်နှစ်နာရီအိပ်လဲ ...”

“(၁၀) နာရီကျော်ကျော် ...”

“အစောကြီးပါလား ... ကိုယ်ဆို (၁၂) နာရီလောက်မှ အိပ်ကြ တာ ...”

သူမ နှုတ်ခမ်းစုသွားရပါ၏။ လူ့ကို အိပ်ပျက်ကြီးတယ်လို့ ဆိုချ တာပေါ့လေ ...သူနဲ့လည်း မဆိုင်ပါတဲ ဒီလိုပြောစရာလား ...စိတ်ထဲမှာ ဖြိုငြင်မိသည်မှန်မှန် ...

“ကိုယ်ပြောတာ မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ ...ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“အိပ်ခါနီး ကိုယ်နဲ့ စကားပြောနိုင်မလား ... ကာ”

အလိုလေး ... Phone ပြောချင်သေးတယ်ဆိုပါလား ...လူ့ကို အထက်စီးနင်းနဲ့ နိုင်စားချင်ပုံပဲ ...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငတ်ချပြီးတစ်ခု လို ချင်နေတာပါလိမ့် ...။

“တကယ်ပြောနေတာ ကိုယ်ဆက်ရင် ပြောမှာလား”

သူမ ပြန်မဖြေမီ ဒက်ဒီ ဆင်းလာတာနှင့် ကြုံသွားသဖြင့် စကားစ ပြတ်သွားရလေ၏။ ဒက်ဒီက သူမကို စူးခနဲ စိုက်ကြည့်ကာ မနှစ်သက် သလို အမူအရာပြုလေသည်။

“ထမင်းစားကြစို့လေ မောင်သီဟ .. စားရင်းနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ပြော လည်းဖြစ်တာပဲဟာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ....”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သူမလိုက်မဝင်လာမှန်း သတိ ထားမိသွားပါ၏။ အန်ကယ်နှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ စဉ် တစ်လျှောက် သူမကို ထပ်မတွေ့ရတော့ပါချေ ...။ ရင်ထဲမှာ ပြည့် တင်းကျပ်နေသလိုပဲ ‘ကာ’ မင်းနဲ့ စကားပြောနေရတဲ့ အချိန်လေး မှာ စိတ်ထဲ အလိုလိုကြည့်နူးနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ ...ညီကဗျာတွေ ထဲကလို နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးလိုက်လေပြီလား ...ကိုယ်မင်းကို ချစ် များချစ်နေပြီလားလို့ မသိနိုင်ပါလား အလင်္ကာရယ် ...

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေပဲလာရ၏။ အန် တီလေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့သည်။ ဒက် ဒီက သူမ ရှေ့ခုံမှာထိုင်၍ ဆူလို့ကောင်းနေဆဲ ...။

www.burmeseclassic.com

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက် ရင်းပြီး ဘဝနာခွဲတာကို သင်ခန်းစာ မယူဘူး ...အခု အိမ်လာလည်တဲ့ လူနဲ့ အရောဝင်လိုက်တာပဲ ...ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသုဇယ်မှူး သတိတရ နောင်တရရဲ့လား အလင်္ကာ ....ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ပဲ အမှား ခံပါ ...ဒက်ဒီ ဒီထက်ပိုမပြောချင်းဘူး ...”

“အန်တီလေးက ဧည့်ခံပါဆိုလို့ပါ ဒက်ဒီ ...”

“မလိုပါဘူး ...သီဟက အနေအေးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ပဲ သူနေတတ်တယ် ..နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ အလင်္ကာ ဒက်ဒီ၊ သီဟက တာတာ့ကို သဘောတူထားတယ် ..ဒက်ဒီ စီစဉ်ထားတာကို သမီး ကြောင့် မပျက်ပါစေနဲ့ ...ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သွားနားတော့ ...”

ခေါင်းငုံ့ကာ ထထွက်သွားသည့် သမီးကြီးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ဦး အောင်မြင် သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိ၏။ ဒီလောက်ကြီး နစ်နစ်နာနာ မပြော ချင်ပေမယ့် မတားလို့ မဖြစ်ပါချေ ...သမီးကြီးလို ဒုက္ခိတ တစ်ယောက် ကို ဘယ်ကောင်လေးက အတည်လို့ သဘောထားမှာလဲ ...အနည်း ချစ် ကရုဏာသက်ရုံလေးသာရှိတော့မှာပေါ့ ...ဒီလို လိုက်လျော့ရုံ လေးမဲ့ သမီးကြီးကို စိတ်မယိုင်လဲစေချင်ပါ ...တစ်ခါရခဲဖူးတဲ့ နောင်တ အပြစ် နောက်ထပ် ဘယ်လိုနောင်တမျိုးမှ ထပ်မရစေလိုပါလေ ...သ မီးရယ် ...အသည်းကွဲ တယ်ဆို တာ တစ်ကြိမ် တစ် ခါထက် ပို ရှိ မကောင်းမှန်းသိရမှာပေါ့ ... ဒက်ဒီချစ်တဲ့ သမီးကို နောက်ထပ် မျက် ရည်အိုင်ထဲ နစ်မြုပ်မှာ မလိုလားလို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်နေရတာပါ ...။ ဒါက

သမီးအပြစ်မတင်ချင်ပါနဲ့ ... ဒက်ဒီပြောနေတာဟာ သမီးအတွက် စေတနာအရင်းခံ သက်သက်ပါလေ ...။

ခုတင်ထက် လှဲချလိုက်မိ၏။ မျက်ဝန်းမှ စိမ့်ကျလာသည့် မျက် ရည်က ခေါင်းဦးထက် ပေါက်ခဲနဲ့ ကျသွားလေသည်။ တာတာနဲ့ သဘောတူထားတာတဲ့ ..‘ကု’ မှာ စကားတောင်ပြောခွင့်မရှိဘူးပေါ့။ အရင်တုန်းက ဒီလောက်အထိ အချုပ်ချယ်မခံခဲ့ရပါဘူး ...အခုမှ ကန့်သတ်ခြင်းခံရတာလေ ...။

ကိုသီဟရယ် ...ကိုသီဟ တောင်းဆိုသလို ‘ကာ’ လိုက်လျော့ပေး ချင်ပါတယ်။ ကိုသီဟ လိုချင်တာကိုလည်း လုပ်ပေးချင်တာပါ ...ဒါပေ မယ့် ‘ကု’မှာ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဆန်နေမှန်းသိလို့ အားပေးဖေးကူချင်တဲ့ ကိုသီဟရဲ့ ခေတနာတွေကို ‘ကာ’ အလိုလို သိရှိနားလည်နေပါတယ်။ ‘ကု’ ကို အပျင်းပြေစေလို စိတ်နဲ့ Phone ဆက်ချင်တာကိုလည်း ‘ကာ’ သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ‘ကု’ မှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူးလေ ... ‘ကာ’ က ညီမလေးလို ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ ... ‘ကာ’ ပြစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီးက ‘ကု’ ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေး လိုက်တာပါပဲ ... ‘ကာ’ ပျော်ရွှင်ချင်ပါတယ် ...ကိုသီဟနဲ့ စကားတွေ ပြောနေရတဲ့ အချိန်မှာ ပျော်ရတာမျိုးပေါ့ ...။

စိတ်ချမ်းသာချင်ပါတယ် ...ကိုသီဟ အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ ဘဲ ခေါင်းငုံ့ရှောင်ရှားပြီး ကြည့်နူးရသလိုမျိုးပေါ့လေ ... သူညီစဉ် Phone ဆက်ရင် အတော်ပျော်ရတော့မှာပဲလို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ မျှော် လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးတောင် မှိန်မှိန်လေးမျှ မကျန်ရစ်တော့ပြီပဲ ...။

ကံကြမ္မာရယ် ... 'ကာ' ကို ဘယ်အချိန်ထိ ရက်စက်နေဦးမှာပါလဲ
အမြဲမကောင်းခဲ့တဲ့ ကံတရားကို တစ်ခါတလေလေးတော့ ကံကောင်း
ခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် 'ကာ'ကို ပေးသင့်ပါတယ်နော် ... မျက်ရည်တို့
စိုလူးသွားတဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်လေးကို ငေးကြည့်နေရင်း ညတစ်ညကို
အထီးကျန် ဖြတ်သန်းရဦးမှာပါလေ ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... မျက်နှာကိုက သူန့်မှုန့် ... ဘာလဲ ...”

“ဟိုကောင်မလေးကြောင့်ပေါ့ ကိုကိုရ ...”

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ရင်းပြောတော့ သိဟက ရယ်လိုက်
လေ၏။ ညီတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေ
ပြီကိုး ...။

“ဘာလဲ ဒီလအတွင်း သူ့အတွက် ရှာမပေးနိုင်ရင် မင်းကို အရိုင်
သိမ်းတော့မယ်တဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုကိုထင်တာနဲ့ တခြားစီပဲ သူက ကျွန်တော့်ကို
ချစ်နေဖို့နေနေသာသာ မုန်းတောင် မုန်းနေတာတဲ့ ...”

“အဲဒါနဲ့ မခံချို မခံသာဖြစ်နေတာပေါ့လေ ... ဒီလိုပဲညီရဲ့ မိန်းကလေး
တွေက ဒီယောက်ျားလေးကို မုန်းပြီလို့ပြောရင် အဲဒီယောက်ျားလေး ကို
ချစ်နေလို့ပဲ ...”

“လာပြန်ပြီ ပေါက်တတ်ကရတွေ ...”

“တကယ်ပြောတာ ညီရ ..ဒါ မိန်းကလေးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ ...သူတို့ ပြောသမျှကို အမြဲဆန့်ကျင်ဘက် ယူရတာတဲ့ ...”

“ဟင် ကိုကိုပြောနေပုံကိုက တကယ်မိန်းမကျမ်းကြေတဲ့လူ ကျ နေတာပဲ ...ရည်းစားဖြင့် တစ်ခါမှမထားပဲနဲ့ ကျွန်တော့်ထက် သာချင် နေရပြန်ပြီ ..”

“ငါလည်း စာဖတ်တဲ့ လူပဲကွ ...ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့ မင်းမယုံရင်ကြည့်နေ ...အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မင်းရောက်နေ တာ သေချာပြီ ...ပါးစပ်က မုန်းတယ်လို့ပြောတာ ရင်ထဲမှာ တသသနဲ့ သတိတရ ရှိနေလို့ပဲ ...”

အပြောကတော့ လေကြီးမိုးကြီးပါပဲလား ... သူ့အကွက်နှင့် သူ ကတော့ ထောင့်ကို စေ့လို့ ...သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်စိတ်ဖြင့် ခုံဆွဲထိုင် လိုက်စဉ် ထမင်းစားခန်းထဲ မေမေဝင်လာလေသည်။

“ဟောတော် ...မေ့သားလေး ဆာနေပြီ ထင်တယ် ...မေမေခေါ် တာတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ဒီရောက်နေပြီကိုး ...”

“အာ ..မဟုတ်ပါဘူး မေမေကလည်း ...”

“သူ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို မုန်းတယ်ပြောလို့ ပွစိပွစိလာရွတ် နေတာ မေမေရေ့ ...ဒီနှစ်ယောက် မြန်မြန်ပြန်မှပါပဲ ...နို့မို့ ကျွန်တော် နားပူတယ်”

“ကိုကိုနော် မဟုတ်တာတွေ ...”

“ဟုတ်လား သား ...သားမပြောရဲရင် မေမေ သား ကိုယ်စားပြော ပေးမယ်လေ ...Phone နံပါတ်သာပေး ...ဟုတ်ပြီလား ..ဒီလောက်ခန့်

ချောကြီးနဲ့ မေမေသားကို ပြန်မကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးမျိုးရှိနေသ လား။ ဒီကောင်မလေး ဦးနှောက်မကောင်းတာပဲ ဖြစ်မယ် ....”

“မေမေကလည်း သူများသားသမီးကို ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျ ...”

“အလိုလေး ...ယူတောင် မယူရသေးဘူး မေမေကို ပြိုင်ချင် နေပြီပေါ့လေ ...”

“မဟုတ်ရပါဘူး မေမေရာ ...”

သူ့လေသံပျော့သွားစဉ် ကိုကိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက် လေ၏ မဖြစ်သေးပါဘူး ...ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ရှင်းမှပါပဲ ...နို့မို့ Final ဖြေတဲ့အထိ သူ့စိတ်တွေ ဒုက္ခရောက်နေမှာလေ ...။

“ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ သားကြီးရ ...”

“ညှိကောင်မလေး အကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေတာပါ ဖေဖေ”

“အံ့မယ် ...ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်တော့ စိတ်မကူးဘူး အခု ကတည်းက မိန်းမပိုးဖို့ပဲ လုံးပန်းနေ ...”

“ခင့်သားကို ဆူမယ်မကြံနဲ့နော် ကိုမင်းဒင် ... ခင် မကြိုက်ဘူး”

“အေးပါ အမေကြီးရယ် ...သားအဖချင်း စကားအကောင်းပြော တာမျိုးလည်း ရှိဦးမှာပါကွ ...မင်းမလည်း ဒီကောင်ကိုပဲ ဖူးဖူးမှတ်နေ ဗိုက်ထဲပြန်ထည့်လို့ရရင်တောင် ထည့်ဦးမယ့်ပုံပဲ...အမြင်ကိုကပ်တယ်”

“ဪ ...ကျွန်မကို အခုတော့ ပြိုင်ပြိုင်ပေါ့လေ ... အရင်လို ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့လို့ ရှင့်ကို မပြုစုနိုင်တာနဲ့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်ပါဘူး မင်းရဲ့ သားအငယ်ကောင်ကို ပြော တာပါ ...”

“မပြောနဲ့ ....ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး ...ဒါပဲ ...”

- မေမေမျက်စောင်း ခိုင်းခနဲ ရောက်လာတော့ ဖေဖေက သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်လေ၏။ မေေး နိုင်ကွက်က ဒီရောဂါပဲ အချက်အချာ ကိုး ...။

“ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်ဝင်မှာပါ ဖေဖေရ ...”

“ဘာအလုပ်လဲ ... စာရေးတဲ့အလုပ်လား ... အရည်မရ အဖတ်မရ မင်းမို့ ဝါသနာပါတယ် ...”

“ကြည့်ပါလား ... ကလေးက အကောင်းပြောနေရင် ရှင်က ဘုပြောပြန်ပြီ ...”

“ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဖြစ်ပုံပေါ့ ...”

“ဪ ... မင်းပညာလေးနဲ့ ပျာတာနေရာပဲ ရမှာပေါ့ကွ ဘယ်မှာလဲ Experience တွေ၊ ဘယ်မှာလဲ Certificate တွေ ဟင်း ... ဘာမှ ဖြေမရှိဘဲနဲ့များ ...”

“ဖေဖေ မခန့်ချင်လည်း တခြားမှာ ရှာမယ်ဗျာ ... အလုပ်လုပ်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“အပြောကတော့ မချဘူး ... မအပြောသလို Y.I.T တက်ရင်ပြီး ရော ... ခုတော့ သာမန်ဘွဲ့လေးနဲ့ မင်းဘာအလုပ်မှ ရမယ်မထင်နဲ့ ... စာပေဝါသနာပါပြီး စာကျက်ရမှာ ကြောက်တဲ့ကောင် နည်းတောင် နည်းသေးတယ် ...”

“ရှင်ကလည်း သားကို သင်တန်းလေး ဘာလေးထားပြီး ခန့်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ ...”

“ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ထက် ပညာမြင့်တဲ့လူတွေချည်းပဲ ... မင်းရဲ့သားကို ဖအေမျက်နှာနဲ့ ခန့်ပေးထားရင် ဘယ်သူမှ ခိုင်းရဲမှာမဟုတ်ဘူး ... ငါ က

ငါ့ခြေရာ နင်းနိုင်မယ့် သားမျိုးဖြစ်စေချင်တာ ... အချိန်တန်ရင် ငါ့လက်ထဲကနေ ကုမ္ပဏီကို လက်လွှဲယူတာမျိုးပေါ့ ... သားကြီးက လည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ ဂျင်ဒြေလည်နေတာနဲ့ ငါ့ကို ဘာမှ ကူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပါ ဖေဖေရ ... စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဖေဖေ အလုပ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးမှာပေါ့ ... သင်တန်းတွေလည်း တက်မှာပါ”

“မင်း တကယ်ရော စိတ်ပါလို့လား ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ဇေယျာရယ် ...”

“တကယ်ပါ ဖေဖေရ ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မိဘလုပ်စာကို ဘယ် အချောင်ထိုင်စားပါ့မလဲ ...”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလို့ မိန်းမ ဝိုးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရတာလဲ ဇေယျာရဲ့ ... သီဟလို ငြိမ်ငြိမ်နေပါလား အမိပွယ်မရှိတာကို လျှောက် လုပ်မနေနဲ့ပေါ့ ...”

“ဖေဖေသားက ငြိမ်ပါတယ် ဖေဖေရ ... ကောင်မလေးက ညွှီကို အတင်းလိုက်ပိုးနေတာမျိုးပါ ...”

“ဟေ! ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေရှိနေပြီလား ...”

ကိုကို ရွန်လိုက်တာကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး သူ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါချေ ... ထမင်းစားသောက်ပြီး နားချိန် ကိုကို Hand Phone မှ အသံမြည်လာသံကို သူကြားလိုက်ရလေ၏။ ကိုကိုက Phone ကို အားသွင်းထားပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားနှင့်ချေပြီ။

“ဟဲလို! အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“ကိုသီဟနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ ...”

“ကိုကို အခုပဲ အပေါ်တက်သွားတယ်ခင်ဗျ ...ခဏလေးနော်...
ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ ...”

“တာတာလို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ Phone ကို ကိုင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့လေ၏။
ကိုကိုက နေ့ခင်းတစ်ရော့နှစ်ဖိုပင် ပြင်နေလေပြီ ...

“ကိုကို ....Phone”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“တာတာတဲ့ ...”

သီဟ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဖြင့်သွားရလေ၏။ တစ်သက်တာ Phone
တွေ ဘာတွေ ဆက်လို့ပါလား... ညီက သူ ခုတင်မှာပင် ထိုင်ချလိုက်
လေသည် သူ ဘယ်သူနှင့် ပြောသလဲလို့ စပ်စဉ်းမည့် Style နဲ့ပေါ့ လေ....

“ဟဲလို! ညီမလေးလား ...”

“အစ်ကို ...တာတာပါ ...ခုဏ Phone ကိုင်တာ အစ်ကိုညီလေး
လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင် ...”

“ဇေ ...အင်း ဇေသော်ပါ ...”

“အစ်ကိုတို့ ညီအစ်ကို တော်တော်ချစ်ကြပုံပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရဲ့ ...”

“သူ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပုံမှာ အစ်ကိုအပေါ် လေးစားအားကိုးလို့
စိတ်တွေပါနေတာလေ ...”

သီဟပြုံးလိုက်ပါ၏။ ညီကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အသိသာကြီးပါ
လား ဘစ်သက်တာရယ် ...မင်းနဲ့ညီ Phone ထဲမှာ စကားပြောဖူးပါ
လျက် အသံကို မမှတ်မိဘူးတဲ့လား ...။

“ဘာလဲ ...ညီမလေး စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ...ကိုယ်ပြောပေး
မယ်လေ ...”

“အာ ...မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ ...ကြုံလို့ မေးတဲ့သဘောပါ ...”

“ဟင်းဟင်း ထားပါတော့ ...အခု ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်တာလဲ ...ပြော
ပါဦး ...”

“အစ်ကိုလူလေ ...အစ်ကိုလူပေါ့ ...”

“ဘယ်က ကိုယ့်လူလဲ ညီမလေးရဲ့ ...”

“ဇေယျမင်းဒင်ကို ပြောတာလေ ...”

“ဪ! ဒီနာမည် ရွတ်ပြန်ပြီလား ...”

“ဟွန်း! ရွတ်ချင်လို့ ရွတ်တယ်မထင်နဲ့ အစ်ကိုရဲ့၊ သင်းက
တာတာမကောင်းကြောင်းတွေ ကျောင်းမှာ လျှောက်ပြောနေတယ်
လေ”

“ဒီကောင် ဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး ညီမလေးရဲ့ ဘာတွေ ပြော
လို့လဲ ...”

“ပြောတာပေါ့ ...တာတာကပဲ သူ့ကို တစ်ဖက်သန် စိတ်ဝင်စား
ပြီး ဇာတ်လမ်းထွင်တယ်ပေါ့ ... အဲဒီလို ပြောလို့ တာတာ သူ့ကို ရန်
တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“သူ ဘာပြောလဲ ...”

“သူကတော့ ဘူးခါတာပေါ့ ...သိပ်စိတ်တိုဖိုကောင်းတာပဲ”

“ညီမလေးကရော သူထင်သလို ခွင်ဆင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင် ...မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ ...တာတခုမှာ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ပါ ... ဒါကိုတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး...”

“သူ့ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဪ ...မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှာ ...ဒင်းကို မုန်းတောင်မုန်းနေတဲ့ဟာ ...”

သိဟ တီးတိုးရယ်မိပြန်၏ ညီနှင့် ဒီကောင်မလေးကတော့ အတော့်ကို တူနေတာပါလား ...တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြည့်မရပါဘဲ စိတ်ချင်းဆက်နေတာ မဟုတ်လား ...။

“သေချာလို့လား ...ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ညီမလေးရဲ့ အမုန်းနောက်ကွယ်မှာ အချစ်ဆိုတာက ပုန်းပြီးစောင့်နေတာကွ ...”

“အာ ...အစ်ကိုနော် ...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ...သူ့ကို တာတာ မချစ်ဘူး ...လုံးဝကို မချစ်တာ ...”

“သေချာလား ...”

“သေချာတယ် ...”

“ကိုယ်စောင့်ကြည့်ဦးမယ်နော် ...”

“အစ်ကို အခု ဘာလုပ်နေလဲ ...”

“Phone ပြောနေတာလေ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ Phone မပြောခင် ဘာလုပ်နေလဲလို့မေးတာ ...”

“စပ်စုတယ်ပေါ့လေ ...”

သူမပါ လိုက်ရယ်နေသဖြင့် သူ ပြုံးမိပြန်၏။ ဘာအကြောင်းမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘဲ အကြောင်းရှာဆက်ရတယ်လို့ ညီမလေးရယ်။

ကိုယ်ပြောချင်တာက မင်းမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုပါ။

“နေ့လယ် Rest ယူမလို့ ပြင်တုန်း ညီမလေးဆီက Phone လာတာပဲ... ဒီမှာ ကိုယ့်ညီလေးလည်း ကိုယ်နဲ့ အတူအိပ်ဖို့ စောင့်နေ တယ် ...ပြောဦးမလား ...”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ ...မပြောပါဘူး ...”

“ညီက ...သဘောကောင်းပါတယ် ညီမလေးရဲ့ ပြောလိုက်ပါ”

“အစ်ကိုနော် ...တာတာ စိတ်ဆိုးလိုက်မယ် ..ဒါပဲ ...”

သူ Phone ပိတ်လိုက်တော့ ညီက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ သူ့ကို ကြည့်နေလေ၏။

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ ...”

“ညီကောင်မလေးလေ ....”

“ဟာ! တစ်သက်တာ ဆက်တာလား ...”

“ဒါပေါ့ ...”

“ကိုကိုတို့ ဒီအဆင့်ထိတောင် ရောက်နေပြီပေါ့လေ ....”

“ဘယ်ကလား ...ညီအကြောင်းတွေ တိုင်နေတဲ့ဟာ အတွေး မချော်စမ်းပါနဲ့ ...”

“ဟင် ....Phone ပြောတော့ဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးလို့ခွင့်လို့”

“မပြုံးတော့ ငိုပြီး ပြောရမှာလားကွ ...။ သူ့ ကျိတ်ပိုးနေတယ်လို့ တကယ်ပဲ ညီ စွပ်စွဲခဲ့သေးလို့လား”

“မပြောပါဘူး ...စာမေးပွဲနီးလို့ မအားရတဲ့ကြားထဲ သူ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲ ထည့်မထားနိုင်ဘူး...”

“ပြောပြန်ပြီ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဟုတ်ကိုမကုန်”

တော့ဘူး... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘူးချည်းခါနေပြီး မေ့လို့ လည်း မဖြစ်နိုင်ဘဲနဲ့...”

“မဆိုင်ပါဘူး... ခုန ကျွန်တော်နဲ့ ပြောမလားလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ...”

“ကိုယ်လည်း ပွဲစားပြန်လုပ်တာလေ ... သူက ဓမ္မယျမင်းခင်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ညီလေးနာမည်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ မေးတာကိုး အခုကတည်းက ညီမလေးလို့ ကြိုခေါ်ထားတာ ကြား တယ် မဟုတ်လား...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်ပါဘူး... ယူလည်း မယူနိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

ညီစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထသွားတော့ သူ့ရယ်မောရင်း ခုတင်ထက် လှဲချလိုက်ပါ၏။ ဒီအချိန် ‘ကာ’ ဘာများလုပ်နေမလဲ ... စာပဲ ဖတ်နေမလား .. ဒါမှ မဟုတ် သိုးမွေးထိုးနေလေမလား ... တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်နေမှာပေါ့နော် ... မင်းကို ကိုယ် သတိရနေတယ် ‘ကာ’ မင်းရော ကိုယ့်လိုပဲလား ... ကိုယ့်ကို အမှတ်တရ တစ်ခုခု လုပ်ပေးဖို့ စိတ်မပါ သေးဘူးလား ‘ကာ’ ရယ် ... တကယ်တမ်း ကိုယ်လိုချင်တာ ‘ကာ’ ပေးမယ့်သက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မဟုတ်ပါဘူး ‘ကာ’ ရင်ထဲက လှိုက်လှဲ စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုပါကွယ် ... မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်စဉ် ရှည်လျား ကော့ပျံနေသည့် မျက်တောင်လေးတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ မျက် ဝန်းညှိလေးတွေကို မင်းဘာကြောင့် အမြဲ ဝှက်ချင်ရတာလဲ ‘ကာ’ ရယ် ...

ဘုရားခန်းမှ ဝတ်ပြုပြီး ထွက်လာတော့ ည(၁၀)နာရီရှိပေပြီ ဒီညတော့ သူ့ဖို့ အနွေးထည်လေး စထိုးမှပါပဲ ... ‘ကာ’ အတွက်... ‘ကာ’

အတွက် ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့်မရနိုင်ပေမယ့် အမှတ်တရ တစ်ခုခုလေး တော့ ပေးချင်ပါတယ် ကိုသီဟရယ်...၊ ‘ကာ’ အပေါ်မှာ စေတနာထား ပေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တော့ တုံ့ပြန်သင့်ပါတယ်နော် ...။

“ရုတ်တရက် Phone ဝင်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ လန့်သွားရ ပါ၏။ အားလုံးအိပ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ... Phone စင်ဘေးရှိရုံမှာ အသာဝင် ထိုင်လိုက်ပြီး Phone ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .... အမိန့်ရှိပါရှင် ... ဦးအောင်မြင်အိမ်က ပြောနေပါ တယ်...”

“ဦးအောင်မြင်ရဲ့ သမီးအကြီးနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ ...”

“ရှင့်!”

“အလင်္ကာနဲ့ ပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ကိုသီဟလား ...”

“အစစ်ပါပဲ ...”

“ဘာပြောမလို့လဲ ဟင် ... မြန်မြန်ပြောပြီးရင် Phone ချလိုက် တော့နော်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ‘ကာ’ ရဲ့ ... ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး Phone ကို အတင်းချချင်နေပါရောလား”

ဒုက္ခပါပဲ ကိုသီဟရယ် ... ဒက်ဒီက ‘ကာ’ ကို ရှင်နဲ့ မပတ်သက် ရဘူးလို့ ပြောထားတာကို ဘယ်လိုပြောထွက်ပါ့မလဲ ...။ နောင်တစ် ချိန် ညီမလေးနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ခေါ်ရပြောရမယ့်လူကို တရင်းတနှီးမဟုတ် ပေမယ့် ရင်းနှီးသင့်သလောက်တော့ ရင်းနှီးခွင့် ရချင်ပါတယ်လေ...။

“ကာ...”

“ကာ အိပ်တော့မလို့ပါ ...”

“ကိုယ်နဲ့ စကားလေးတောင် မပြောချင်ဘူးပေါ့လေ ... ကိုယ်က ‘ကာ’ နဲ့ စကားပြောခွင့်လေးတောင် မရနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား ...”

“အို ! မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ မပြောချင်တာလဲ ...”

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီကလေး ... ‘ကာ’ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးမှာကို မကြိုက်ဘူး ကိုသီဟရဲ့ ဒါကြောင့်ပါ ...”

“ကိုယ်က ‘ကာ’ နဲ့ မရင်းနှီးရအောင် လမ်းဘေးက တေလေကြမ်းပိုးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ ...”

“ကာ’ သိပါတယ် ဒါပေမယ့် ...”

“ကိုယ် ‘ကာ’ နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရပါရစေ ‘ကာ’”

သူမ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိပါ၏။ ‘ကာ’ နဲ့ မခင်ချင်ပါနဲ့လို့ ဘယ်လို ခွန်အားမျိုးနဲ့ ပြောရပါ့မလဲ ‘ကာ’ က ‘ကခု’ ကိုယ် ‘ကာ’ မပိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ကိုသီဟရယ် ...

“ကိုယ်က ဘာမျိုးယွင်းချက် ဘာအပြစ်မျိုးတွေရှိနေလို့ ‘ကာ’ နဲ့ ခင်ခွင့်မရတာလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ် ...”

သူမ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့တက်လာလေ၏။ သူ့အပြောကြားမှာ လူက အလိုလို ငိုချင်လာရလေသည်။

“ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ ပြန်မခင်နိုင်ဘူးပေါ့လေ ... ဟုတ်လား ... ‘ကာ’”

သူမ တစ်ချက် ရွိုက်လိုက်စဉ် သူ့ဘက်မှ အသံတိတ်သွားရလေ

၏။ ဘာကို ဝမ်းနည်းရတာတဲ့လဲ ... သူ့သာမေးလာခဲ့ရင် သူမမှာ အဖြေပေးစရာမရှိတာတော့ သေချာသည်လေ ...။

“မငိုပါနဲ့ ‘ကာ’ ရယ် ... ‘ကာ’ မကြိုက်ရင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကိုယ် Phone မဆက်တော့ပါဘူး ... ကိုယ့်ကြောင့် ‘ကာ’ စိတ်ဆင်းရဲတာကို မဖြစ်စေချင်လို့ပါ ... ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်တယ် နော် ... ‘ကာ’ အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ပါစေကွယ် ...”

Phone က ပိတ်သွားလေပြီ ... သူမ Phone ကို ချလိုက်ပြီး ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်လိုက်ပါ၏။ ‘ကာ’ တို့ ရင်းနှီးခွင့်ကံက ဒီဘဝမှာ ပါမလာဘူးလို့ပဲ ယူဆလိုက်ပါတော့ ကိုသီဟရယ် ... ညဉ့်ယံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ထိုညဉ့်ယံမှာ တိတ်တခိုးလေး ရွိုက်နေသည့် အသံသဲ့သဲ့လေးကိုတော့ မည်သူမှ မကြားကြပါချေ။

“သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အချိန်စေတော့မယ် ဇေယျမင်းဒင် ... ယူ ခုထိ ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးဘူးမဟုတ်လား ...”

ရှေ့တည့်တည့်နဲ့မှာ လက်ပိုက်ထိုင်ပြီး ခပ်ပိုင်ပိုင်မေးချလိုက် သည့် သူမကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏ ပုံစံကိုက စစ်ထွက်တော့မယ့် စစ်သူကြီးလို ဟန်ပန်အပြည့်နဲ့ပါလား ...။

“ငါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှာပေးတာလည်း မင်း ခေါင်း ခါနဲ့တာပဲလေ တစ်သက်တာ၊ မင်းမှာ ကြိုတင် ကြံစည်ထားတာတွေ ရှိနေမှတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ...။”

“ဟင်းဟင်းဟင်း ... တို့ကို ယူ အရုံးပေးပြီလို့ ဝန်မခံချင်သေးဘူး လား”

“နှစ်လ ကျန်သေးတာပဲဟာ ...”

“ဒီနှစ်လအတွင်း ယူ ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ရင်ကော ... ဘယ့်နှယ်လို့ မလဲ”

“မင်းက Master Brain ပဲ တစ်သက်တာရဲ့၊ ငါ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ”

လေးတစ်ကောင်လို ဒယ်အိုးပူရဲ့ နှုတ်ခမ်းထက် တင်ထားသလိုမျိုး လုပ်ထားတာလေ ... အချိန်တန် သေတွင်းထဲ ခုန်ချရုံပဲရှိတာ ...”

“ဒါ ယူ ညံ့လို့ ယူခံရမှာပဲလေ ... ယူ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ် လက်မှတ်ထိုးဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

“တောက်! ငါက လွယ်လွယ်နဲ့ မင်းကို အရုံးပေးမယ့်သူ မဟုတ် ဘူး အလင်္ကာ ...”

“ခုချိန်ထိ အလံဖြူ မပြသေးဘူးပေါ့လေ ... ယူ ဘယ်အချိန်ထိ ခေါင်းမာနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာကိုး ...”

သူမက ဟန်ပါပြင် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူ ဒေါသတွေ ဆူ ပွက်လာပြီး သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောကို သူခံရမှာတော့ တကယ့်ကို မတရားတာ ပဲ ...။

“ကိုသီဟလို လူကိုတောင် မင်းငြင်းလိုက်ကတည်းက မင်းအကြံ အစည်ကို ငါသိပြီးသားအလင်္ကာ ... ဒါ မင်းတမင်သက်သက် ညစ်တာ သေချာတယ် ...”

သူမက ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို အကြောက်အလန့်မရှိဘဲ ပြောဆိုနေလိုက်တာများ အာယ သတ္တိပါလား .. ကော်ဖီဆိုင်က ညမှောင်မှောင်မှာ မီးကို ခပ်မှိန်မှိန်သာ ထွန်းထားလေ၏။ သူတို့ ထိုင်နေတာက ... အပြင်မြက်ခင်းထက် စားပွဲ ဝိုင်းမှာမို့လေက တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေလေသည်။ သူမ၏ Step ဆံပင်လေးကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေထဲမှာ ရှိမိပူနံ့ကို သင်းခနဲ ရ လိုက်ပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ သဘောတူထားတဲ့သူနဲ့ ယူကို ယူရမှာ သေချာ နေပြီလေ ယူရဲ့ ...”

“ငါက မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော ...”

“စမ်းကြည့်လိုက်လေ ... တစ်သက်တာက သာမန်မိန်းမမျိုးမ ဟုတ်ဘူး ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ တို့ ဘယ်လောက် အဆိပ်ပြင်းသလဲဆိုတာ ယူကောင်းကောင်းကြီး သိသွားစေရမယ် ...”

“ကြိုက်တယ် ... အဲဒီလို သတ္တိမျိုးကို လိုချင်နေတာ ... ဒီမှာ တစ် သက်တာ ... ငါကလည်း မင်းပေးစားမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အ လွယ်တကူ လက်သင့်ခံမယ့် ခပ်ညှည့်ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူးဆိုတာ သိထားစမ်းပါ ... ဇေယျမင်းဒင် လုပ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံး မအောင်မြင်တာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး ...”

“အခု ရှိနေပြီလေ ...”

“ပွဲမှ မပြီးသေးဘဲ တစ်သက်တာရဲ့ ... မင်းမှာလဲ အကြံရှိသလို ငါကလည်း ငတုံးကြီး မဟုတ်ဘူး ...”

သူမ ပန်းလေးတွန့်ကာ ရယ်ချလိုက်သဖြင့် သူတော်တော် အမြင် ကပ်လာမိ၏။ ည (၈) နာရီကျော်နေတာတောင် ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးသေးတဲ့ ကောင်မလေးပါလား ...။

“ယူ ဘယ်လိုပဲ ထိုးစစ်ဆင်ဆင် ရှုံးမှာက ၉၉.၉ Percent ပဲ ဇေယျမင်းဒင်ရဲ့ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ဒါဖြင့် မင်းပေးစားမယ့် မိန်းမကို ငါက ခေါင်းညှိတ် လက်ခံရမယ်ပေါ့လေ ...”

“ဒါပေါ့ရှင် ...”

“လုံးဝပဲ .. ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် မင်းကိုသာ လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် တစ်သက်တာ ...”

“ဘာ”

“Final ဖြေပြီးရင် မေမေက ကိုယ်တိုင်လိုက်တောင်းပေးမယ်လို့ ငါ့ကို ကတိပေးပြီးသွားပြီကွ ... မင်းနဲ့ သင့်တော်မယ့် သတိုးသားဟာ ငါပဲလို့ တိတိကျကျကြီး အဖြေပေးလိုက်လို့ ငါ ခပ်အေးအေးနေနေ တာ မင်းအဟုတ်ထင်မနေနဲ့ ... အချိန်တန်ရှင် ငါ့လက်ကို မင်းချိတ်ကို ချိတ်ရမှာ အသေအချာပဲ ...”

“ရှင် ... ရှင် ... လူပါးဝလှချည်လား ... ဒီကိစ္စတွေကို ရှင့်မိဘတွေ ကို အသိပေးဖို့ မလိုအပ်ပဲနဲ့ ပြောစရာလား ...”

“ပြောရတာပေါ့ ... မေမေက ငါ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လေးမှ အညှိုးခံတာမဟုတ်ဘူး ... ငါ စိတ်ညစ်နေတာကို အဟင်းမေးကာနဲ့ ပြောပြလိုက်တာပဲ ... ဒီတော့ ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ... မင်းလိုချင်တဲ့ အချက်တွေနဲ့ ငါက အားလုံးပြည့်စုံပြီးသား နောက်ဆုံးတစ်ချက် က တော့ မင်းနဲ့ ငါ မင်္ဂလာဆောင်တော့ အလိုလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ် လော လောဆယ် မင်းကို ငါမချစ်နိုင်သေးတာ Sorry ပဲ ...”

သူမ ဝန်းခနဲ ထရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို လွှဲရိုက်လိုက်ပါ၏။ သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ရှောင်ရှားလိုက်ပြီး သူမ လက်ကို ဖမ်းထားလိုက်ပါ သည်။

“ငါ့ကို လျှော့မတွက်နဲ့ တစ်သက်တာ ... ငါ့အသားကို ဒီနေ့အထိ ဘယ်မိန်းမမှ ထိခွင့်မရှိသေးဘူး။ ခြောက်ပြစ်ကင်း သံလဲစင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ သေချာပါတယ် ငါ့ချစ်နဲ့”

တွေ နောက်မဆုတ်တမ်း တိုက်ပွဲဆင်ကြစတမ်းလေ ...”

“တောက်! နင့်လို ကောင်မျိုးကို ယောင်လို့တောင် စိတ်ကူးမမာညံ့ဘူး ဝေယျမင်းဒင် ... ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း ...”

“မင်းတော်တော်စွာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ... မင်းကိုယ်မင်း သတိတော့ထားသင့်တယ် တစ်သက်တာရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲရဲတယ်လို့ထင်ပြီး မာန်ဝင်မနေနဲ့၊ အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်တတ်တယ်”

“ဝေယျမင်းဒင် ... နင် လွှတ်နော် ...”

“ငါက ဆူးပါတဲ့ နှင်းဆီကိုမှ ကြိုက်တယ် တစ်သက်တာ ... မင်းက တကယ့် အဆိပ်ပြင်းနှင်းဆီပဲ ...”

သူမ ပါးတစ်ဖက် နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ မထင်မှတ်သည့် လုပ်ရပ်ကြောင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်နေစဉ် သူက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြကာ တီးတိုးထပ်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“မင်းကို ချစ်လာဖို့ ကိုယ်ပြင်ဆင်တော့မယ် တစ်သက်တာ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်မှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“နင် ... နင် ...”

သူမ ရန်တွေ့ရန်ပြင်စဉ်မှာပင် သူက ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းကာ ကော်ဖီဆိုင်ဝင်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း ဒါ သက်သက် စော်ကားသွားတာပဲ၊ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုမှ ဖြစ်သွားလေခြင်းပါးပြင်သို့ ယောင်ယမ်းစမ်းမိစဉ် ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းက ဝင်မွှေလေ၏။

“တောက် !”

သူမ ကားရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ထိုင်ကာ စက်နှိုးလိုက်ပါ၏။ ရှင် လွယ်လွယ်နဲ့ ရှောင်လို့ ရမယ်ထင်နဲ့ ဝေယျ

မင်းဒင် ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးကိုပေးရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရဲရဲကြီး မှတ်သွားလိုက်ပါ။

ကားကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာခဲ့၏ ... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေသည့် သူ့ကို လှမ်းမြင်ရစဉ် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးကာ Lever ကို မြှင့်၍ မောင်းလိုက်မိသည်။

“မမ ... သူ့ကို ချစ်တယ် ...”

ဘုရားရေ ... နားထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည့် မမအသံ ကြောင့် break ကိုအနင်းမှာ လမ်းဘေးသို့ပုံလဲသွားသည့် သူ့ကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရပြီး မျက်စိတွေ ပြာသွားလေသည်။ ဘုရား ဘုရား သူသေများသေသွားပြီလား။ ဆင်းကြည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ ကားမီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဘုရားရေ... သူ ... သူ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား ...။

မောင်းထွက်သွားသည့် ကားနံပါတ်ကို မမှတ်မိလိုက်ပေမယ့် လမ်းဘေးပုံလဲနေသည့် လူနားမှာ ကားကို ရပ်၍ ဆင်းလိုက်ပါ၏...

“ဟာ! ညီ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ညီ ... ညီ ...”

ကိုယ်ကို အသာပွေ့ထူလိုက်စဉ် ချိုဖောင်းမှ သွေးတွေ ဖြာခနဲ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကားပေါ်တင်လျက် အနီးစပ်ဆုံး ဆေးခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ရလေသည်။

“အမှုဖွင့်ပါလား ကိုသီဟ ... ဒါ လုပ်ကြံမှုမြောက်တယ် ...”

ရင်းနှီးသည့်ဆရာဝန်ဖြစ်နေ၍ အကြံပေးတော့ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ ဘယ်သူမှန်းမသိလိုက်ပေမယ့် ညီတော့ သိချင်သိနိုင်သည်ပဲ ... ညီကို အသက်သေစေသည်အထိ လုပ်ကြံမယ့်သူတွေ ရှိနေပါ

ရောလား ညီရယ် ...။

“နေပါစေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က ကားအမျိုးအစားကိုတောင် သေချာမြင်လိုက်ရတာမှမဟုတ်ဘဲ ... အသက်ကိုမထိခိုက်တာဘဲ တော် သေးတယ် ...”

မှားမှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏ ဆေးခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုး ....

“ဘယ်လိုနေလဲ ညီ ..ခေါင်းထဲမှာ မူးနေလား...”

“ဟင့်အင်း ...”

“အံ့ချင်သလို ဖြစ်ရင် သေချာပြောပါ ကိုဇေယျ ခေါင်းထိသွားလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ် ...”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ ...ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ...”

“တိုက်သွားတဲ့ ကားကို မှတ်မိလား ...”

“ဟင့်အင်း ...လမ်းလျှောက်လာတုန်း နောက်က ဝင်လာပြီး ပွတ် သွားတာမို့ မမြင်လိုက်မိဘူး ဒေါက်တာ ...”

“ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပါပြီ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကိုကိုက သူ့လက်ကို တွဲ၍ ကားဆီခေါ်လာခဲ့၏။ ရှေ့ခန်းမှာပင် အတူထိုင်ပြီး ပြန်လာစဉ် ကိုကိုထံမှ မေးခွန်းထွက်လာပြန်သည်။

“ကားကို တကယ်မမှတ်မိတာလား ညီ ...”

“မှတ်မိပါတယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ ...ဘယ်သူကားလဲ”

“သူ ...”

“ဘယ်လို ...”

“သူပါဆိုနေမှ ကိုကိုကလည်း တစ်သက်တာကိုပြောနေတာ ...”

“ဓာတာက မင်းကို ကားနဲ့တိုက်တယ် ... အလိုလေး မကြံ ကောင်းမစည်ရာပါလား ...”

“တိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လို့ ဇိုက်တာနေမှာပေါ့ ကိုကိုရ.. နေပါ စေတော့ ...”

“ရမလားကွ ...ဒီလောက် အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာတဲ့ဟာ ...ငါ ရှင်းမယ် ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ နေပါစေ ...”

“ဘာနေပါစေလဲ ...မေမေသိရင် တစ်ခါတည်း နှလုံးရပ်သွားလိမ့် မယ် ...”

“ချော်လဲတာလို့ ပြောလိုက်ပေါ့ ကိုကိုရ ...”

သူက ကိုကိုဘက် လှည့်ပြောရင်း မချို့မချဉ်ပြုံးလိုက်မိတော့ ကိုကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်၍ သူ့ကို ပြန်ကြည့်လေသည်။

“အံ့မာ ...ရုပ်ကိုက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရုပ်နဲ့ ...”

“စကားပြောနေတုန်းကတော့ အကောင်းပဲ ကိုကိုရ ပြောရင်းက ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်လာလို့ အသည်းယားလာတာနဲ့ နည်းနည်း ပါးပါး ဒဏ်ခတ်ပေးလိုက်မိလို့ အခုလို ဖြစ်ကုန်တာ ...”

“ဟာ! ညီရာ ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ကဲ့ဟာလေးကိုမှ မီးသွား ရွေးရသလား ...”

“သူ့ မျက်နှာပေါ်က နှင်းဆီခင်းကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ် ဗျ ...တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်းမလေး၊ အမြင်လည်းကပ်ဖို့

ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ ...”

“ခွေးကောင် ...”

ကိုကိုက သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ခပ်ဖွဖွထိုးရင်း ဆဲလေ၏။ သူ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ငါ တော် တော် စိတ်ချမ်းသာရတာ အမှန်ပဲ တစ်ခွက်တာ ...မင်းနဲ့ စတွေ့တုန်း က လိုရင်ထဲမှာ အရှုပ်အထွေးတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့တာ အမှန် ပါပဲ ...။

ကားကိုရပ်ပြီး သူတို့ ညီအစ်ကို အိမ်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ပေပေရာ မေမေပါရှိနေလေသည်။

“အလို! မေ့သားလေး ခေါင်းမှာ ပတ်တီးကြီးနဲ့ပါလား ...ဘာဖြစ် လာတာလဲ သားရယ် ...”

“ခြေခေါက်ပြီး ချော်လဲသွားတာပါ မေမေရ ...”

“ချော်လဲတာ ခြေထောက်တွေ လက်တွေမထိဘဲ ခေါင်းကိုမှ ထိရသလား သားရယ် ...”

“မင်းရန်တွေ ဘာတွေများဖြစ်လာသလား ဧဇယျ ...သားကြီးနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့လာတာလဲ ...”

“လမ်းမှာ သူ့ချော်လဲတုန်း ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီး ဆေးခန်းပြ လာတာပါ ဖေဖေ ...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ..နည်းနည်းလေးပေါက်သွား ရုံလေးပါ ...”

“ဖြစ်လာရင် အသည်းအသန်ကြီးပဲ ...”

“လာ ...သားလေး ...မေမေလိုက်ပို့ပေးမယ် ...”

“နေပါစေ မေမေရယ် ...နားပါ ညီနဲ့ ကျွန်တော် အပေါ်ကို အတူ

တက်မယ့်ဟာပဲ ...”

ကိုကိုက သူ့ကို အခန်းထဲထိလိုက်ပို့ပေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေး ကာ အိပ်ယာထက်လှဲစေပြီး စောင်ခြုံပေးလေ၏။ သူက ခေါင်အုံးထက် အသာလှဲအိပ်ကာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်ထင်တယ် ကိုကို”

“ဘာရယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီလို ကားနဲ့ ပွတ်မိသလိုမျိုးလေ ...”

ကိုကိုက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေစဉ် အပြင် မှာ မိုးတွေက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလိုက်လေ၏။ ဟုတ်တယ် ဒီလိုမျိုး မိုးတွေသည်းနေတုန်းဖြစ်ခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ ...။

“မိုးရေတောထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်က ပိတ်တွန်း လိုက်တာလေ ...အား! ကျွတ် ကျွတ် နာလိုက်တာ”

“ညီ...ဘာကိုမှ မတွေးနဲ့တော့လေ ...အနာပိုက်ကလာလိမ့်မယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ...ကျွန်တော့်ကို ပစ်တွန်းလိုက်ပြီး သွေးတွေ သွေး တွေ ...”

“ညီ ...သတိထားလေ ...သိသိနဲ့ ရိုရို ...တစ်ယောက်မှ မရှိကြ ဘူးလား”

“ရှင်! ကိုကိုကြီး လာပါပြီ ...”

“ခေါက်တာ ကံမြင့်ကို ခေါ်စမ်း သိသိ ...အရေးကြီးလို့ လာခဲ့ပါ ဦးလို့ပြော ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သိသိက အောက်ထပ်ကို အမြန်ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

၁၉၀

ရွှေကုန်းမ

တကြီးဖြင့် ခုတင်ထက်ထိုင်ကာ သူ့ခေါင်းကပတ်တီးကို ကိုင်လိုက် သည့် ကိုကိုကို အားနာမိသွားသည် ...ကိုကို စိတ်ပူအောင် လုပ်မိပြန် ပါရောလား ...

“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူးကိုကို ...”
“မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ပါ ညီ ...ဘာကိုမှ ထပ်ပြီး မတွေးနဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား ...”

သူ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ကာ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ အာရုံမှာပေါ်လာသည့် သွေးနီနီတို့က ပျောက်ပျက်မသွားလေခဲ့ ...လူ တစ်ယောက် သူ့ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သည့် လူတစ်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန် က မှန်ရီဝေဝိုးတဝါးသာ မြင်ယောင်နေမိသည်လေ ...

အခန်းထဲ အမြန်ရောက်လာသည့် ဖေဖေနှင့် မေမေကို မျက်ရိပ် ပြကာ တားဆီးလိုက်ပါ၏။ ဒေါက်တာ ကံမြင့် ဆေးကုသပေးနေစဉ် သီဟ ဖေဖေကို တီးတိုးပြောလိုက်မိလေသည်။

“ညီ မေနေတဲ့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရလာသလိုပဲ ဖေဖေ၊ စိုးရိမ် ရတယ် ...”

“ဘယ်လို ! ...”

အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ ခုတင်ထက် ပစ်လှဲ၍ ကြောက်လန့် တကြား ငိုချလိုက်မိ၏။ မျက်ရည်စီးကြောင်းကို သုတ်ရင်း ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွစမ်းမိစဉ် ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒီနေ့ကစပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ ဖန်ဆင်းပေးပြီလား၊ ဇေယျမင်းဒင်၊ ရှင်ပေးခွဲတဲ့ အမှတ်တရတွေက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ်စီရှိ ခဲ့ပြီပဲ ...ရှင်ကို ကျွန်မ အနိုင်ရမှ ဖြစ်မှာပါ ...။

သေသွားပြီလား၊ ဟင်အင်း... မသေပါစေနဲ့ဦးနော်၊ ရှင်သေသွား ရင် မမရဲ့ကမ္ဘာလေး ပျက်သုဉ်းသွားမှာစိုးရိမ်လို့ပါ... ရှင် အသက်ဆက် ရှင်ပါဦးလား... ရှင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကြံမိတဲ့အတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်လေ ...။

မိုးရေတွေကို ငေးကြည့်နေရင်း အတိတ်ကို သူမ သတိရနေမိ သည်။ ဒီမိုးရေတွေထဲမှာ ‘ကာ’ တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲခဲ့ရတာပဲ ဇေ... ‘ကာ’ ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မမှတ်မိတော့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကို လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ရတဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ‘ကာ’ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သေးတာ အမှန်ပါ ...အပြင်မှာ မိုးတို့က တဝန်း ဝန်းရွာသွန်းလို့ ကောင်းနေဆဲပါပဲ ...။

အဆုံး

*****

Even the wisest girl will yield to the boy who
 perserveres in his wooing.

(Vietnamese Proverb)

အမြော်အမြင်အရှိဆုံး မိန်းကလေးသည်ပင်လျှင် ဇွဲရှိရှိ
 ပိုးပန်းသည့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အလျှော့ပေးရ
 စမြဲပင်ဖြစ်၏။

(ဗီယက်နမ် စကားပုံ)

“ဘယ်လို! မမ ဘာပြောလိုက်တယ် ...”

“သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ...”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး ညီမ
 လေးရယ် ... မမဘက်ကသာ တစ်ဖက်သက် စိတ်ဝင်စားပြီး ပတ်သက်
 ခဲ့မိတာပါ ...”

“ဒါပေမယ့် ... မမ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးခဲ့တာကိုလည်း ထည့်တွက်
 ဦးမှပေါ့ ...”

“ရှိပါစေတော့ ညီမလေးရယ် ... မမရဲ့ ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ ယူဆ
 လိုက်ပါတော့မယ် ...”

“ဒါဖြင့် တာတာ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ... သူ့ကို စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီး
 ဘွားခတ်လိုက်ရမှာလား ... တာတာ မလုပ်ချင်ဘူး ...”

သူမက ပြတင်းဝနားမှာရပ်နေရင်း အပြင်ကိုငေးနေမိ၏။ ဒီ
 မနက်တော့ မိုးသားတွေ ကင်းစင်နေပါပြီလေ ...တာတာက သူမ ခုတင်
 ထက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာက သုန်မှုန်နေလေသည်။

“ပြိုင်လာရင် အရုံးပေး နှလုံးအေးတဲ့ ဆေးလို့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ တာတာရယ် ... လောကကြီးထဲမှာ ရန်ဆိုတာ မရှိရင် ပိုပြီး အေးချမ်းမှုရှိသွားမှာပါ ...”

“တာတာက ... မမအတွက် အားလုံးရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ပေးခဲ့ တာ... ခုတော့ အလကားဖြစ်ရတော့မှာလား ..မမပဲ သူ့ကို အပိုင်ရချင် တယ်ဆို!”

“ဟင်အင်း ...မလိုချင်တဲ့လူကို အတင်းပေးလို့မရနိုင်သလို ... မပေးချင်တဲ့ လူဆီကလည်း အတင်းတောင်းလို့မှမရနိုင်တာပဲ ညီမ လေးရယ်... အခုဟာက ရင်ထဲက နှလုံးသားရဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုတော့ ပိုပြီး ခက်တာပေါ့ ...”

“အို ...တာတာကတော့ မမချစ်တဲ့ သူ့ကို မမပဲ ပိုင်သင့်တယ်လို့ ယူဆတယ် ...ဒါပဲ ...”

“ပြန်တွေးကြည့်ရင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် ညီမလေးရဲ့ ...မမတို့ လုပ်ရပ်က အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတာပဲ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တာတာ အနိုင်ရတော့မှာ ...”

“မမတို့ လောင်းကြေးက တရားမှမဝင်တာဘဲ ညီမလေးရယ် ...အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကို မမမှ မပိုင်တာပဲ ... သူ့ချစ် တဲ့ လူကိုပဲ သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပါစေလား ...”

မျက်နှာ ဖြန်းခနဲရဲသွားရလေ၏ ...သူ့ချစ်တဲ့ လူကိုရွေးဆိုရင် တာတာကို သူ ရွေးလိုက်မှာ မမရဲ့ ...ခက်လိုက်တာနော် ဖွင့်ပြီးလည်း မပြောချရဲ တော်ကြာ မမစိတ်ထိခိုက်သွားမှာ အခက်ပါပဲ ...အခု လောက်ဆို သူက တာတာကို ချစ်ဖို့ စဉ်းစားနေလောက်ပြီမမရဲ့ ...တာ

တာက သူ့ကို တောင်းပန်ချင်တာတောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မျက် နှာပူပြီး သူ့ဆီမသွားရဲခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပါလေ ...။

“ခုချိန်လောက်ဆို သူ့မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေလည်းရှိနေလောက် ပါပြီ ...တစ်နှစ်တောင်ကျော်နေပြီဟာ ...”

“ဟင်အင်း မရှိပါဘူး ...တာတာနေ့တိုင်း သူ့အကြောင်း စုံစမ်းနေ တာပဲ ..သူ့ဘေးမှာ ဘယ်ကောင်မလေးမှ နေခွင့်မရကြပါဘူး ...”

သူမ တာတာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏ ... မျက်လုံးချင်းဆုံသွား တာကို ပြန်မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည့် ညီမလေးကို အံ့ဩသွား ရလေသည်။ ဘုရားရေ ...ညီမလေး မျက်ဝန်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြည့်သိပ်လို့ပါလား ထူးဆန်းလေစွ ...။

“သူ့ကို ညီမလေး ဒီလောက်ကပ်နေမှတော့ ဘယ်ကောင်မလေး ကို သူ တွဲရမှာလဲ တာတာရယ် ...”

“မဆိုင်ပါဘူး ...သူနဲ့ Major တူ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိ နေတာပဲ ..သူ့တွဲချင်တဲ့ လူနဲ့တွဲလို့ရနိုင်တာပဲဟာကို”

“မမ ပြောဖူးတယ်လေ ... သူက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ် မဝင်စားတတ်ပါဘူးလို့ဆို ...”

ဟုတ်လို့လား ...သေချာရဲ့လား မမရယ် ..သူ့ပြောတာကတော့ တာတာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါတဲ့ ... တာတာက သူ့စိတ်ဝင်စားလာ အောင် အရင်သွားစလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာလေ ...။

“ညီမလေး ...”
“.....”
“တာတာ ...”

“ဟင် ...”

အလန်တကြားဖြင့် မော့ကြည့်လာသည့် တာတာ မျက်ဝန်းတို့က ရိုဝေဝေ ...အို ...ညီမလေးရယ် ...မမတုန်းကလိုပဲ သူ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ ပိုနေပြီလား ..ဇေကို ချစ်များချစ်နေပြီလားကွယ် ...။

“ညီမလေး သူ့အပေါ် ချစ်များချစ်နေပြီလား ...”

“ရှင်! အာ ...မဟုတ်ပါဘူး ...မမကလည်း ...”

“မဟုတ်ရင် ဒါလေးပြောရုံနဲ့ ဒီလောက်မျက်နှာရဲစရာမလိုဘူးလေ တာတာရဲ့၊ အချစ်က ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရဘူးလေ ... မကြားဖူးဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး တာတာကို အရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့ မမရဲ့ တာတာ သူ့ကို မချစ်ဘူး ..မချစ်တဲ့အပြင် မုန်းတောင်မုန်းသေးတယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မုန်းရတာလဲ ...”

“မသိဘူး ...မုန်းတယ်ဆိုတာပဲ သိတယ် ...”

“အကြောင်းအရာ ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိဘဲ မုန်းတယ်လို့ ပြီးစလွယ် မပြောပါနဲ့ တာတာ ... ညီမလေး ဘယ်လိုပဲ ဖုံးကွယ်ထားပါစေ ညီမလေးရဲ့ နှလုံးသားကို မျက်လုံးတွေက ညှာလို့မရဘူး ...”

“ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ညီမလေး သူ့ကို ချစ်နေတာ သေချာနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ...”

ငြင်းဆန်သံက အင်အားမရှိ ...အဖျားမှာ တုန်သွားသလို လူက ငိုမဲ့မလေးဖြစ်သွားရသည်။ ဟင်အင်း ...တာတာ သူ့ကို အရုံးမပေးချဘူး .. သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် ခူးထောက် အရုံးပေးရ ရောက်သွားမှာလေ ...တစ်သက်လုံး မာနကြီးပြီး မျက်နှာမော့လာခဲ့သ

မျှ သူ့ခြေရင်းမှာ ပုံလဲမကျပါရစေနဲ့လား ...

“မမ စိတ်မကောင်းပါဘူး ...အဲဒါ ညီမလေးအတွက်ပါ အချစ်ရေးမှာ မမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကံခေလွန်းတယ်နော် ...”

“မမ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ...”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ နီးစပ်ခွင့်မရနိုင်လို့ပေါ့ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသလို ညီမလေးလည်း မရနိုင်ပါဘူး ...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒက်ဒီက ညီမလေးကို ရည်စူးထားပေးတာရှိနေလို့ပါ ...”

“ဘယ်သူ ..ဘယ်သူနဲ့လဲဟင် ...”

“ကိုသီဟနဲ့ ...”

“ရှင် ...”

“ညီမလေး အိမ်မှာ မရှိစဉ် အတောအတွင်း ဒီအိမ်ကို ကိုသီဟ မကြာခဏ ဝင်ထွက်တယ် ...မမနဲ့လည်း ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီးပါတယ် ...တစ်ရက်တော့ မမကို ဒက်ဒီဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ ...တာတာနဲ့ ကိုသီဟကို သဘောတူထားတဲ့ အကြောင်းပေါ့ ...”

“ဟင်အင်း တာတာ သဘောမတူဘူး ...”

“ငြင်းလိုရမယ်ထင်နေလား တာတာ ..ညီမလေး First Year မတက်ခင်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတစ်ခုကို မေ့မစစ်လိုက်ပါနဲ့ ...”

“တာတာ၊ ကိုသီဟကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာ မမရဲ့”

“မမ နားလည်ပါတယ် ...ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ ...”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်က စီးကျသွားပါ၏။ တာတာဘဝမှာ မျက်

ရည်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါချေ ...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငိုတတ်ခဲ့တာလဲ ...ဟုတ်တယ် ...သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ပြီးမှ ငိုခဲ့ရတာ ...သူ့ကို ချစ်မိသွားမှ ငိုတတ်ခဲ့တာလဲ ...ဟုတ်တယ် ...သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ပြီးမှ ငိုခဲ့ရတာ .. သူ့ကို ချစ်မိသွားမှ ငိုတတ်ခဲ့ရတာပါလေ...။

“အချစ်ဆိုတာကို ဘာလဲလို့ မမ သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူး ...သိ လိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျတော့ အရာရာဟာ ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“မမ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာကို တာတာမြင်ခဲ့သိခဲ့တာအမှန်ပါ ...”

“ညီမလေးလည်း သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာပဲလေ ...”

“တာတာ ....တာတာ ...သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်လို့ပဲ ယူဆခဲ့မိတာ ဒါပေမယ့် တာတာရှင်ထဲကို သူ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသလဲဆိုတာ တောင် တာတာ မသိခဲ့ဘူး ... အိပ်မက်ထဲမှာတောင် သူ့ကို မုန်း တယ်လို့ပဲ အထပ်ထပ်ပြောခဲ့တာအမှန်ပါ ...”

“အချစ်ဆိုတာ သိပ်ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲလေ ... မထင် မှတ်တဲ့အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်မွှေတတ်တဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုလိုပဲ ပြင်းထန်တယ် ... တစ်ခါတလေကျတော့လည်း လေပြည်ညှင်းလေး လို သိမိမွှေ နေပြန်ရော ...”

ကဗျာဆန်ဆန်ပြောလိုက်သည့် မမ စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ သည်။ တာတာက မမတို့လို ကဗျာတွေ စာတွေ မဖွဲ့နွဲ့တတ်ဘူး မမရယ် ... ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းပြောတတ်လုပ်တတ်လို့ အထိနာခဲ့ရတာ လည်း သက်သေပါပဲ... ဒါကို သူ ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါ လေစ ...

“တွေးမိရင် တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်နော် ...မိန်းကလေး တန်မယ့် ကိုယ့်ကို ချစ်မလာနိုင်တဲ့ ကောင်လေးကို ရူးရူးမှူးမှူးပိုးခဲ့တဲ့

အဖြစ်က ရာဇဝင်တွင်ခဲ့သလိုမျိုးဖြစ်ခဲ့တာကိုး ...”

“သူမမအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်လေးတောင် မထားပေးခဲ့ဘူးလား ဟင် ...”

“ဟင်အင်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ထက်တစ်ခါမှ မပိုခဲ့တာ လက်တွေ့ပါ ...”

“သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာရော ရှိမှရှိရဲ့လား ...ဒီလောက် မျှော် လင့်ချက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို တုံ့ပြန်မှုမရှိရင် တောင်မှ ...”

“သူ မချစ်နိုင်လို့ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို လွှဲရက်တာ ပေါ့ တာတာရယ် ...”

ရက်စက်လိုက်တာ ...တကယ်ဆို သူ မချစ်နိုင်တာတောင် ဒီလို မျိုးတော့ မမကို မရက်စက်သင့်ပါဘူးနော် ...ခုလည်း ရှင်ကျွန်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ တမင်သက်သက်ခွဲပြီး ပြောလိုက်တာမှန်း ကျွန် မ သိနေပါတယ်လေ ...။

“သိပ်ကြီးလည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ညီမလေးရယ်... တာတာ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိတော့ ဒက်ဒီက ခွင့်ပြုမှာပါ ...”

“ပါပါက မမကိုတော့ အရင် မစီစဉ်ပေးပဲနဲ့ ...”

“မမက ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လေ တာတာရယ် ...ဘယ်သူက မမကို အချိန်ကြာကြာ ကြင်နာနိုင်မှာတဲ့လဲ ...လူတောမကိုး ပွဲလယ် မတင့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကရုဏာသက်ရုံကလွဲပြီး ဘယ် သူမှ မချစ်နိုင်ပါဘူး ...ဒါကို ဒက်ဒီ သိထားတာပဲလေ ...”

“မမကို တာတာ ချစ်ပါတယ် ...”

“မမလည်း တာတာ့ကို ချစ်ပါတယ် ညီမလေးရယ် ...”

တာတာက သူမကို အသာပွေ့ဖက်လိုက်စဉ် တာတာ့နဖူးပြင်လေးကို သူမ မွှေးလိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်ခန်းသို့ တာတာ ပြန်သွားတော့မှ ထိုးလက်စ ဆွတ်တာဖြူဖြူလေးကိုဆက်ထိုးရန် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မမကာ Phone လာနေပါတယ်ရှင့် ...”

“ဘယ်ကလဲ အနွဲ့ရယ် ...”

“မသိဘူး မမကို ခေါ်ပေးပါလို့ပဲ ပြောနေလို့ လာပြောရတာပါ ...”

“အေး အေး ..လာပြီ ...”

အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ Phone စင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ခုံမှာ ထိုင်ကာ ဘေးမှာချထားသည့် Phone ကို ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကာ’ ကိုယ်ပါ ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ခင်ဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား ‘ကာ’... ကိုယ်လည်း ညီလေးနေမကောင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ‘ကာ’ ဆီ Phone မဆက်ဖြစ်ဘူး... အခု ‘ကာ’ ဘာလုပ်နေသလဲ ...”

“ဆွယ်တာထိုးနေတယ် ...”

“ဘာရောင်လဲ ..”

“အဖြူ ...”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ‘ကာ’”

“....”

“မပြောချင်ဘူးလား ...”

“အင်း ...”

သူက တီးတိုးရယ်လေ၏။ ဘာကို ကြည့်နူးနေမှန်း မသိသော်လည်း သူမ လိုက်ပြုံးမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောချင်တာလဲ ...”

“မသိဘူး ...”

“ဘာလဲ ... ‘ကာ’ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်လေးမို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“စတာနော် ...ကောင်လေးရော တကယ်ရှိလား”

“ဟင်အင်း ..”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုယ်ပြောပြီး စိတ်ပူသွားတာပဲ ... ‘ကာ’ က လိမ္မာတာပေါ့ ..”

“ဒက်ဒီတို့ မအိပ်ကြသေးဘူး ... ‘ကာ’ Phone ချလိုက်တော့မယ် ...”

“ခဏနေပါဦး ကာရဲ့ ... Phone ဆက်တာအပြစ်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ကိုယ်လာတော့ရော ‘ကာ’ ကထွက်တွေ့လိုလား ... တစ်ခါမှ ဧည့်မခံဘဲနဲ့... ဒီလိုပဲ လိုက်ကာ နောက်က ဘယ်အချိန်ထိ ချောင်းကြည့်နေမှာလဲ ...”

“ဟင်! ‘ကာ’ မချောင်းပါဘူး ...”

“ဟော! ‘ကာ’ မလိမ္မာတော့ဘူး ... ညာပြောတတ်နေပြီ ...”

နှစ်ဦးသားပြိုင်တူ ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ‘ကာ’ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ သိပ်ပြောတတ်တာ အံ့ဩစရာပါပဲလား။

“ကိုယ်လာတိုင်း ‘ကာ’ မာမိနဲ့ မကြုံဘူးနော် ... ဘယ်သွားနေရဦး”

လဲ ...”

“မာမိက (၄၅) လမ်းမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတာ သွားထိုင်နေတာ လေ ... အန်တီလေးနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ထိုင်တာပေါ့ ...”

“နှစ်ယောက်စလုံး မရှိတဲ့ရက်ရှိလား ...”

“ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ ...”

“လာလည်မလို့ ...”

“ဘာလို့လာလည်ချင်တာလဲ ...”

“ကာ’ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြော ချင်လို့ပေါ့ ...”

“ပြောစရာဖြင့် မရှိဘဲနဲ့များ ...”

“ကိုယ့်မှာရှိတာပေါ့ ‘ကာ’ ရဲ့ .. ‘ကာ’ က ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ရင်ပြီးတာပဲ ... အခုလည်း ကိုယ်ပြောနေတာတွေကို ‘ကာ’ အလိုက်သင့်လေးပြန်ပြောနေရတာပဲ မဟုတ်လား ...”

“ကာ’ က စကားမများတတ်ဘူး ...”

“ဒါဆို ကိုယ်က စကားများတော့ ရွှေခဲပေါ့လေ ... ကိုယ့်ကို ကို ရွှေခဲလို့ နာမည်ပေးချင်လို့လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ကိုသီဟလို့ပဲ ခေါ်နေဦးမှာလား ... နာမည်ပြောင်းခေါ်ဖို့ စိတ် ကူးမရှိဘူးလား ... ‘ကာ’ ...”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ...”

“ကိုကိုလို့လေ ...”

“အာ .. မခေါ်ချင်ပါဘူး ... ‘ကာ’ က မောင်လေးလို့ခေါ်မယ်

စိတ်ကူးထားတာ ...”

“ဟာ ... ခေါ်စရာလားကွ ... ကိုယ်က ‘ကာ’ ထက် ငါးနှစ်ကျော် တောင်ကြီးတာကို ငရဲကြီးမှာပေါ့ ...”

“မကြောက်ပါဘူး ...”

“တကယ် မကြောက်ဘူးလား”

သူမ တီးတိုးရယ်လိုက်မိပြန်၏။ တကယ့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စကားပြောတတ်တဲ့လူပါလား ... သူ့ ညီလေးကိုဆို ဘယ်လောက်များ ကြင်နာလိုက်မလဲ ...။

“ကာ’ က ကိုကိုလို့ခေါ်ရင် ‘ကာ’ ကို ညီမလေးလို့ ပြန်ခေါ်မှာ လားဟင် ...”

“No... ကိုယ့်မှာ ညီမလေး ခေါ်ရမယ့်သူရှိထားပြီးသားကွယ့် ... ‘ကာ’ နောက်ကျသွားပြီ ...”

“ရှင် ...”

ငိုချင်စိတ်က ချက်ချင်းဖြစ်တည်လာ၏။ ညီမလေးလို့တောင် တော်ခွင့်မရှိတော့ပါလား ရှင်ရယ် ...။

“သူက ... သူက ... ကိုသီဟနဲ့ ဘာလဲဟင် ...”

“လောလောဆယ် ဘာမှတော့ မတော်သေးပါဘူး .. နောက် တော်ချင်တော်မှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ကာ’ က ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ်က ခင်တယ်လေ .. ခင်တာထက် နည်းနည်းတောင်မှ ပိုနေသေးတယ် ... မယုံဘူးလား ...”

“ညဉ့်နက်နေပြီနော် ... ‘ကာ’ Phone ချလိုက်တော့မယ် ...”

“ကိုယ့်ကို ခေါ်ဦးလေ ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ကိုကိုလို့ ...”

“မခေါ်ပါဘူး ...”

“နောက်ဆိုခေါ်မှာ မဟုတ်လား ...”

“မခေါ်ဘူး ...ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး ..ဒါပဲ ...”

သူမ Phone ကို ဝှက်ခနဲချလိုက်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ သွယ်တာအစလေးကို ကောက်ကိုင်ကာရင် ခွင်ထဲပွေ့ဝိုက်ထားလိုက်မိ သည်။ ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့ ...မခေါ်ချင်ပါဘူး ...ရှင်မှာ ညီမလေး လို့ခေါ်တဲ့ သူတောင်ရှိနေမှ ‘ကု’ ကို လာပြောမနေပါနဲ့ ...မဟုတ်သေး ပါဘူး ... ‘က’ က သူ့ကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ရအောင် သူနဲ့ ‘က’ က ဘာမှ မဆိုင်တာပဲလေ ...။

ဒီလို ရည်းစားရှိရင်တော့ တာတာနဲ့ စိစဉ်ပေးမယ့် ကိစ္စကို ဖျက်တန်ကောင်းပါရဲ့ ...ညီမလေးကို မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းရမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါလေ ...ကိုကိုတဲ့ ....ခေါ်ချင်ပါတယ်ရှင် ...ဒါပေမယ့် ... ‘ကု’ မှာ ခေါ်ခွင့်မရှိတာကို ရှင်တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ ...။

အပြင်မှ တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည့် မိုးပေါက်လေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ငိုငံနေမိသည်။ ‘က’ တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို မှ ချစ်ကဲစေသူတွေဖြစ်အောင် ဘာလို့ ဖန်တီးပေးခဲ့ရတာလဲ လောကကြီးရယ် ...။

အဆောင်ပေါ် သူ တက်လာတော့ ဝေတွန်းတို့ အုပ်စုက စာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ငိုက်နေကြလေ၏။

“အေး ...ဒီလို ကျက်ပုံနဲ့ အောင်ဦးမယ် ...”

“ဟာ ...နေကောင်းသွားပြီလား ဇေယျ ...”

“ကောင်းလို့လာခဲ့တာပေါ့ကွ ...”

“မင်း Lady လေး ကျောင်းမှာ ခဏ ခဏလာပြီး ရှာနေတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ...မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး ဘာပြောစရာရှိမှန်းလဲ မသိပါဘူး ...”

“ငါ သူနဲ့ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ငါတို့ပွဲပြီးသွားပြီပဲဟာ ...”

“ဟ! ဘယ်သူနိုင်သလဲ ..”

“ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘူး ...သရေပဲ ...”

သူက ခုတင်ပေါ်ထိုင်ကာ ခြေတွဲလောင်းချ၍ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် စာအုပ်ကို စားပွဲထက် လှမ်းတင်လိုက်ပါ၏။

“စာတွေပိုင်နေပြီလား ...”
 “မဆိုးပါဘူး ...”
 “မင်း Master ဆက်တက်မှာလား ဇေယျ ...”
 “မတက်ပါဘူး ... ငါ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်တော့မလို့ ...”
 “မင်း Father ကြီးနဲ့ OK ရဲ့လား...”
 “ဒီလိုပါပဲ .. စာမေးပွဲရှိလို့လားတော့ မသိဘူး ... ငါ့ကို ကောင်းကောင်းတော့ပြောပါတယ် ...”
 သူက ဝယ်လာသည့် ဂျာနယ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသော်လည်း စိတ်မပါသဖြင့် ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။
 “ငါ တစ်သက်တာကို ကျေးဇူးတင်နေတာ ...”
 “ဟေ! ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”
 “သူ့ကြောင့် ငါ Accident ဖြစ်သွားပြီး မေ့နေတဲ့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားလို့ ...”
 “ဘယ်လို!”
 “ဟုတ်တယ် ... ငါ ဒီအရင် ပထမတစ်ခါ Accident ဖြစ်ဖူးတယ်။ မင်းတို့ အဆောင်က အပြန်လမ်းမှာလေ ...”
 “မင်း သေချာမှတ်မိတာလား ...”
 “ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး ... ခပ်ဝါးဝါးပဲမြင်ယောင်နေတာ ... ငါလဲ သွားတာရယ် ... ငါ့ကို တွန်းလိုက်တဲ့လူရယ်၊ ပြီးတော့ သွေးတွေရယ် ဒါပဲ မှတ်မိတာ ...”
 “မင်းကို တွန်းပြီး ကယ်လိုက်တာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“မိန်းကလေး ငါ့အရွယ်လို့ထင်တာပဲ ...”
 “အဲဒီတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်ချင်တာလဲ ...”
 “သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ ... သေသွားတာလား .. အဲဒါကို ငါအရမ်း သိချင်နေတယ်... ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးကို ငါ ဘယ်လို နည်းနဲ့ ဆပ်ရမလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး ...”
 “မင်း အိမ်ကရော မင်းဒီလို ပြန်သတိရသွားတာ သိရဲ့လား”
 “သိတယ် ဒါပေမယ့် မေ့ထားလိုက်ဖို့ပဲ ဝိုင်းပြီးပြောကြတယ် .. ငါ ထင်တယ် ... အဲဒီကောင်မလေး ငါ့ကြောင့် သေသွားပြီ ထင်ပါရဲ့”
 တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ... စာမေးပွဲကြီး နီးနေပြီမို့ သူများတွေစာကို ဖိကျက်နေချိန်မှာ သူက ငူငူငိုငိုငိုငိုဖြစ်နေရတယ်လို့ ...။
 “မင်း စာကျက်လို့ရော ရရဲ့လား ဇေယျ ...”
 “ရတာတော့ ရပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဦးနှောက်ထဲမှာ မရှင်းဘူး ...။ အဲဒါကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိတော့ခက်နေတာ ...”
 “ကြည့်လုပ်ပါဦးကွာ ... တော်ကြာ စာမေးပွဲအတွက် ထိခိုက်နေပါဦးမယ် ...”
 “သူက ပိုပြီး ထိခိုက်နစ်နာရှာမှာလေ ...”
 “ခက်တာပဲ မင်းဆေးခန်းရော သွားရဲ့လား”
 “ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ လာကုပေးတာပဲဟာ ငါမရှားသေးပါဘူး ...”
 “မင်းကို ရူးတယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ငါတို့က စိုးရိမ်မိလို့ပါကွ ...”

“ငါ ပြန်တော့မယ် ...စာမေးပွဲ ဖြေမှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့ ...”

“အေး ...”

သူ အဆောင်မှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ Taxi ငှားစီးရန် ဂိတ်မှာ စောင့်နေစဉ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က bus ပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။

“ဟဲ့! ဇေယျ မဟုတ်လား”

“အေး ...ဟုတ်တယ်ဟ ...”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ သူက ဧဝေဝေဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“စာမေးပွဲဖြေဖို့ Ready ပဲလား ဇေယျ ...”

“အင်း ...”

“ဝေထွန်းတို့ဆီက ပြန်လာတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကြည့်ရတာ နင် ငါတို့ကို သိပ်မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ ငါတို့ ကျောင်းအပ်နောက်ကျသွားလို့ နောက်ဆုံး Section မှာပဲ တက်ရတာကိုး ...”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို မသိဘူး ...”

“ဟယ်! ငါတို့က ‘ကု’ သူငယ်ချင်းတွေလေ ဇေယျရဲ့ ဒါလေ၊ တောင် မမှတ်မိဘူးလား ...”

“ကာ’ ဟုတ်လား ...”

“အေးလေ ...အလင်္ကာကိုပြောနေတာ ...”

သူခေါင်းထဲမှာ စစ်ခနဲ ထိုး၍ နာကျင်သွားရပါ၏။ အလင်္ကာတဲ့ ဘယ်က အလင်္ကာများပါလိမ့်...။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ဟင် ...”

“ဟောတော် ...နင့်ကို ဖိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အလင်္ကာလေ ...မသိတော့ဘူးလား ...နင့်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဧဝေ့ သူခေါ်ခဲ့တာပဲ ...”

“ဪ သူ ပါမလာဘူးလား ...”

“နင် ဘာကိုမှ မမှတ်မိတာပါလား ...ဇေယျရယ် ... အေးပေါ့လေ ... နင်လည်း ဆေးရုံမှာ အကြာကြီးနေခဲ့ရတာပဲ ...သူ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာကိုလည်း နင် မသိဘူးပေါ့လေ ...ဟုတ်လား”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထွက်ရတာလဲ ...”

“အဲဒီနေ့က နင့်ကို ကယ်လိုက်တာ သူလေ ...သူ နင့်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ကားပွတ်တိုက်လိုက်လို့ ခြေထောက်ကျိုးပြီး Steel ရိုးထည့်လိုက်ရတယ် ...ဆေးရုံမှာ ရက်ရှည်နေပြီးမှ ကျောင်းပါတစ်ခါတည်းထွက်သွားခဲ့တာပဲ ...”

“ဘာရယ် ...”

“သူ နင့်ကို သိပ်ချစ်ရှာတာပါဟယ် ...”

ခေါင်းတွေတစ်စစ်ကိုက်ခဲလာရလေ၏။ ဘုရားရေ ...ဒါကြောင့် ဒီပုံရိပ်တွေကို သူ ကွက်ပြီးမြင်နေရတာကိုး။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး Taxi ဖြင့် အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ရလေ သည်။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ဝင်လာသည့် သူ့ကို မေမေက စိုးရိမ်တကြီး မေးလေ၏။

“သားလေး ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ ... ကျွန်တော် နားချင်လို့ အပေါ်ကို တက်တော့မယ်နော် ...”

“တစ်ခုခုသောက်ဦးမလား သား ...”

“မသောက်တော့ဘူး မေမေ ...”

ညနေစောင်းတော့ ကားရပ်သံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ ကိုကို လာသံကို ကြားရပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့် စဉ် အိပ်ရာထက် လှဲနေတာကို မြင်သွားရ၍ ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ကိုကို ဝင်လာလေသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ညီ ... မှန်း ...”

နဖူးကို လက်ဖြင့် စမ်းကာ မေးလေသဖြင့် သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ ၏။ ကိုကို သူ့အပေါ်မှာ အတော်ချစ်ရှာတာပါလား ... ဟုတ်တယ် သူ့အပေါ်မှာ လူတော်တော်များများ ချစ်ကြပေမယ့် မချစ်တာဆို၍ သူမ တစ်ဦးသာရှိတာလေ ... တစ်သက်တာ ... မင်း ကိုယ့်ကို မုန်းနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား ...။

“နေကောင်းပါတယ် ကိုကို ...”

“အိပ်ရာထဲ ခွေနေတော့ ကိုကို စိတ်ပူသွားတာပေါ့”

ကိုကိုက သူ လှဲနေသည့် ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ကာ Necktie ကို ဖြေလျော့လိုက်လေ၏။ Suit အပြာရင့်ကို ဝတ်ထားပေမယ့် ကိုကို ရုပ်က ရင့်မသွားပါလေ ...။

“ကျွန်တော် သိလာခဲ့ပြီ ကိုကို ...”

“ဘာကိုလဲ ညီ ...”

“ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ အသက်သခင်ကိုပေါ့ ...”

“ဟင်! ဘယ်သူ ... ဘယ်သူတဲ့လဲ ...”

“ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါ ကိုကို။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ ကျောင်းတောင်မှ ထွက်လိုက်ရတယ် တဲ့ ...”

“နာမည်ကရော ...”

“အလင်္ကာတဲ့ ...”

“ဘာ”

“ကိုကို သိလို့လားဟင် ...”

သီဟ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားပါ၏။ ထင်တော့ ထင် သား။ ဘာကြောင့် ‘ကာ’ ခြေထောက်ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ အခုမှ သေ ချာသိလိုက်ရတာပါလား ... ဘုရားရေ ... ‘ကာ’ ချစ်နေတဲ့ ကောင်လေး ဟာ သူရင်နဲ့အမျှချစ်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ညီလေး ဖြစ်နေတာကိုး ...။

“ကိုကို သိပါတယ် ...”

“တကယ်လားဟင် ...”

“သူက ဦးအောင်မြင်ရဲ့ သမီးလေး ... ကိုကိုနဲ့ လေးငါးခါ လောက် စကားပြောဖူးပါတယ် ...”

“သူ ... သူ ခြေထောက်သက်သာရဲ့လား ကိုကို ...”

“သက်သာပါတယ် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါပြီ ဒါပေမယ့် အပြင်ကို တော့ သိပ်မထွက်ဘူး ...”

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ကျွန်တော်က သူ့အသက်တောင်မှ ရှင်သေး

ရဲ့လားလို့ တွေးပူနေမိတာ ...”

သူ ညီလက်လေးကို အသာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ၏။ ညီ မင်း ‘ကာ’

ကို ကရုဏာတွေ ယိုဖိတ်ပြီးချစ်များချစ်သွားပြီလား ... ဒါဆိုရင် ဒါဆိုရင်တော့ ... ကိုကို နောက်ဆုတ်ပေးရတော့မှာပေါ့ ညီရယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ... 'ကခု' ကို ကိုကိုက သိပ်ချစ်နေမိလို့ပါ ...။

“ကျွန်တော် သူပုံစံကိုတော့ သိပ်မမှတ်မိဘူး ... ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ကိုကို ...”

“သူက ဆံပင် စင်းစင်းလေးပေါ့ ကျောလယ်သာသာရှည်တယ် ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ခပ်သွယ်သွယ်ပဲ ... မျက်လုံးလေးတွေက အညို ရောင်တောက်တောက်လေး အနေအေးတယ် ... စကားနည်းတယ်၊ အရယ်အပြုံးရှားတယ် ... ညီလိုပဲ ကဗျာတွေ စပ်တယ် ... ပြီးတော့ မိန်းကလေးပီသတယ် ... ဒါပေမယ့် ...”

“ကိုကို သူ့ကို စကားပြောတော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ကာ လို့ ခေါ်တယ် ...”

“ကာ ဟုတ်လား ... တစ်မျိုးလေးပဲနော်”

ညီက ဖက်လုံးကို ပွေ့ပိုက်လျက် ငြိမ်သွားလေ၏။ သူ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်နေရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက မီးတောက်ကို ညီ မထိ စေလိုပါလေ ...။

“ထူးဆန်းလိုက်တာနော် ... ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချစ်နေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ ... သူလည်း ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာတဲ့ ... သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောတယ် ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ...”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်လေ ...”

“ဘယ်သူလဲ ညီ ...”

“တစ်သက်တာ ပေါ့ ...”

“အခု သူ ညီကို မုန်းသေးလို့လား”

“မပြောတတ်ဘူး .. ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး နားနေတုန်းက ကျောင်းမှာ ခဏ ခဏ လာရှာတယ်တဲ့ ... သူလည်း ကစ်မျိုးလေးပါပဲ ...”

“သူ ညီကို မမုန်းတော့ဘူး ထင်ပါတယ်လေ ...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေမိတယ် ...”

“ဘယ်လို ...”

“သူ ကားနဲ့ တိုက်လိုက်လို့ အလင်္ကာကို ပြန်မှတ်မိသွားရတာ လေ .. ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ကိုကို ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူး ရှင်လေးကို တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာပေါ့ ...”

သူ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ်တို့ အဖြစ်က အစကတည်းက မရေရာခဲ့တာပါလား 'ကာ' ရယ် .. မေ့နေတဲ့ အတိတ်ကို ညီသတိရသွားတာ ကိုယ်ကျေနပ်ပေမယ့် အခုလို 'ကခု' ဘက် ယိုင်လဲသွားတဲ့ စိတ်ကိုတော့ ကိုယ်မနှစ်ခြိုက်လှဘူး ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကမှ 'ကခု' ကို မပိုင်ဆိုင်တာပဲလေ ...။

“အလင်္ကာ အိမ်လိပ်စာနဲ့ Phone နံပါတ်ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား ကိုကို ...”

“စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ဆက်သွယ်ပါလား ညီ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ကိုကို ရ”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် ကိုကို ကျောပြင်

ကို ကြည့်လိုက်ရင်း သူဖြိုးလိုက်မိသည်။ ကိုကိုရေ ... ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ညီသိနေပါတယ် ...ကိုကို အလင်ကံ့အပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးနေပြီ မဟုတ်လား ..ဒါကြောင့် ဒီလောက် မျက်နှာပျက်နေတာပေါ့ ...။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်၍ ဂဏန်း (၆) လုံးကို သူလှည့်လိုက်ပါ၏။ ည (၈) နာရီပဲ ရှိသေးတာမို့ အလင်ကံ့အမိပ်လောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ...။

“ဟဲ့လို ...”

“ဦးအောင်မြင်အိမ်ကပါလား ခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ကျွန်တော် အလင်ကံ့နဲ့ စကားစကလောက်ပြောချင်လို့ပါ ...”

“သားက ဘယ်သူလဲ ...အန်တီက အလင်ကံ့ရဲ့ မာမိပါ ...”

“ကျွန်တော့် နာမည် ဇေယျပါ အန်တီ ...”

“ခေါင်းရော ကိုက်နေတတ်သေးလား”

“နည်းနည်း ပါးပါးတော့ တစ်ခါတလေ ကိုက်တတ်ပါတယ် အန်တီ .. သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ် ...သမီးက ထမင်းစားပွဲခိုင်းကူသိမ်းပေးနေလို့ မတက်လာသေးဘူးသားရဲ့ ...ခဏလေးစောင့်ဦးနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ် အန်တီ ..”

“သား မေမေရော သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် အန်တီ ...ဒီလိုပဲ ဆေးသောက် ဂရုစိုက်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနေရတာပါပဲ ...”

“ခင် စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရတာလား ...ခင်က သားကို စိတ်ချမ်းသဘူအောင် ထားတာလား သားရဲ့ ...”

“ဟာဗျာ ...အန်တီကလည်း”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း သားကို ခင် ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း အန်တီ သိပါတယ် သားရဲ့ ...သားက ခင့်အဖေနဲ့ ရုပ်ရော ဝါသနာပါတူလို့ ခင့်အသည်းကျော်ဖြစ်နေတာက အဘိနေတာပါနော်”

“အန်တီ မသိတာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား ..ဘာတွေများလဲ သားရယ် ...”

“အခု လောလောဆယ်တော့ မပြောနိုင်သေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ ...”

“အမယ် သားက လျှို့ဝှက်တတ်တယ်ပေါ့လေ ...”

အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ တက်လာခဲ့စဉ် Phone ပြောရင်း ွယ်နေသည့် မာမိုကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ဘာတွေများပြောပြီး သဘောကျနေတာပါလိမ့် ...။

“ဟော! သမီးတက်လာပြီ သား ပြောလိုက်နော်”

“ဘယ်သူလဲ ...မာမိ ...”

“ပြောကြည့်ရင် သိမှာပေါ့ သမီးရယ်”

Phone ကို လက်ထဲထည့်ပေးကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ မာမိဝင်သွားပါ၏။ သားတဲ့ ဘယ်သူပါလဲ မာမိရယ် ...။

“ဟဲ့လို ...!”

“အလင်ကံ့လား ကျွန်တော်ပါ ...”

ဘုရားရေ ...ကျွန်တော်တဲ့ ...ဒါ ဒါ သူပါလား ...သူမှ သူအစစ်မို့

ပဲ ဟုတ်တယ် ...ဘယ်လိုပဲ ကြားရကြားရ သူ့အသံကို သူမ အလွတ်ရ နေခဲ့တာလေ ...။

“မှတ်မိလား အလင်ကံ ...”

“ဇေ ...”

“ဟုတ်တယ် ...ဇေယျပါ အလင်ကံ ...ကျွန်တော် အလင်ကံကို ကျေးဇူးတင်စကား ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ...ကျွန်တော့်ကြောင့် နစ်နာမှုတွေ အများကြီးရရှိသွားတဲ့ အလင်ကံအတွက် ကျွန်တော် ဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲဟင် ...”

“ရပါတယ် ဇေ ...နေပါစေ ...”

“အလင်ကံ ဘာဖြစ်ချင်လဲဟင် ...ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ...ဘာလိုချင်သလဲ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးချင်လို့ပါ ...”

ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ...ဘာလိုချင်သလဲတဲ့ ...ဟုတ်လား ဇေ ... ‘ကာ’ လိုချင်နေတုန်းက ဇေမှ မပေးခဲ့တာပဲ အခု ‘ကာ’ ဘဝ ဒုက္ခိတဖြစ်သွား မှ ဇေ ချစ်ခြင်းတွေပေးလာတော့ ‘ကာ’ က လက်သင့်ခံရမှာတဲ့လား ဟင်အင်း ... ‘ကာ’ မတရားသလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့ဇေ ... ‘ကာ’ ဇေ ထိုက်တန်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာပဲ ...ပြီးတော့ ပြီးတော့ ...ညီမလေးတာတာ ကလည်း ဇေကို သိပ်ချစ်နေရှာတယ်လေ ...။

“ဇေဆီက ‘ကာ’ ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး ...”

“သေချာလား အလင်ကံ ..စဉ်းစားပါဦး ...”

“သေချာပါတယ် ဇေ ...ဘာဆိုတာမှ မယူပါရစေနဲ့တော့ ... ‘ကာ’

Phone ချလိုက်ပြီနော် ...”

Phone ကို အမြန်ချလိုက်ပြီး အသာငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တာတာရေ ...သူက မမဆီပြန်ရောက်ချင်လာပုံပဲ ...ဒါပေမယ့် မမ လက်သင့်မခံတာကို ညီမလေးနားလည်ပေးနိုင်ပါစေလေ ...။

Answer Paper ကို Teacher လက်ထဲထည့်ပြီး ချိန်မှ သက်မကို ချလိုက်၏။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးရက်မို့ လူက ပေါ့ပါးသွားရပါသည်။ သင်တန်းတွေတက်တန်တာတက်ပြီး ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရတော့မှာမို့ သူ ပျော်နေမိ၏။ ကဗျာတွေကိုတော့ ညဘက်အားမှပဲ ရေးဖြစ်တော့မှာလေ ...ကဗျာဆိုတော့ သူနဲ့ ဝါသနာတူသည့် အလင်ကံကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိသည်။ အခုချိန် ဘာများလုပ်နေမလဲ အလင်ကံ ...။

သူတို့ အုပ်စု အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့စဉ် Corridor မှာ ရပ်စောင့်နေသည့် သူမကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဘာများလာလုပ်တာပါလိမ့် ...။

“ဇေယျ ...”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ တစ်သက်တာ ...”

“တာတာ ရှင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာကို တောင်းပန်ချင်တာလဲ ...”

“ဇေယျကို ဇေယျကို တာတာ ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့မိတာလေ ...”

“ဟုတ်လား ...ကျွန်တော် သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး တစ်သက်တာရဲ့ ...”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် အခုတစ်လော ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေလို့ စာတောင် မနည်းကျက်ခဲ့ရတာဗျာ...ဒါပေမယ့် ဝတ်သက်တာကို ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးတော့တောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ..”

“ဘာ ဘာလို့လဲဟင်...”

“ကျွန်တော် မေ့နေတဲ့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားလို့လေ”

“ရှင်..”

“ကျွန်တော်တို့ပွဲကို ပြေငြိမ်းလိုက်ကြစို့ တစ်သက်တာ၊ တစ်သက်တာ နိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အနိုင်ပေးလိုက်ပါမယ် ...ဒါပေမယ့် တစ်သက်တာ သဘောတူတဲ့သူကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ရမယ့် မိန်းကလေးက အဆင်သင့်ရှိနေလို့ပါ ...”

“ရှင်”

“သူ့နာမည်က အလင်္ကာတဲ့ ...ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင်လေးပေါ့..”

“ဟင်”

“သွားပါဦးမယ် ...”

ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူမကို ကျောပေးကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဝေထွန်းတို့ အုပ်စုက သူ့နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာကြပေသည်။

“ဇေယျ မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ...ဟိုမှာ ကောင်မလေး ငိုကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ...”

“ထားခဲ့လိုက်ပါကွာ ...ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးကို နည်းနည်းပါးပါး ဒဏ်ပေးလိုက်တာပါ ...”

“ဟာကွာ သနားပါတယ် ...”

“မသနားပါနဲ့ကွ ...မင်းတို့ မသိသေးပါဘူး ...ဒီကောင်မလေးက

ငါ့ကို မုန်းနေတာလေ ...ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပါပဲ ...တစ်နေ့ သူ ချစ်တတ်လာမှာပါ ...”

သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှ နားမလည်ပုံဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ကြလေ၏။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ တာတာမင်းကို ညီမလေးလို့ ခေါ်တဲ့ ကိုကိုကို သတိတရရှိသေးရဲ့လား ကိုကိုက မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောတူထားတယ် ...ကိုယ်ကတော့ ကိုကိုနဲ့ အလင်္ကာကို သဘောတူထားတာပေါ့ ..ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာမှာပါ ...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့် အသက်ကိုပိုင်တဲ့ အလင်္ကာရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အပေါ်မှာ မူတည်နေလို့ပါလေ ...အကယ်၍များ အလင်္ကာက ကိုယ့်ကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကိုရော ကိုကိုအတွက်ပါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလွဲပြီး ကိုယ် ဘာမှ ပြောခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။

မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ရောက်လာသည့် ညီမလေးကို တအံ့တဩဖြင့် သူမ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘာများဖြစ်လာတာလိမ့် ...အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့ တစ်ခါတည်းဝင်သွားသဖြင့် နောက်မှ အသာလိုက်လာခဲ့မိသည်။

“တာတာ ...ညီမလေး ...ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲကွယ် ...”

“မမ ...တာတာ ...တာတာ သူ့ကို သွားတွေ့ခဲ့တာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“သူ့ကို သူ့ကို တာတာ တောင်းပန်တော့ သူက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ...ပြန်ပြောတယ် ...”

“အဲဒါနဲ့ ညီမလေးက ငိုရောလား ...”

“မငိုမိအောင် တာတာထိန်းတာပဲ မမရဲ့ သူက ...သူက ...မမကို ပဲ ချစ်တာတဲ့ ...မမကိုပဲ ရွေးမယ်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ ဝမ်းနည်းမိပြီး ငိုချလိုက်တာပဲ ...”

“ဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ် ...သူက မမကို ချစ်ပါတယ်လို့ မပြော သေးပါဘူး ...”

“ဟင်! မမနဲ့ ဘယ်တုန်းကတွေ့တာလဲ ...”

အငိုမျက်ဝန်းတို့နှင့် မော့ကြည့်လာသည့် ညီမလေးကို သူမ အသာပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ရွေးချယ်မှာ မမကို ချစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ တာတာရယ် ...သူ့အသက်ကိုကယ်ဖူးတဲ့ အချက်လေး တစ်ချက်နဲ့ မျက်စိမှိတ်ရွေးချယ်လိုက်တာမျိုးပါ ...မမ သူ့ကို ကယ်ခဲ့ တာ အသက်ကိုပါလေ... နှလုံးသားကိုမှမဟုတ်ဘဲ ...သူ့ရင်ထဲက နှလုံး သားကို သူပဲပိုင်တာမို့ သူ့နှလုံးသားရဲ့ အလိုအတိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်သင့် ပါတယ်။

“ဟိုတစ်ညကပဲ သူ Phone ဆက်တယ် ...”

“မမကို တာတွေပြောလဲဟင် ...”

“မမ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ...ဘာလိုချင်သလဲတဲ့ ...”

“ဟင် ...”

“မမ သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး ...”

“အို မဟုတ်တာ ...မမကလည်း ...”

“ဟုတ်တယ် ...ကျောင်းတက်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့မိတာ ...အခု မမရင်ထဲမှာ သူ့မှ မရှိတော့တာပဲ ...”

“အဲဒီလိုဖြစ်တတ်လားဟင် ...ဒါဆို တာတာ သူ့ကိုချစ်နေတာ ရော့

စိတ်ကစားတာမျိုးပဲလား ...”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် သံသယဝင်သွားသည့် တာတာကို ကြည့်ကာ သူမ နှုမ်းလျှော့ဖြင့် ရယ်လိုက်ပါ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မာတယ်ပြောပြော မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပါပဲ တာတာရယ် အားငယ်တတ်တာ ဝမ်း နည်းတတ်တာတွေဟာ အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာ သာရှိနေတတ် တာမျိုးလေ ...

“သမီးကြီးရေ ...အန်တီလေးနဲ့ လိုက်မလို့ဆို ...”

အခန်းဝရောက်လာသည့် အန်တီလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ တာတာက မျက်ရည်ကို ခပ်မြန်မြန်သုတ်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ...”

“ဈေးကိုပါ တာတာရဲ့ ...သမီး လိုက်ချင်လို့လား ...”

“ဟင်အင်း မလိုက်တော့ပါဘူး ...”

“စာမေးပွဲပြီးတာ ဘာမှ မကြာသေးဘဲ ...အေးအေးဆေးဆေး နားပေါ့သမီးရဲ့ ...လာ “ကာကာ” မမှောင်ခင်ပြန်ရအောင် ...တော်ကြာ သမီးဒက်ဒီစိတ်ပူနေဦးမယ် ...”

အန်တီလေးနှင့်အတူ ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့၏။ အထည်ဆိုင်တွေ ဘက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ ဝယ်ချင်တာလေးတွေ ရွေးကြ၏။ သူ့အတွက် ဆွယ်တာလက်ရှည်ထိုးနေတာ ချည်မလောက်တာမို့ ပေါင် တစ်စိတ်ခန့် ထပ်ဝယ်နေစဉ် နောက်ပါးမှ လူတစ်ယောက် လာရပ် သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ...”

“ဈေးလာဝယ်တာလား ...ကာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ ... မောင်သီဟကိုး ဘယ်ကလာတာလဲသား ...”

“ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီ စောဆင်းတာနဲ့ မေမေမှာလိုက်တဲ့ ချည်လာဝယ်တာပါ အန်တီ ... ကျွန်တော် သိပ်မရွေးတတ်ဘူးခင်ဗျ ...”

“သား မေမေလည်း သိုးမွေးထိုးတာပဲလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေအတွက်ပါဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုအတွက် မပါပါဘူး ...”

“ဘာရောင်မှာလိုက်လို့လဲ ... အန်တီရွေးပေးမယ်လေ ...”

“မီးခိုးရောင် ဖျော့ဖျော့နဲ့ အရင်ပါ အန်တီ ...”

“ဒေါ်သက်ထား သိုးမွေးလှည့်ရွေးနေစဉ် သူက ‘ကာ’ အနီးမှာ ရပ်နေလိုက်ပါ၏။ ညီလေးက မင်းကို ရွေးချယ်တာတဲ့ ‘ကာ’ ကိုယ်ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ...။”

“ကိုကိုမွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲဟင် ...”

“ဘယ်လို ...”

သူ တအံ့တဩဖြင့် သူမကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ သူမက အန်တီလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ တိုးတိုးလေးထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကာ’ ကိုကိုမွေးနေ့အတွက် ဆွယ်တာလေး ထိုးနေတာပြီးတော့မယ် ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ‘ကာ’ ရယ် .. တကယ်ပဲပဲ ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့လည်း ခေါ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ ...”

သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူမ လက်ဖျားလေးကို တင်းတင်း

လေးဆုပ်လိုက်မိရာ သူမ မျက်နှာလေး ပန်းရောင်သမ်းသွားလေသည်။

အို .. ဘယ်လိုပါလိမ့် ဒီလောက်လေး ခေါ်ရုံနဲ့ ဒီလောက်ထိပျော်စရာလိုလို့လား ကိုကိုရယ် ...။

“ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ်ပါ ...”

“Sorry ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားလို့ပါ ‘ကာ’ ...။”

“အဲဒါ ‘ကာ’ ဘယ်လိုပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ ...”

“ဒါများ ‘ကာ’ ရယ် ... ကိုယ့်မွေးနေ့ကို လာတော့ပေးပေါ့ ...”

“ဟင်အင်း ... ‘ကာ’ လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ဒက်ဒီက ခေါ်မှာမှ မဟုတ်တာ ...”

“မခေါ်ရင် ခေါ်လာအောင် ကိုယ်ပြောပေးမှာပေါ့ ‘ကာ’ ရဲ့ အန်ကယ်နဲ့ ဒီလောက် ရင်းနှီးနေတဲ့ ဟာကို ...”

“မဖြစ်ပါဘူး ... ‘ကာ’ လူတွေကြားထဲ မသွားရဲဘူး ...”

“ဘာလို့ မသွားရဲမှာလဲ ‘ကာ’ ရဲ့ ... ကိုယ် တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ ... ‘ကာ’ တို့ မိသားစု အကုန်လုံးကို ဖိတ်ရင် ‘ကာ’ မလာလို့ မရဘူးလေ ... မဟုတ်ဘူးလား ...”

“မလာချင်ပါဘူး ...”

“ကာ မလာရင် ကိုယ်ပဲ ‘ကာ’ တို့ အိမ်ကိုလာယူမယ်လေ ...”

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ ... အိမ်က လူတွေတွေ့သွားရင် ‘ကာ’ အဆုခံရမှာ ...”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ‘ကာ’ ရဲ့ ဆူစရာလား ...”

သူမ မျက်စောင်းလေး သူထံရောက်လာတော့ သူရယ်လိုက်မိသည်။ အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်စောင်းလေးပါလားနော် ညီကို ရော

ဒီလို မျက်စောင်းမျိုးထိုးခဲ့ဖူးသလား 'ကာ' ရယ် ...။
 "ကာ" ကို ဒက်ဒီဆူတာဖြင့် ကိုကိုမသိဘဲနဲ့ ..."
 "အဲဒါ 'ကာ' ရည်းစားထားလို့ ဆူတာနေမှာပေါ့ ..."
 "ဟင် မထားပါဘူး ..."
 "ထားမှာပါ ..ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တားတာပေါ့ ...ကျောင်းတက်တုန်းက ဘယ်ကောင်လေးကို သွားကြိုက်သလဲမှ မသိတာ ..."
 "ကိုကိုနော် ... 'ကာ' ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ ..."
 "လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒါ သူ တမင်သက်သက် လိုက်စတာပါလား ...။
 "ကာ" စိတ်ကောက်တာမြင်ဖူးချင်လို့ပါ ..."
 "ကာ" က စိတ်ကောက်ရင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတော့ဘူး ..."
 "အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ... ကိုယ်နဲ့တော့ Phone ပြောပါ 'ကာ' ရဲ့"
 "မပြောချင်တော့ပါဘူး ..."
 "ပြောပါ ..ညမှ Phone ဆက်ပြီး ပြောကြမယ်လေ ...နော် ..."
 အန်တီလေးလှည့်လာတာမို့ စကားကိုရပ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ချည်ဖိုးတွေရှင်းပေးပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့စဉ် အခန်းအောင်းနေသည့် ညီကို တွေ့ရလေသည်။
 "ညီ ...ဖြေနိုင်ရဲ့လား ..."
 "ဖြေနိုင်ပါတယ် ကိုကိုရ ..."
 "နေရောကောင်းရဲ့လား ..."
 "ကောင်းပါတယ် ..."

"ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲ ခွေနေတာလဲ ..."
 "နေ့လယ်က ငတ်မကို စလာခဲ့ရလို့ ကျိတ်ပြီး ပျော်နေတာပါ ..."
 "လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ...ဘာသွားစခဲ့တာလဲ ..."
 "ငါတို့ပွဲကို သိမ်းလိုက်ပြီလို့ သရေပဲလို့ ပြောလိုက်တာ ...ပြီးတော့ သူ ပေးစားချင်တဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါင်းခါပြီး ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ သူကိုပဲ ယူမှာလို့ ..."
 "ဟင်! ညီပဲ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆို ..."
 "အင်းလေ ..."
 "ဒါဖြင့် ညီချစ်သူက ဘယ်သူမို့လဲ ..."
 "အလင်္ကာလို့ ပြောလိုက်တယ် ..."
 "ဟာကွာ ..."
 ညီက အားပါးတရ ရယ်လိုက်လေ၏။ အချစ်ကို ကစားစရာလို့ သဘောထားပြီး ပျော်နေတာလား ညီရယ် ...ကောင်မလေး နှစ်ယောက်စလုံးကို ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့လား...အထူးသဖြင့် ညီအပေါ် သိပ် ချစ်ရာတဲ့ 'ကာ'ကို ငဲ့ညှာ သနားသင့်တာပေါ့ ...။
 "စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ...ကိုကိုညီမလေး ငိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ..."
 "ညီကလည်း သူ့ခမျာ သနားပါတယ်..."
 "ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ...ဒီတစ်ခါ သူ့အလှည့်ပဲ ကောင်းကောင်းကို Lesson ပေးရမယ် ..."
 "သူ မျက်ရည်ကျတဲ့ အထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ညီရာ ..."

“ကိုကိုနော် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ဘက်က နာနေရတာလဲ .. ဘာလဲ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ...”

“ဘယ်ကလာ ... ကိုကို စိတ်ဝင်စားတာက သပ်သပ် တစ် ယောက်ပါ ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ညီ မသိပါဘူး”

“ဪ .. ကျွန်တော်သိမှ ကူညီလို့ရမှာပေါ့ .. စောစောစီးစီး ပြော နော် ... ရှေ့တစ်ပတ်ဆို သင်တန်းတွေ စတင်ရလို့ အားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲညီ ကိုကိုချစ်နေမိတဲ့ မိန်းကလေးက ညီ ကို အရင်ဆုံး ချစ်ခဲ့ဖူးတာလေ ... အလင်္ကာဆိုပြီး ကိုယ်ဘယ်လို ဖွင့် ပြောရမှာလဲ ...။

“ပြောလေ ကိုကိုရ ...”

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့ ညီရာ ...”

“မပြောရင်ပြောအောင် ကျွန်တော် လုပ်မှာနော် ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

ညီက သူ့ခါးကို တို့ကာ စတော့ သူ လူးလိမ့်အော်ဟစ်ရလေ၏။ နဂိုကတည်းက ဘယ်နားထိထိ သူက ယားတတ်သည့်သူလေ ...။

“ညီနော် မလုပ်နဲ့ကွ ... ယားတယ် ...”

“ပြောလေ ... ပြောဆို ...”

“ပြောမယ် ပြောမယ် ရပ်တော့ ငါမောလာပြီကွ ...”

“ဟဲ့! ဟိုညီအစ်ကိုတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူငယ်ပြန်နေကြတာ လဲ

...”

“မေမေသား ကျွန်တော့်ကို ကလိလိုက်ထိုးနေလို့ ...”

“အားလဲလဲနော် ..”

“မေမေ သားကြီးက သူ့ချစ်သူ နာမည်ကို မပြောလို့ လုပ်တာပါ မေမေရ ...”

“အံ့မယ် ... သားကြီးတောင် ချစ်သူရနေပြီလား ...”

“ရနေပြီပေါ့ မေမေရ ... ညညကျ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ပြီး Hand Phone နဲ့ ခိုးဆက်နေတာကြာပြီ ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဟုတ်လား သား မေမေတို့ ဘယ်တော့လိုက်တောင်းပေးရမလဲ”

“ဟား ဟား ဟား၊ မေမေက ကိုကိုကို အထင်တွေ စွတ်ကြီး နေ... မေမေသား ဖွင့်တောင်မပြောရသေးဘူး ...”

“ဟာ .. ညီကတော့ ချွန်တယ်ဟေ့ ... တကယ်ပဲ ...”

“သားတို့ ဖေဖေက ညကျရင် ပြောစရာရှိလို့ အပေါ်ထပ် ဧည့် ခန်းက စောင့်နေတဲ့ ... အခုထိတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး ... Dinner ရှိတယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ...”

“မေမေမှာလိုက်တာ ပါရဲ့လား သား”

“ပါတယ် မေမေ ... အိတ်ထဲမှာ အရောင်နှစ်မျိုးစလုံးရလာပါ တယ် ...”

သူက ကိုကို Hand Phone ကိုဖွင့်၍ အလင်္ကာတို့ Phone ကို ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက မေမေကို ပစ္စည်းတွေထုတ်ပေးနေသဖြင့် သူ

Phone ခေါ်လိုက်တာကို မမြင်ပေ ...

“ဟဲလို! ...”

“ကာ’ လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ..ဘယ်သူလဲ ...”

“ကိုယ်ပါ ...”

“ဘယ်က ကိုယ်လဲ ...”

သူ ရယ်ဟဟဖြင့် ကိုကိုလက်ထဲသို့ Phone ကိုပေးလိုက်ပါ၏။
ကိုကိုက ဘုမသိဘမသိဖြင့် နားထောင်လိုက်လေသည်။

“သီဟပါ ...”

“ကိုကိုနော် .... ကခု’ ကို စ,စရာထင်နေလား”

“ဟာ ‘ကာ’ လား ကိုယ်ဘာများ စ,မိလိုလဲ ...”

“ခုဏ ကိုကို ညီလေးကို Phone ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“အဲ ...ဒီကောင်တော့ ...”

“ဘာပြောမလိုလဲ ကိုကို ...”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဪ ...ပြောလိုက်ပါဆိုနေမှ ...”

Phone နားမှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောနေပါသော်လည်း သူမ
ကြားလိုက်ရပါ၏။ ကြည့်စမ်း အစ်ကိုကို မြှောက်ပေးနေတာပါလား
ဘယ်လို ညီကလေး ပါလိမ့်နော် ....။

“ကာ ဒီမှာ ညီနောင်ယုက်နေလို့ နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်နော်”

“ဪ I Love You လေးတောင် မပြောတတ်ဘူးလား တော်

တော်ညံ့တဲ့ ကိုကိုပဲ ...”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီအသံ ဒီအသံကို ရင်းရင်း
နှိုးနှိုးကြားဖူးတာပါလား ...ဘုရားရေ ဒါ ဓေအသံပဲ ...ဓေနဲ့ ကိုကိုက
ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ အတွေးက တစ်ပိုင်းတစ်
Phone သံပါ ပိတ်သွားလေ၏။ ပဟေဠိတွေ ပေးပြန်ပါရောလား ဓေ
ရယ် ...။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် မေမေ ...”

“ဟယ် breakfast မစားတော့ဘူးလား သား ...”

“သင်တန်းချိန်က (၈) နာရီခွဲ မေမေရ .... နောက်ကျနေမှာစိုးလို့”

“ကိုယ့်ဖာသာ အိပ်ရာထနောက်ကျပြီး ပျာယာခတ်နေ ...”

ဖေဖေ လှမ်းပြောတာကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။ သင်တန်းကို ရောက်တော့ လူတော်တော် ခုံနေလေပြီ ...။

“ဟယ် ! ဇေယျပါလား ...”

လာပြန်ပြီ ဩော် ... ဒါ တာတာ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ .. ဒီနှစ်ယောက် ဒီသင်တန်းလာတက်ရင်တော့ ဟိုတစ်ယောက်ပါတက်မှာ သေချာပါတယ်လေ ...။

“သင်တန်းလာတက်ကြတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဟိုတစ်ယောက် မပါဘူးလား ...”

“တာတာ့ကို ပြောတာလား ...”

“ဒါပေါ့ ....”

“လာမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ ...”

“(၈) နာရီမခွဲသေးဘူး မဟုတ်လား ... အောက်မှာ ကော်ဖီသွားသောက်လိုက်ဦးမယ် ... လိုက်မလား ...”

“တော်ကြာ တာတာနဲ့ လွဲနေမှာစိုးလို့ ...”

“မလွဲပါဘူး ... ဒီအောက်ထပ်မှာပဲ ထိုင်မှာလေ ....”

သူ့နောက်မှ ပိုပိုနှင့် နိုးနိုးတို့နှစ်ယောက် လိုက်လာလေ၏။ Platform ပေါ်ရှိ စားပွဲမှာပင် သူထိုင်လိုက်သဖြင့် ပိုပိုတို့ပါ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နင်တို့က ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ သင်တန်းတွေတက်နေတာပေါ့လေ ...”

“အေးပေါ့ဟဲ့ ... ငါတို့က နင်လို သူဌေးသားမှ မဟုတ်တာ ... အခုကတည်းက ကြိုးစားထားရတာပေါ့ ...”

“တာတာကရော ဘာဖြစ်လို့ တက်တာလဲ ...”

“ပျင်းလို့တဲ့ ...”

“အဲဒီတစ်ယောက်က လုပ်လိုက်ရင် အထူးအဆန်းတွေရည်းပဲ”

သူတို့ ကော်ဖီသောက်နေချိန်၌ Platform ဘေးမှာ ကားနီလေး ထိုးဆိုက်လာလေ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် သူမက သူတို့ကို မမြင်ပါချေ ... တိုက်လှေကားရှိရာဆီ လှမ်းသွားသဖြင့် သူ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဇွတ် ... ဇွတ် ....”

သူမက မကြားသလိုနှင့် ပထမတစ်လှေကားကို နင်းတက်လိုက် စဉ် သူက နာမည်ပါခေါ်လိုက်လေသည်။

“တာတာ ....”

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတို့မှ ဒေါသရိပ်ထင်၏။ နာမည်ခေါ်တာကို မကြိုက်တဲ့ ပုံစံပေါ့လေ ...

“အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရောက်သေးဘူး ... တစ်ခုခု စားပါဦး လား”

“မလိုပါဘူး ... တို့က တစ်ယောက်တည်း နေရတာကို ပိုကြိုက်တယ် ယူရဲ့ ...”

“သိပ်ကြွေးကြော်မနေပါနဲ့ ... မင်းကို မင်းပါပါ အိမ်ထောင်ချပေးမယ့်ကိစ္စ နီးနေမှန်း ကိုယ်သိပြီးသား ...”

“နင်နော် ... စောစောစီးစီး ငါ့ဆို ရန်ရှာပြန်ပြီလား ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးမနေဘဲ နေရာတကာပါကိုပါတယ် ...”

“အဲဒါလေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပြီး မင်း ကိုယ့်ကို ကပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား တာတာရဲ့ ...”

“ဇေယျမင်းဒင် ... နင်နော် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ .... အခုလည်း ကိုယ်တက်မယ့်သင်တန်းကို ခုံစမ်းပြီး မင်းလိုက်တက်တာပဲ မဟုတ်လား ...”

“တော်! နင်တက်မယ်မှန်းသိရင် စာရင်းတောင် လာသွင်းမထားဘူး ... အခုပဲ ဖြုတ်တယ် ... ဒီသင်တန်းကြေးလောက်များ ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး ...”

“မင်းရှာတဲ့ငွေမှ မဟုတ်ဘဲ ... ဖြုန်းလို့ကောင်းတာပေါ့ ... ဖအေပေးစားတဲ့ ယောက်ျားကလည်း Buss ဖြစ်နေရင် ဘာပြောကောင်း

မလဲ...”

“နင်နော် ... ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါ သုံးခွင့်ရလို့ သုံးရတာ မနာလိုမရှိနဲ့ နင်လိုသူများမွေးစားမှ သူဌေးသားဘဝကို ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

သူ မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားပါလေ၏။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သင်တန်းတက်မှာကိုတောင် ကဖျက်ယဖျက်ပြောလွန်းလို့ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြန်စွာလိုက်တာပင် ... ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ထကြမ်းရင်တော့ အခက်ပါပဲ ... ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ လူတွေက အများကြီး လူပုံအလယ် အရှက်ကွဲရမှာကိုတော့ သူမ ရှက်ပါသည့်လေ ....။

“မင်းက လူတစ်ဖက်သားရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဖိပြောတာပေါ့ လေ ...”

“နင် အရင်ပြောလို့ ပြန်ပြောတာပဲလေ ... ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ဒါ အမှန်တရားပဲဟာ ... တစ်ခုပဲရှိတယ် ... နင်သာ ဒီလိုမွေးစားသားမျိုးကို သူဌေးသားထင်ပြီး လက်မထပ်မိပါစေနဲ့...”

“ဘာပြောတယ် ...”

“ညီလေးရေ .. ဝိုင်းရှင်းမယ် ...”

သူက တစ်ဝိုင်းစာ ငွေရှင်းပေးလိုက်ပြီး ထထွက်သွားပါ၏။ သင်တန်းရှိသည့်တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ သူ တက်သွားစဉ် ဝိုင်းတို့က သူမကို ဝိုင်းပြောကြလေသည်။

“နင်ကလဲဟယ် ... သူ အားငယ်တဲ့ ကိစ္စကိုမှ ထည့်ပြောရ လာ...”

“သူ ငါ့ကို ဒေါက်ဖြုတ်တာ နင်တို့ရှေ့မှာပဲဟာ ...”

“သူ အကြောင်းသိရဲ့ သားနဲ့ ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး တာတာ

ရယ် ...”

တာတာလည်း ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ သူငယ်ချင်းတို့ရယ် ...သူနဲ့ တွေ့လိုက်တိုင်း အမြဲပြဿနာကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုရှာတတ်တော့ စိတ်တိုမိတာပေါ့ ...တကယ်ဆို သူနဲ့ တာတာ စစ်ပြေငြိမ်းချင်လှပါပြီ တစ်ခါလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စကားကို ကောင်းကောင်းလေးပြောရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ ...တာတာလွန်ခဲ့တာ မှန်သမျှကို တောင်းပန်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို ရန်မရှာချင်တော့တာ အမှန်ပါ ....။

နှစ်ရှည်လများ ချစ်လာခဲ့တဲ့ မမကတောင် သူ့ကိုခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်ခဲ့ရင် တာတာက သူနဲ့ရန်ဘက် ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါတော့မလဲ ...အရင်ကလို သူနဲ့ စကားများတိုင်း ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသမျှ စုတော့ဖြင့် ငိုချင်စိတ်သာဖြစ်နေခဲ့တာလေ ...မျက်နှာသစ်တိုင်း၊ အလှပြင်တိုင်း ပါးပြင်ကို လက်နဲ့စမ်းမိတိုင်း ထင်ကျန်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့အနမ်းလေးကို အမှတ်ရနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ ...။

စော်ကားရက်လေခြင်းဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက်ပြောရမှာ ...သူ့ပါးပြင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ရိုက်ရမှာ မှန်ပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ ...သူနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် နေရာမှာ မှန်ပေမယ့် သွားလေရာ ရောက်လေရာ နေရာမှာ မတော်တဆလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူများရှိနေမလားဆိုပြီး မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဝေဝေရှာမိတာကို သူ့မှ မသိခဲ့ဘဲလေ ...။

တာတာက မိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး ဇေယျရယ် ...ပြီးတော့ မမလိုလည်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကဗျာတွေချမရေးတတ်ဘူး ..ဒါကြောင့်မို့ တာတာကို ရှင် မချစ်နိုင်တာပဲလား ...အင်မဟန် မာနကြီး

လှပါတယ်ဆိုတဲ့ တာတာရဲ့ မာနတွေကို ရှင်ရိုက်ချိုးပစ်နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အသည်းမာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ တာတာ နှလုံးသားကို အရည်ပျော်ကျသွားအောင် ရှင်ပဲ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့တာလေ ...။

ဇေယျရယ် ရှင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မမက တာတာကို ငဲ့ညှာပြီး ရှင်ကို မချစ်တော့ဘူးလို့ပြောနေပြီ ...ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ တာတာ ပျော်ရဲမှာတဲ့လား တာတာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိလာနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ...ရှင်အကြည့်တစ်ချက်မှာ တာတာ အငိုက်မိခဲ့ရတယ် ...ရှင်အပြုံးအောက်မှာ တာတာရင်ခုန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ပဲ ...ဒါတွေကို ရှင်သိအောင်လို့ ပြောပြခွင့်မှ မရှိတာပဲလေ ...။

“ကိုသီဟ ...ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်ရှင် ...”

Intercaon မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ပန်းနုအသံကြောင့် Phone ပြောနေရာမှ သူ့ရပ်လိုက်ရ၏။ နေ့ခင်းကြောင့်တောင် ကြိုမချိန်းဘဲနဲ့ ဘယ်ကဧည့်သည်များရောက်လာတာပါလိမ့် ...

“ဘယ်သူလဲ ပန်းနု ...”

“နာမည်တော့ မပြောဘူး အစ်ကို ...မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ”

“လွှတ်လိုက်ပါ ပန်းနု ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာသည့် မိန်းကလေးကြောင့် သူ့ဝန်းခနဲ ထုံရပ်လိုက်မိလေ၏။ ဘုရားရေ ...သူ့ဆီကို ‘ကာ’ တကယ်ရောက်လာပါရောလား ...။

“ကာ ...”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုကိုမရှိရင် ‘ကာ’ ချက်ချင်းပြန်တော့မလို့...”
 “ဘယ်ကနေဝင်လာတာလဲ ကာ”
 “ဒီကိုပဲတမင်လာခဲ့ပါ ကိုကို...”
 “ဟာ! တကယ်...”

သူက စားပွဲနောက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာပြီး ‘ကာ’ နားမှာ ကပ်ကာရပ်လိုက်သဖြင့် ‘ကာ’ က အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ကို တစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုကို အတွက် ‘ကာ’ လက်ဆောင်လာပို့ပေးတာပါ”
 အိတ်ထဲမှနှိုက်ထုတ်၍ပေးလာသည့် အထုပ်လေးကို မယူသေးဘဲ ‘ကာ’ ကိုသာ သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။
 “ကိုကို လိုချင်တဲ့ ဆွယ်တာပါ...”
 “မလိုချင်ပါဘူး...”

“ဟင်! အစကတော့ ‘ကာ’ ကို ကိုယ်တိုင် ဆွယ်တာ ထိုးပေးပါ ဆို ဒါလေးပြီးအောင် သုံးလကျော် အချိန်ပေးရတာ ကိုကိုရဲ့၊ လက်တွေ့ရော ဧကံပါ အညောင်းခံပြီးထိုးပေးခဲ့ရတာ ...မျက်စိလည်း ညောင်းရတာပဲ...”

“ကိုယ်က ‘ကာ’ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့ အရာမို့ မယူရက်တော့တာပါ...”

“ဒါဖြင့် ‘ကာ’ ပြန်ယူသွားရတော့မှာလား...”

သူက မပြောမဆို ‘ကာ’ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ‘ကာ’ တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်စဉ် အရည်တို့ စိုလဲနေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် သွားဆုံလေသည်။

“ကိုယ်က ‘ကာ’ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို လိုချင်နေတာပါ ‘ကာ’ ရဲ့...”

“ရှင်! ...”

ပါးပြင်ထက် ပန်းသွေးဖြာသွားရလေ၏။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တို့မှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် သူက ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ ဖက်လိုက်လေသည်။

“အို ...”

“ကိုယ် ‘ကာ’ ကို သိပ်ချစ်တယ် ...ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပေးပါ ‘ကာ’”
 “ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း လွှတ်ပါ ...”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါတယ်လို့ပြောမှ လွှတ်ပေးမယ် ...”
 ဒုက္ခပါပဲ ...ဘယ်သူမှ မသိအောင် သူ ကုမ္ပဏီကို တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့မိတာမှားပြီလား ... ‘ကာ’ က ခြေတစ်ဖက်မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ကိုကိုရယ် ‘ကာ’ ကို ဒီစကားမျိုးပြောဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး ဒါကို ကိုကို မသိဘူးတဲ့လား ...။

“ဟင့်အင်းနော် ... ‘ကာ’ မကြိုက်ဘူး ...လွှတ်ပါ ...”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ ...ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပြန်ပေးမှ လွှတ်ပေးမယ် ...ဒီအခန်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ‘ကာ’ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ နော် ...ကိုယ့်ကို ငြင်းမယ်ကြံရင်တော့ အိမ်ပြန်မပို့ပေးတော့ဘူး ... ‘ကာ’ ကို ကိုယ်အပြီးခေါ်ထားလိုက်မှာ ...”

အလိုလေး တကယ်ပဲ ပြောနေတာများလား ...ဒါဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီရော မာမီနှင့် အန်တီလေးပါ သူမကို စိတ်ပူပြီး ဒေါပွတော့မှာလေ ... ‘ကာ’ က ဈေးထဲ ခဏဆိုပြီး ဒီကိုရောက်လာခဲ့မိတာ ...ဆွယ်တာ

ပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ရင် ဘာမှ သိပ်မကြာမှန်းသိလို့ အရဲကိုးပြီး လာခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ ...။

“ဟင့်အင်း ... ‘ကာ’ ပြန်ချင်ပြီ ...”

“မပြောရင် လုံးဝ မလွှတ်ဘူးနော် ...”

“ကု” ကို သနားပါ ကိုကိုရယ် ‘ကာ’ က ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပါ ကိုကိုလို အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေးမရှားပါဘူး ‘ကု’ ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေးပါရင်”

“ကိုယ်က တခြားကောင်မလေးတွေကိုမှ မချစ်ဘဲ ‘ကာ’၊ ‘ကု’ ကိုမှ မြင်မြင်ချင်းမြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတာပါ ...”

“ကာ’ က... ‘ကာ’ က ကိုကိုချစ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ် တာ”

“မရဘူးကွာ ‘ကု’ ကို ပဲ ချစ်တယ် ... ကိုယ့်ကို မတားဆီးပါနဲ့ ‘ကာ’ ရယ် ... ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ရည်ရွယ်ပြီး ‘ကု’ ကို ကိုယ်ချစ် နေမိတာကို ယုံပေးပါ ...”

သူမထံမှ ရှိုက်သံထွက်လာလေ၏။ သူ အလန့်တကြားဖြင့် လွှတ် ပေးကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း! သူ့ကို ယုံကြည်ပြီး ရောက် လာတဲ့ ကောင်မလေးကို အနိုင်ကျင့်ရာ ရောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ...။

“ကာ’ မပိုပါနဲ့ ကိုယ် အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ရပါဘူး ... ‘ကု’ ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလိုပြုမူ မိသွားတာပါ ‘ကာ’ ရယ် ... ကိုယ်တောင်း ပန်ပါတယ် ...”

“ကု’ ကို မချစ်ပါနဲ့ ...”

“ကိုယ်မှ မချစ်ဘဲ မနေနိုင်တာ ‘ကာ’ ရဲ့ ... ညို့ကို ‘ကာ’ ချစ်နေ

မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ချစ်နေမိတာကို မပိတ်ပင်ချင်ပါနဲ့ ‘ကာ’ ရယ် ... နော်”

“ဇေကို ‘ကာ’ မချစ်ပါဘူး ... ကျောင်းတက်တုန်းက ဒီလိုပဲ စိတ်ကစားပြီး ချစ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ ... ဇေက ကျောင်းမှာ အများ နဲ့ မတူဘဲ ထင်ရှားတဲ့ သူ့မို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပါ ...”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ‘ကု’ ရင်ထဲက အချစ်တွေ ပေးပါတော့လား ‘ကာ’ ရယ် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးရသေးတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ကိုယ်ရပါရ စေ ...”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ...”

“ကိုယ့်ကို မသနားတော့ဘူးလား ‘ကာ’ ရယ်...! ‘ကု’ ဆီက ချစ်ခြင်းတွေကို တစ်နေ့ပိုင်ဆိုင်ရနိုးနဲ့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေကို မရိုက်ချိုးပစ်ချင်ပါနဲ့ ...”

ဘုရားရေ ... ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်ကုန်ပါရောလား ...။ သူ့လို အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံတဲ့ လူကိုပဲ ‘ကာ’ က သနားရဦးမယ်တဲ့ ... စဉ်းစဉ်း စားစားလည်းပြောပါဦး ကိုကိုရယ် ...။

“ကာ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ရင် ကိုယ်သေသွားလိမ့်မယ် ‘ကာ’ ရဲ့... ကိုယ့်အသက်နဲ့ ထပ်တူ ‘ကု’ ကိုမြတ်နိုးစွာနဲ့ ချစ်တာကို လက်ခံပေး ပါကွာ ...”

“ကာ က ပွဲလယ်တင့်တဲ့ သူမှမဟုတ်ဘဲ ...”

“ကိုယ် ဖေးမပြီး ခေါ်ပါရစေ ...”

“ဘွဲ့ရ ပညာတတ်လည်း မဟုတ်ဘူး ...”

“Distance တက်ပြီး ပြန်ဖြေဖို့ပဲ ကိုယ် တိုက်တွန်းပါရစေ ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စာပြပေးပါမယ် ‘ကာ’ ရယ် ...”

“ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ ...ဘာအကြောင်းပြချက်တွေ ပေးဦးမလို့လဲ ...”

“ကာ’ က အချစ်ဆိုတာကို သိပ်နားလည်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့ ...”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မျက်စောင်းတဝင့်မှာ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ကဲ! ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီကောင်မလေးရဲ့နှလုံးသားကို သူ ရိပ်မိသွားပါပြီလေ... အသည်းယားလာရသည်မို့ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး နဖူးပြင်ထက် အနမ်းခြွေချလိုက်မိတော့သည်။

“ကိုကိုနော် ....”

‘ချစ်လွန်းလို့ပါ ‘ကာ’ ရဲ့ ...”

သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်းရုန်းထွက်နေသဖြင့် သူ စချင်လာ၍ ပိုပြီး တိုးဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“အား ... ‘ကာ’ အသက်ရှူကျပ်လာပြီ ...”

“ချစ်တယ်ပြောဦးလေ ...”

“ကိုကိုက သိပ်ဆိုးတယ်နော် ...”

“ညီကတော့ လိမ္မာတယ်ပေါ့လေ ...ဟုတ်လား ...”

“ကိုကို ညီအကြောင်း ကိုကိုပဲ သိမှာပေါ့ ... ‘ကာ’ ကို မေးစရာလား ...”

မျက်စောင်းတစ်ခုထပ်မံရောက်လာသဖြင့် ထိုမျက်ခွံလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မွှေးလိုက်တော့ သူမ မငြင်းဆန်တော့ပါချေ။ ရုန်းလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်မယ်မှန်း သိသွားပုံရသည်မို့ သူ့သနားမိသွားရလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ‘ကာ’ ..”

“ဘယ်မှာ ချစ်လို့လဲ ...”

“ကာ’ နော် ...ကိုယ် အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့ ...”

“ကြောက်တယ် ...ကြောက်တယ် ...”

သူမ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်တော့ သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိ၏။ ...သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလားနော် ...။

“လာ ကိုယ် ပြန်လိုက်ပေးမယ် ....”

“တော်ပါသေးရဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ...သတိရသွားလို့”

သူ လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် ချစ်သူလေး၏ နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွ ထုလိုက်မိလေသည်။ ‘ကာ’ ရယ် ကိုယ့်ကို တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုချစ်လာအောင် ချစ်စနိုးဟန်လေးတွေ ‘ကာ’ ဆီမှာ အပြည့်ရှိနေတာ သေချာပါရောလားလေ ...

“သမီး ကို ဒက်ဒီ ဘာပြောထားလဲ ...”

ဒက်ဒီ အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်လွှာကိုချထားမိ၏။ မနေ့က ကိုကို ပြန်ပို့ပေးတာကို ဒက်ဒီပြန်အလာမှာ တွေ့သွားတာကိုး ...။

“မေးနေတာ ဖြေမှပေါ့ အလင်္ကာ ...”

“ကာ သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားပို့ပေးမိတာပါ ဒက်ဒီ”

“ပို့စရာလား ...ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင် သွားပို့ရဲတဲ့အထိ နပ် အတင့်ရဲနေပြီပေါ့ မိအလင်္ကာ ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးစရာလား ...”

“သူ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ပါ ဒက်ဒီ ...”

“သူလိုချင်တယ်ပြောတာနဲ့ သွားပေးစရာလား ...သွားတော့ လည်ကုမ္ပဏီကို သူ့ရုံးခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ ရုံးခန်း ရှိတာ နှင်မသိဘူးမဟုတ်လား ...နင့်ကိုယ်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲဝင်ရအောင် ဘာထင်နေလဲ ...”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဝမ်းနည်းလာမိ၏။ ဒက်ဒီရယ် ... ကာက ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မထိုက်တန်တော့လောက်အောင် သိမ်ငယ်နေပြီလား ...။ အမြတ်တနိုးတောင်းတဲ့ ကိုကို အချစ်တွေကို တုံ့ပြန်ပေးလိုက်တာ ‘ကာ’ မှားသွားပြီလားဟင် ...။

“ကာ ...ကာ ...ဆွယ်တာပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ခဲ့တာပါ ဒက်ဒီ ...သူက ‘ကာ’ တစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်မချလို့ ဆိုပြီး လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်မှာ ဆင်ခြင်တဲ့တရားရှိသင့်တာပေါ့ အလင်္ကာ မိန်းကလေးတန်မယ့် သူ့စိမ်းယောက်ျားဆီ ဝင်ထွက်ရဲတာ ဘယ်လောက်အထင်သေးလိုက်လိမ့်မလဲ ...မောင်သီဟလို လူမျိုးမို့ နင် နာမည်ပျက်မသွားတာဘဲ ကံကောင်းတယ်မှတ် ...”

ဘုရား ဘုရား ဒက်ဒီပြောသလို တကယ်ပဲ ဟုတ်နေပြီလား ...သူ့ ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာလို့ ဒီလိုအဖြေတောင်းတဲ့ အခြေအနေဖြစ်သွားတာများလား အိုလေ ...ကိုကို ‘ကာ’ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အမှန် တကယ်ဖြစ်မှာပါနော် ...။

“ကိုကိုနဲ့ ခင်မင်ခွင့်လေးတောင် ‘ကာ’မှာ မရှိဘူးလား ဒက်ဒီ”

“မရှိဘူး၊ ကြည့်စမ်း ...ကိုကိုတွေ ဘာတွေလိုတောင် ခေါ်နေပါရောလား ...နင် ဒီဘဝရောက်ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ဆိုတာကို မေ့များထားသလား အလင်္ကာ ...ဟင်”

ဒက်ဒီအသံက ဟိန်းထွက်လာသဖြင့် မာမိအပြေးတက်လာလေ၏။ သူမနှင့် ဒက်ဒီကိုကြည့်ကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုအောင်ရယ် ...သမီးကို ဆုံးမတာက လည်း တိုးတိုးသာသာဆုံးမမှပေါ့ ...ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားကုန်တော့ မှာပဲ”

“မင်းရဲ့ သမီးအချိုးကို မင်းအမြင်ပဲ မှုဟုတ်လား ..မိဘတွေက အပြင်ထွက်စီးပွားရှာတဲ့ အလုပ်လုပ်နေလို့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တာထက် ထင်ရာစိုင်းနေတာလေ ....”

“သမီး ဘာများလုပ်လို့လဲ ကိုအောင်ရယ် ...ဆုံးမစရာရှိရင်လည်း မေပဲ တိုးတိုးငတ်တတ် ဆုံးမပါ့မယ် ...ခုဟာက လူကြားလို့မှ မကောင်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဆူနေရတယ်လို့ ...”

“မဆူလို့ရမလား ...၊ မေ... သမီးက ခေါင်းမာသလားမမေးနဲ့ ဖအေက တားမြစ်ထားတာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ရဲတယ်လေ ...”

“ဘာများလုပ်မိလို့တုန်း ကိုအောင်ရဲ့ ...”

ဒက်ဒိုမျက်စောင်းက မာမိုဆီရောက်သွားလေ၏။ မာမိက ‘ကာ’ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကိုကိုရေ ... ‘ကာ’ တော့ ကိုကိုတို့ ချစ်မိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ ...အခုတော့ဒက်ဒိုဆူတာကို ငြိမ်ပြီးခံနေရတယ်လေ ...။

“ဒီလောက် အတန်တန်ပြောထားတဲ့ကြားက မောင်သီဟက သွားတွေ့သတဲ့လေ ...”

“သွားတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ဟ ...မောင်သီဟနဲ့ သမီးငယ်ကို သဘောတူထားပါတယ်လို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပြီးသားကို သူဆင်ခြင်ရမယ့် တာဝန်ရှိတာပေါ့ မေရဲ့ ...”

“အို ...သမီးကြီးလည်း မေ မွေးထားတဲ့သမီးပါပဲ ကိုအောင်ရယ် အကြီးနဲ့ အငယ်ဆိုပြီး ခွဲခြားဖို့မလိုပါဘူး ....”

“မင်းသမီးလို မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်သူကအတည်လို့ သဘော

ထားပါ့မလဲ မေ စဉ်းလည်းစဉ်းစားပါဦး ... ကိုမင်းဒင်နဲ့ ငါက ပြောပြီး ဆိုပြီးနေပြီ ...သိပ်မကြာခင် အငယ်မကို လာတောင်းကြတော့မှာ”

“တောင်းပလေ့စေပေါ့ ကိုအောင် ...၊ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေ တယ်ဆိုလည်း သမီးကြီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ရုံပဲ ... မေ သဘောတူတယ်”

“ခက်လိုက်တာ ဒေါ်မေသံစဉ်ရယ် ...ငါက အငယ်မနဲ့ စီစဉ်ထား တာ မင်း ကန့်လန့်လိုက်လုပ်မနေပါနဲ့ ...”

“အငယ်မပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြီးမပဲဖြစ်ဖြစ် လာတောင်းတဲ့လူနဲ့ ပေးစားရုံပေါ့ ကိုအောင်မြင်... မွေးထားတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို တန်း တူ အခွင့်အရေးပေးမှဖြစ်မှာပေါ့ ...မေ့သမီးကြီးက ဘာများ အပြစ်ကြီး ကြီး မားမားရှိနေလို့လဲ ...စိတ်ကစားမိတဲ့အရွယ်မှာ အမှားလေးတစ်ခု ဖြစ်မိလို့ သူ နောင်တလည်းရခဲ့ပြီးပြီ ..ဖြစ်ပြီးတာတွေကို နောက် ကြောင်းပြန်မနေနဲ့ ..စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ကလေးကို ပေးမဖို့ မငြင်ဘဲ ဖိနှိပ်ဆက်ဆံတာမျိုးမေ မကြိုက်ဘူး ...”

ဒက်ဒိုက တရှူးရှူးဖြစ်လာသည့် ဒေါ်သကိုလျှော့လျက် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပါ၏။ မာမိနှင့် တစ်ခါမှ စကားမများခဲ့ဖူးတာမို့ သူမကြောင့် ဖြစ်သည့် ပြဿနာကို အကြီးအကျယ်မဖြစ်စေလိုပါလေ ...။

“ကာ ဒက်ဒိုစကားကို နားထောင်ပါတယ် မာမိ ...သူက မွေးနေ့ ပွဲကို ဖိတ်ပေမယ့် လူကြားထဲ မသွားရဲလို့ ကုမ္ပဏီကို လက်ဆောင်ကြွ ပြီးပို့မိတာပါ ...သူ့အိမ်အထိလည်း ‘ကာ’ မှ မသွားရဲဘဲ ...”

“တွေ့လား ...ပြောနေတဲ့ကြားက ...”

“တော်ပါတော့ ကိုအောင်မြင် မေ့ သမီးကို မေ ကြည့်ဆုံးမလိုက် ပါ့မယ် ရှင်သွားနားတော့ ...”

ဒက်ဒီက မာမိနှင့် စကားထပ်မများချင်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင် သွားလေ၏။ မာမိက 'ကု' လက်ဖျားလေးကိုအသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ သည်။

“သမီး မာမိမေးတာ မှန်မှန်ပြောနော် ... သမီးဒက်ဒီက သမီး နောက်တစ်ခါ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ခုလိုပြောနေတာပါ ... ဒက် ဒီ စေတနာကို တလွဲမယူနဲ့နော် ...”

“ကက' နားလည်ပါတယ် မာမိ ...”

“မောင်သီဟအကြောင်းကို မာမိလည်း သိထားပြီးသားပါ ... ပြောပါဦး သမီးရယ် ... မောင်သီဟနဲ့ သမီးက ဘာများလဲ ...”

မေးနေပြီ ကိုကို ... 'ကက' ဘယ်လိုများဖြေရပါမလဲ ... တွေ့တာမှ သိပ်မကြာသေးဘဲ 'ကက' တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလို့များ ပြောလိုက်ရင် မာမိဒေါသထွက်မှာ သေချာပါတယ် ... မာမိနဲ့ ပွင့်လင်း သင့်သလောက် ပွင့်လင်းတာမှန်ပေမယ့် ဤမျှအထိ မျက်နှာပြောင် တော့ မတိုက်ရဲပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ် ... 'ကက' က အပြစ်ကျူး လွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ တကယ်ပါ ...။

“ကက' တို့ ရိုးသားပါတယ် မာမိ ... ကိုကိုကလည်း 'ကက' ကို ညီမ လေးလိုပဲ ခင်ရှာပါတယ် ...”

“ဒါဖြင့် သမီးဒက်ဒီ စိုးရိမ်တဲ့အဆင့်ထိတော့ မရောက်သေးဘူး ပေါ့လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ် ... သမီး ဒက်ဒီက သူ သူငယ်ချင်း နဲ့ ပြောထားတဲ့ ကိစ္စ ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံပဲ ... မာမိသမီးကြီးက

လိမ္မာပါတယ် ... နောက်ကို သမီး ဒက်ဒီ မကြိုက်တာ မလုပ်မိစေနဲ့ နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ ...”

“သမီးကို မာမိပြောခဲ့သားပဲ ... သမီးချစ်တဲ့သူရှိရင် မာမိဆီကို ခေါ်လာခဲ့ ... မာမိ စိစစ်ပြီးရွေးပေးမယ်လို့လေ ... မာမိက သမီးတွေကို သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်အုပ်ပြီး လှုပ်မရအောင် ထိန်းတဲ့အမေမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ လွတ်လပ်သင့်သလောက်တော့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့တာပါ ... သမီး ဒက်ဒီပြောသလို သမီးထပ်မလုပ်ရင် ပြီးတာ ပါပဲ ... ကဲ ... ကဲ သွားနားတော့သမီးရယ် ...”

သူမ နှမ်းလျှော့ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ခုတင်ထက် အသာလှဲချကာ မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်စီးကျလာလေတော့ သည်။ 'ကက' မျက်ရည်တွေ ကျပြန်ပြီ ကိုကိုရယ် ... ဟိုအိမ်ချိန်တုန်း ကတော့ ဇနီး ပတ်သက်ပြီး ဒီမျက်ရည်တွေ ဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးဇာလို့ အခု တစ်ခါ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငိုပြန်ပြီကော ...။

“ကက' က အချစ်ရေးကံခေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ် နေပြီပဲ ... 'ကက' ဆီမှာ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာတွေ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ ... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီကလည်း အချစ်တွေပြန်မရခဲ့ဘူး ... အခု ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ သူကိုလည်း 'ကက' ချစ်ခြင်းတွေ ပေးခွင့်မရှိပြန်ဘူး လေ ...။”

ရှေးကုသိုလ်နည်းခွဲလို့များ 'ကက' အတွက် အနှောင့်အယှက်တွေ များနေတာထင်ပါရဲ့ ... 'ကက' ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီပဲ ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီးအပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ကိုကို 'ကက' ကနဲ့ 'ကက' ပဲရှိပါစေ

တော့ ...ဒီဘဝမှာ ဒီမျှပဲ ရေစက်ပါလာလို့ 'ကိုကို' နဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတော့မယ် ...ကိုကို အပေါ် ချစ်မိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ထာဝရ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါတော့မယ် နော် ...။

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ သားကြီးမွေးနေနော် ...”

Dinner စားရန် ထိုင်လိုက်ကြစဉ် ဖေဖေ သုတိပေးလိုက်တာမို့ သူတို့ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ လေ၏။ သူက ရှေ့ဆီမှ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်စဉ် ဖေဖေမျက် စောင်းက ဝိုင်းခနဲ ရောက်လာလေသည်။

“စကားပြောတာကို အလေးထားနားထောင်မယ်မရှိဘူး ...အ စားကအရင်ပဲ ....” အဲဒါတွေကြောင့် မင်းကိုကြည့်မရတာပဲ ဝေယျာရေ ...”

“ဖေဖေ၊ ကိုကိုကို ပြောမှာ မဟုတ်လား ...”

“သီဟကိုပြောရင် မင်းလည်းပါတာပဲ... အစ်ကိုက ငြိမ် သလောက် မင်းက အတော့်ကို ဂြိုဟ်ကြွတဲ့ကောင် ...”

“ရှင်နော် ...ခင်သားလေးကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းပြန်ပြီး မကြိုက်ပါဘူး ဆိုနေမှ ...”

“ပါပြန်ပြီ ...ဒီကောင့်ကို ဆုံးမဖို့ ပြင်ရင် ကြားထဲကနေ ကာဆီး ကာဆီးလုပ်ဖို့ပဲ မင်းပြင်တယ် ...သားနှစ်ယောက် အတူမွေးထားပါ လျက် သီဟကပဲ ငါ့ဘက်ကပါသလို ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့ ....”

“သားကြီးက ကျွန်မကို နားလည်ပေးတယ် ...ရှင်သာမနာလို မစ္ဆရီယုပွားနေတာ ...အငယ်ကို ပိုချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ... ဖေဖေနဲ့ တူလို့ ကျွန်မ ချစ်တာကို ရှင်ပဲမုဒိတာ မပွားနိုင်ဖြစ်နေတာ ...”

“မေမေစကားကြောင့် ဖေဖေမျက်နှာနီရဲသွားလေ၏။ မေမေ ပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်နေတာပဲကိုး သူ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့အထိ သိပ်မသိသာပေမယ့် Major ရွေးကတည်းကစပြီး ကြည့်မရကာ သူ ကဗျာတွေ ဘာတွေစပ်တာကို သိသွားတော့ စိတ်တို လိုက်သမျှ အမြင့်ဆုံး ...။

သူ့ကို အပြစ်တင်လေလေ ...မေမေကစိုသည်ပြုလေလုပ်ရာက မကြာခဏ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ကုန်တော့တာပါပဲ ...အခုလည်း ကြည့်၊ ကိုကိုကို ပြောနေရင်းမှ အာရုံက သူ့ဆီရောက်လာတာလေ... အဲဒီလို သူက မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဆွဲဆောင်အားကောင်းတာကိုး ...။

“ကိုကို မွေးနေပွဲလုပ်ပေးမလို့ ပြောမှာ မဟုတ်လား ..ဖေဖေရ... ကျွန်တော်နဲ့မှ မဆိုင်တာကို ...”

“ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် ဖအေပြောတာကို လေးစားသမှုနဲ့ နား ထောင်ပေးမှပေါ့ ...ဘယ်လိုကောင်မှန်းကိုမသိ ...ထောင့်ကို နည်း နည်းလေးမှ မကျိုးဘူး ...ဒါနဲ့များ ကောင်မလေးတွေက လိုက်ပို့တာ ခံရသေးတယ် ....”

“သူကသိုလ်နဲ့သူဖြစ်တာ ရှင်မနာလိုမရှိပါနဲ့ ...”

သူပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ မေမေက သူ့လက်ဖမိုးကို ဖတ်ခနဲ ရိုက် လိုက်လေ၏။ ဖေဖေက ကလေးဆိုးကြီးလို မရှိတာ ရှာကြပြီး သူ့ကို အပြစ်တင်နေတာကိုး ...။

“သားမွေးနေ့မှာ ဘာလိုချင်သလဲ ...”

“အာ ...တကူးတကကြီး ဘာမှ မပေးပါနဲ့ ဖေဖေရယ် ...ခါတိုင်း လိုပဲ သံဃာတော်တွေ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်၊ မိတ်ဆွေတချို့၊ ဖိတ်ကျွေးစေ

တော်ပါပြီ ...”

“ည့်လိုက်တာ ...မိန်းမလိုက်တောင်းပေးလို့ ပြောလိုက်ရင်ပြီး ရော”
“ဟိုကောင် ...ပါလာပြန်ပြီ ...မင်းလိုချင်နေတာနဲ့ အစ်ကိုကို လိုက်ချွန်မနေနဲ့စမ်း ဇေယျ ...”

“ကျွန်တော့်မှာမှ ရည်းစားမရှိဘဲ ဖေဖေရ ...ကိုကိုက ပညာ လည်း ပြည့်စုံပြီး ...အသက်လည်း ကြီးနေပြီ၊ ဒီတော့ သူ့ချစ်သူကို တော့ လက်ထပ်ချင်ရှာမှာပေါ့ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ...သားကြီး ...ညီလေးပြောတာ ဟုတ်လား သား”
ကိုကို မျက်နှာပန်းရောင်သန်းသွားလေ၏။ ဖေဖေက သူ့ကို ဘု ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ..မပွင့်တပွင့်လုပ်နေတာနဲ့ လူမျိုးသိုးကြီးဖြစ်တော့မှာမို့ သတ်လေးပေးမိတာကို အပြစ်မြင်စရာ လိုလို့လား ...။

“မင်းအစ်ကိုယူပြီးမှ မင်းယူလို့မှာမို့ အတင်းတိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်လား ငဇေယျရဲ့ ..ငါနော် ...သားနှစ်ယောက် မွေးမိပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ ...”

“ကျွန်တော် လိုချင်ရင် အချိန်မရွေးရနိုင်ပါတယ် ...ဖေဖေရ ... ကိုကိုထက် အများကြီး စွဲတာပဲ ...စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ...”

“ခွေးနာ ...”

ဖေဖေ ကြည့်မရ ဆဲလေတော့ မေမေက သူ့ခေါင်းကို ချစ်စနိုး လေး ပုတ်လိုက်လေ၏။ ကိုကိုက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြုရင်း တားမြစ် ချင်နေပါသည်။

“ပြောလေ သား မင်းညီပြောသလို သားမှာချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာ

တကယ်လား ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ဖြစ်ရလေ ...ဖေဖေက သားကို ဖေဖေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးနဲ့ သဘောတူထားတာ သားရဲ့ ... ပြောမိဆိုမိတာတွေတောင် ရှိနေပြီ ...မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ ...”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ ...ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုပဲ ကျွန်တော်လက် ထပ်ပါရစေ ...”

“အင်းပေါ့လေ ...သားအသက်လည်း (၂၅)နှစ်ပြည့်ပြီဆိုတော့ ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ယူသင့်ပါပြီ ...သားကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲ”

ကိုကိုက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ထမင်းကို ဆက်စားနေ၏။ ကိုကို ဖြေရှုခက်နေမှန်း သူသိ သည်လေ ...ကိုကိုရေ ...အလင်္ကာနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှ ဆက်နွယ်မှု မရှိတဲ့ သူစိမ်းတွေပါ ...ဒါကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ကိုကို မျက်နှာ ပူစရာမရှိပါဘူး ...ရဲရဲသာ ပြောချလိုက်ပါ ...။

“ညီ သူငယ်ချင်းပါ ဖေဖေ ...”

“ဟေ! လာပြန်ပြီ ဒီကောင် မြားနတ်မောင်လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလား”

“အာ! မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ ကျွန်တော့် လက်ချက်ပဲ ထင်နေတာပဲ ...”

“မင်းအကြောင်း မင်းအသိဆုံးပဲ မဟုတ်လားကွ ...”

“ပြီးတော့ ဖေဖေ မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးပါ ...”

“ဘယ်လို! ဘယ်သူ သမီးလဲ သား ...”

“ဦးအောင်မြင်ရဲ့ သမီးပါ ဖေဖေ ...”

“အကျိုးနည်း ကြုံမှကြုံတတ်ပလေ ... ဖေဖေ သဘောတူထား တာလည်း ကိုအောင်မြင်ရုံသမီးပဲလေ သားရဲ့၊ ငှါသားနှယ် ... ဖေဖေ ဖြင့် ကိုအောင်မြင်နဲ့ မျက်နှာပျက်ရပြီထင်နေတာ ...တော်သေးတာ ပေါ့ ...”

ဖေဖေမျက်နှာကြီး ပြုံးရွှင်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်လေသည်။

“တွေ့လား ဖေယျ ...ငှါသားကြီးများ ဖအေစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖအေ ခင်းပေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်တာ မင်းအမြင်ပဲ ...မင်း အလှည့်မှာ ဘယ်လို ယောက်မမြင်းစီးထွက်ဦးမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့ ...”

“ကျွန်တော် ယူမယ့် ကောင်မလေးကလည်း .ကိုကို ကောင်မ လေးထက် မညံ့စေရပါဘူး ဖေဖေရ ...ကျောင်းကိုတောင် ကိုယ်ပိုင် ကားစီးကိုယ်တိုင် မောင်းပြီးတက်တဲ့ သူဌေးသမီးပါ ...”

“အံ့မာ မင်းပြောတော့ ရည်းစားမထားသေးပါဘူးဆို၊ ခုတော့ ဘယ်ကနေဘယ်လို ကောင်မလေးက ပေါ်လာရတာလဲ ...”

“ဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပိုးနေတဲ့အထဲကနေ ဆန်ခါတင် ရွေး ထားတာပေါ့ ဖေဖေရ ...ကျွန်တော်က ခုချိန်ထိ ဖွင့်မပြောသေးပါဘူး”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ကောင်ပါလား ...နေစမ်းပါဦး မင်း ကောင်မလေးက မင်းနဲ့ Major တူလား ...ဒါဆို ကျောင်းအတူပြီးတာ ပေါ့လေ ...”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ...သူက အခုမှ First Year ပြေပြီးတုန်းပဲ ရှိသေးတယ် ...”

“တော်လိုက်တဲ့ကောင်၊ အေးပေါ့လေ ..ဟိုက ကျောင်းမပြီးသေး ဘူးဆိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မင်းပူဆာမှာကို ငါနားပူစရာ မလိုသေး ဘူးပေါ့ ...”

မေမေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့ကို လှည့်မေးလေတော့၏ ဘယ် လိုကနေ ဘယ်လို ကိုကိုမွေးနေ့ဥွဲကနေ သူ့ကို Interview တွေမေးနေ တော့တာပါလိမ့်.....။

“သားရယ် ...ကောင်မလေးက သူဌေးသမီးဆိုတော့ မာန တံခွန် ထူပြီး သားကို နိုင်စားတော့မှာပါပဲ ...”

“မပူပါနဲ့ မေမေရယ် ...သူ နိုင်စားလို့မရအောင် သူ့မာမိက Con trol လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ...”

“သားက သူ့မေမေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ပေါ့လေ ... အတော့်ကို ခရီး ပေါက်နေပါရောလား ..”

“Phone နဲ့ပဲ စကားပြောဖူးရုံပါ မေမေရ ...သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေ ပါနဲ့ ...ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက မေမေ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးပါပဲ..”

“ဟောတော် ဘယ်သူများလဲ သားရယ် ... မေ့သားလေးက လူရွေးတော်လိုက်တာ ...”

ဖေဖေ မျက်နှာရှုံ့တွသွားသဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကိုကို အလှည့်ကျ ချီးမွမ်းပြီး သူ့ကိုကျ အမြင်မကြည်လင်လှသည့် ဖေဖေကို အပြစ်မမြင်ရက်တော့ပါလေ ...အချိန်တန် မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း သူ့အတွက် ဖေဖေလည်း လိုက်တောင်ပေးရမှာပဲဟာ ...

“နောက်မှ ပြောတော့မယ် မေမေ ...ကိုကိုကိစ္စကိုသာ ဦးစား ပေးလိုက်ပါ ...”

“လာပြန်ပြီ ကိုကြီးကျယ်၊ ပြောလိုက်ရင် လေတစ်လုံး ခိုးတစ်လုံး ချည်းပဲ ...”

“ဒါဆို သားကြီးမွေးနေ့ မတိုင်မီ စေ့စပ်ဖို့ ကိစ္စ စီစဉ်ရအောင်လေ အစ်ကိုရယ် ... မွေးနေ့လုပ်တော့ တစ်ခါတည်း ကြော်ငြာလိုက်လို့ရ တာပေါ့ ...”

“သား သဘောကရော ...”

“ဖေဖေတို့ စိတ်တိုင်းကျသာ စီစဉ်ပါ ဖေဖေ ...”

“အေးလေ ... ကိုအောင်မြင်ကို Phone ဆက်ပြီး ကြိုပြောထားတာပေါ့ ... သူကလည်း သားကို အတော်သဘောကျနေတာကွယ် လုပ်ငန်းကိစ္စကအစ သားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရတာကို ကျေနပ်နေတာ .. ဖေဖေ သားကတော့ ရွှေအိုးထမ်းမယ့်သား ပါပဲ ...”

“မေ့သားလေးကရော ...”

“မေမေအတွက် ရတနာသိုက်တူးလာခဲ့မယ် မေမေ ... စိတ်ချ”

ဖေဖေ မျက်စောင်းကြီးရောက်လာချိန် သူက ထမင်းစားပြီးပြီ ဖြစ်၍ ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်လာခဲ့လေ၏။ တာတာရေ .. ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဖေဖေကို အောက်ကျို မခံဘဲ ကိုယ်တော့ ကြားလိုက်မိပြီ... မင်းတော့ မျက်ခုံးတွေပဲလှုပ်နေမလား ... ထမင်းစားရင်း လျှာ ပဲ ကိုက်မိမလားဆိုတာကတော့ မင်းကိုယ်မင်းပဲ သိနိုင်မှာပါလေ ...။

Please !

Let's talk nothing about Love.

ကျေးဇူးပြု၍ ...

အချစ်အကြောင်း မပြောကြေးပေါ့နော် ....

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကိုရေ ... ရင်တွေခုန်နေလားဗျ ...”

သီဟ ခေါင်းပြီးနေရာမှ ပြုံးလိုက်ပါ၏ ... ညီက အဝတ်အစား တောင်လဲပြီးနေပြီကိုး ... တိုက်မဲ့အဖြူကို ရုပ်အဖြူပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက်လေသည်။

“ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဝင်ပူးနေတယ်ထင်တာပဲ ...”

“ဟား ဟား ဟား ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောဖို့ကျ သတ္တိဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ ... ကျွန်တော်ဝင်ပြောပေးလို့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာတာကိုများ”

“ကိုကိုသိပါတယ် ညီရယ် ... ညီအလှည့်မှာလည်း ကိုကိုပြန်ပြီး ကူညီပါ့မယ်ကွ ... ကျေးဇူးရှင်ရ ...”

“မလိုပါဘူးဗျ ...ကျွန်တော်နဲ့ တစ်သက်တာက နှုတ်နဲ့ ဖွင့်ပြောစရာမလိုအောင် Peace ဖြစ်ပြီလား ...”

“ဒါနဲ့ ပြောတော့ဖြင့် ခုထိ မတည့်သေးဘူးဆို ...”

“ဒါကတော့ သူ့ကို နည်းနည်းလောက် ငြင်းထားရတာပေါ့ ... ဧည့်သည်အဖွဲ့ဝင်တွေမှာ နေထိုင်လွယ်လွယ်နဲ့ ချိုးလို့မရဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ရုံလောက်ပါပဲ ...”

“အေးပါ ...ပြောထားဦးပေါ့ ...ဟိုက Second Year မှာ ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ပြီး ချိတ်လိုက်မှ မျက်ရည်ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မသွားပါစေနဲ့ ...”

သူ တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်မိပြန်၏။ ကိုကိုကတော့ သူ့ကို လျှော့တွက်နေပြီကိုး ...

“ကျွန်တော်က သာမန်လူစားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုရ ...ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပါစေ ...ကျွန်တော့်ညှို့ချက်အောက်မှာ ဒူးထောက်ကျသွားကြရတာချည်းပဲ တစ်သက်တာရဲ့ မာနတွေကို ကျွန်တော် ရိုက်ချိုးခဲ့တာ အားလုံးအသိ... သူ ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့စကားပြောနေပေမယ့် လေသံတွေ ပျော့နေတာ အသိသာကြီး ...ဒီလောက်က Minor ပါဗျာ ..”

“အပြောမကြီးနဲ့ ညီရေ ‘ကု’ ဆီက အချစ်ကိုတောင် ကိုကိုမနည်းကြီး အတင်းအကျပ်တောင်းထားရတာ...တာတာက ‘ကု’ ထက်ပိုပြီးတော့တောင်မှ မာကျောနေတာ သိရဲ့သားနဲ့ ...”

“အလင်္ကာက နဂိုကတည်းက စိတ်ပျော့ပါတယ် ကိုကိုရာ ...သူ့ကို အခွင့်မရဘဲ ကိုကိုထိရဲလို့လား ပြောစမ်းပါဦး ...တစ်သက်တာကို

တော့ ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းစရာမလိုဘဲ ထိခွင့်ရတယ် ...သဘောပေါက် ...”

“မင်းက တစ်ဖက်သက် အနိုင်ကျင့်ပြီးတော့များ ...”

“သူ့ကိုက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ငြိမ်ပေးတာပါ ...ကိုကိုရ ...စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး ...ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ သူ မကြာခင် ရောက်လာစေရမယ် ...”

“မင်းဖြင့် ကျောင်းပြီးနေပြီ သူနဲ့တွေ့မှာကျနေတာပဲ ...”

“သင်တန်းမှာ နေတိုင်းတွေ့နေတာပါဗျာ ...နေ့စဉ်သူ့မျက်စောင်းလေးတွေ စုထားတာ ရင်ထဲမှာ ပြည့်လှန်းပါးပဲ ...”

“ရူးပေါ့”

တစ်အိမ်လုံး အလုပ်တွေရှုပ်နေသဖြင့် သူမ အံ့ဩနေမိ၏။ မနက်ကတည်းက မမ တစ်ယောက် အခန်းအောင်း၍ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေပါရောလား ..။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အန်တီလေး ...”

“ဧည့်သည်တွေလာမယ်ဆိုလို့ ရှင်းလင်းနေရတာ သမီးရဲ့ ...ဒီလောက်ရှင်းထားတာကိုတောင် အစ်ကိုကြီးက စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာလေ ...”

“ဘယ်သူတွေ လာမှာမို့လဲ ...”

“အစ်ကိုကြီး သူငယ်ချင်းတွေလို့ပြောတာပဲ ...”

“ဪ ...”

သူမအပေါ်ထပ်တက်လာစဉ် မာမီနှင့် ဆုံလေ၏။ ဒီ Sunday တယ်ထူးဆန်းလှချည်လား။ မာမီတို့ ဆိုင်ကိုပါ ပိတ်တယ်ဆိုတော့

အရေးကြီးတဲ့ဧည့်သည်တွေ လာမှာထင်ပါရဲ့ ...။

“သမီးငယ် ... ရေမိုးချိုး အလှလေး ဘာလေးပြင်ဦးလေ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ ...”

“ဧည့်သည်တွေလာမယ်လေ သမီးရဲ့ ... သမီးဒက်ဒီ ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

“မမကိုပါ ပြင်ခိုင်းရမလား ...မာမီ ..”

“အေး ...နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဖြစ်တော့ပိုကောင်း တာပေါ့ သမီးရဲ့ ...”

သူမ လှေကားမှ ဆက်တက်လာကာ မမအခန်းတံခါးကို ခေါက် လိုက်ပါ၏။ ...Lock မချစဖူးချထားပါရောလား ...။

“ဒေါက် ...ဒေါက် ...”

“မမရေ ...”

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ...”

“မမ ...အိပ်ပျော်နေပြီလား ...”

တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပါ၏။ မျက်ခွံလေးတွေ မိုးနေတာကြောင့် မမ ငိုထားမှန်းသူမ သိလိုက်လေသည်။ အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ခဲ့ပြီး မ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင် ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ...ညီမလေးရယ် ...”

“ငိုထားတယ် မဟုတ်လား ...မမရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ...တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေရတာထက် ညီမလေးကို ရင်ဖွ လိုက်ရင် ပေါ့သွားမှာလေ ပြောပြပါလား ...”

ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ တာတာရယ် ...ဒီနေ့ ကိုကိုက တာတာ ကို လှာတောင်းတော့မှာလေ ... ကိုကိုနဲ့ မမကို ဒက်ဒီက မနီးစပ်စေ ချင်လို့ ခွဲတဲ့ကြားက မမတို့ မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ရတာကို ပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ... အချစ်ဆိုတာ မမနဲ့ မတိုက်တန်တဲ့ အရာတစ်ခုဆိုတာကို မမသိနေပါပြီကွယ် ...။

“မမ ...”

“မမမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး တာတာရယ် ...တစ်ယောက် တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေလား ...”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မမရယ် ...ရှိတာမှ ဒီညီအစ်မလေး နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ...မမနဲ့ ညီမလေးမှ မပွင့်လင်းရင် ဘာလုပ်တော့ မှာလဲ ...အရင်က ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်တာတို့ကို ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခဲ့သလိုမျိုး ခုလည်း ပြောပြသင့်တာပေါ့ ...ခါတိုင်းဆို ကဗျာလေး စပ်ပြီး မငြိမ် သက်နေတာ မှန်ပေမယ့် အခုလို ငူငူငိုငိုနဲ့ ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျ နေတော့ တာတာ ဘယ်စိတ်ကောင်းတော့မှာလဲ မမရယ် ...”

“မမ နေကောင်းပါတယ် တာတာရယ်၊ ဒီလိုပဲ အတွေးတွေလွန် ပြီးမျက်ရည်ကျမိတာပါ တာတာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့လေ...”

“မာမီက တာတာတို့ ညီအစ်မကို ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်ဆင်ထားပါတဲ့”

“တာတာပဲ ဧည့်သည်တွေကို ဆင်းပြီး ဧည့်ခံလိုက်ပါကွယ် ...မမ က လူတော့မှမတိုးတာပဲ ...”

“ဟင်! ဧည့်သည်တွေလာမှာကို မမကြိုပြီးသိနေတယ်ပေါ့လေ ...”

သူမ တာတာထံမှ မျက်ရည်ကို လွှဲလိုက်ပါ၏။ ညီမလေးရှေ့မှာ မျက်နှာမပျက်စေချင်ပါလေ ...ပြီးတော့ ‘ကု’ မျက်ရည်ကျမိတာကို

ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်တာ အမှန်ပါ ...အထူးသဖြင့် တာတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာကို မလိုလားပါလေ ...

“ဘယ်သူတွေ လာမှာလဲဟင် ...”

“လာတော့ သိမှာပဲ ညီမလေးရယ် ...သွားသွား ရေချိုးတော့... တော်ကြာ မာမိခေါ်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်မနေဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ် ...”

“မမရော မချိုးဘူးလား ...”

“ချိုးမှာပါ ...”

“အင်း ...ပြီးရင် တာတာ လာခေါ်မယ်နော် ...”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ တာတာပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် သူမ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာလေသည် ...ညီအစ်မချင်းတူပါလျက် အခွင့်အရေးချင်းမှ မတူတာဘဲ တာတာရယ် ...မမနှလုံးသားကို ညီမလေးအတွက် စတေးရဲမှာပေါ့...တာတာအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုတာကို ညီမလေး သိစေချင်ပါတယ်။

ကိုကိုရေ ...ဒက်ဒီခေါ်ရင် ကိုကိုကို မတွေ့ချင်ပါဘဲ ဆင်းတွေ့ရဦးမယ် ...ဒက်ဒီ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုကိုမိဘတွေကို နှုတ်ဆက်ရဦးမယ် ...လူအများရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ ရယ်ပြ ပြုံးပြရဦးမယ် ...ဟန်လုပ်ပြီး စည့်ခံစကားတွေပြောရဦးမှာလေ ...။

“ကာ’ က သိပ်ကို ကံဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ...အထူးသဖြင့် ‘ကာ’ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို ‘ကာ’ သိပ်အားနာတယ် .. သနားမိတယ် ..ပထမတစ်ကြိမ်က ပေးခွင့်မရခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ...ဒုတိယတစ်ကြိမ်က ခဏတာသာ ရခဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကိုလည်း နှမြော

တသဖြစ်နေမိတယ် ...

ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီဘဝမှာ ‘ကာ’ လူလာမဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဝင်စားလာခဲ့မိတာ ‘ကာ’ အတွက်ကတော့ ကံဆိုးခြင်း နိမိတ်ရဲ့ ပြယုဂ်တွေသာဖြစ်ခဲ့တာပါလေ...။

ကားကို တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေသည့် ကိုကိုနှင့် နောက်ခန်းမှ ဖေဖေရော မေမေပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ညီရော ...လာလေ ...”

“မဝင်ပါဘူး ကိုကိုရာ ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားမှာသာသွားပါ။ ကိုကိုပွဲမှာ ရှုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် အပြောမခံနိုင်ဘူး ...”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောပြန်ပြီ ...”

သူက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ ခြံထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

“ဟော ...ကိုမင်းဒင်တို့တောင် ရောက်လာပြီကိုး ...ထိုင်ကြပါဗျာ ...သားတစ်ယောက်တည်းလား ...သားငယ်ရော ပါမလာဘူးလားဗျာ ...”

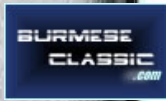
“သူက driver လုပ်ပြီး အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ကိုအောင်မြင်ရေ”

“ဟောတော် ...ခင်တောင် ရောက်လာပြီကိုး ..လာလာ ...”

လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် ဒေါ်မေသံစဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အပြေးတွဲခေါ်လိုက်ပါ၏။ စည့်ခန်းရှိ ဆက်တီဆိုဖာခုံတွေမှာ အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် မေရယ် ...သားကြီးက သူ့အဖေ့ဆီမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင် တောင်းတာနဲ့ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာပဲ...”

“ဘာများတောင်းလို့လဲ ခင်ရဲ့ ...”
 “မေ့ သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့တဲ့လေ ...”
 “ဪ ...”
 “ဒါနဲ့ သမီးတွေရော မမြင်ပါလား မေရဲ့ ဘယ်ရောက်နေကြတုန်း”
 “ရှိတယ် ခင်ရဲ့ ခုနပဲ ရေချိုးနေကြတာလေ ...ထားရေ ... သမီး
 တို့ကို ခေါ်လာခဲ့ပါဦး ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ...မမမေ ...”
 “သားငယ်ရော ခင် ...”
 “အပြင်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ် မေရဲ့ ...”
 အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် အန်တီလေးနှင့် ဆုံရလေသည်။ မမ
 က ခုချိန်ထိ ထွက်မလာသေး ...။
 “စည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ သမီးရဲ့ ဆင်းတော့လေ ...”
 “မမရော ...”
 “သမီး မမကို အန်တီလေးခေါ်ခဲ့မယ် ...အရင်ဆင်းနှင့်ပေါ့”
 ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်များ ချပေးတာကို သုံးဆောင်အပြီးမှာ
 ဦးမင်းဒင် စကားစလေ၏။
 “ကိုအောင်မြင်ရဲ့ သမီးကို တောင်းပေးပါပူဆာတာနဲ့ ရောက်
 လာရတာပဲမျိုး ...”
 “ကျွန်တော်ကလည်း အစောကြီးကတည်းက သားနဲ့ သဘော
 တူထားပြီးသားပါဗျာ ...”
 သူမ လှေကားမှ ဆင်းခဲ့စဉ် ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် လူက ပြုံးပြ
 လိုက်လေ၏။ ဟော ...အစ်ကိုတို့ မိသားစုဖြစ်နေတာကိုး ...။

“လက်စသတ်တော့ ဘယ်သူများလဲလို့...အစ်ကို ဖြစ်နေတာကိုး ...”
 “သမီးလေးက ချောလိုက်တာကွယ် ...”
 “လာ ...သမီးငယ် ...”
 သူမက မာမိုအနီးမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ အစ်ကိုက ပြုံးမြဲမြဲ ဖြင့်
 သူမကို ကြည့်လိုက်လေသည်။
 “သမီး ကိုကိုက သမီးကို တောင်းခိုင်းလို့ လာတောင်းတာပဲ သမီးရဲ့...”
 “ရှင်! အို ...မဟုတ်တာ ...”
 “မှားနေပြီ ...ဖေဖေ ...”
 ငြင်းဆန်သံက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုထွက်လာလေ၏။ သူမ ခန္ဓာ
 ကိုယ်လေးမတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ ...အစ်ကိုက တာ
 တာကို လာတောင်းရတယ်လို့ပဲ မမှားသင့်တာတွေ မှားကုန်တော့
 မယ်ထင်ပါရဲ့ ...
 “ဟင့်အင်း ပါပါ အစ်ကိုကို တာတာက အစ်ကိုရင်းလို့ပဲ ချစ်တာ
 ဒီလိုကြီး မဟုတ်ဘူး ...”
 “သမီးနော် ...”
 “ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ ...ကျွန်တော်ပြောတာက တာတာကို
 မဟုတ်ပါဘူး အလင်္ကာကိုပါ ...”
 “ဘယ်လို အလင်္ကာ ...ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ...အလင်္ကာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်သူ
 ဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး ...”
 “ဟေ! ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ...”
 အန်တီလေးနှင့်အတူ ဆင်းလာသည့် ‘ကု’ ခြေလှမ်းတွေ တံတံ

ရပ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ ...ကိုကိုလာတောင်းတာ 'ကု' ကိုတဲ့ လား ...ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ ...။

“ဒက်ဒီက သမီးနဲ့ သဘောတူထားတာလေ ...တာတာ ...”

“အို တာတာ သဘောမတူဘူး ပါပါ ...တာတာမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တာတာနဲ့ 'ကု' ကို ညီအစ်မ တွေမှန်းလုံးဝ မသိခဲ့ဘူး ...ဒါကို ညီပဲ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ...တာ တာ ချစ်သူက တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး ညီပါပဲ ...”

“ဟောတော်...ဖြစ်ရလေ၊ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပါလား”

သီဟက လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် 'ကု' ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် လှေကားရင်းမှာ သွားစောင့်၍ ကြိုလိုက်ပါ၏။ ချစ်သူလေးရဲ့ မျက်ဝန်း မှာ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ပါလေ ...

“ကာ ...”

“ကိုကို ..”

ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က တာတာခုလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာ ရယ် ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“မထူးတော့ပါဘူး ကိုမင်းဒင်ရယ် ...တောင်းလက်စနဲ့ နှစ်ယောက် စလုံးသာ တောင်းလိုက်ပါတော့ ...သမီးရယ် မေ့သားလေး အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သွားတွေ့လိုက်ပါဦး ...”

သူမ မျက်နှာလေးရဲသွားရပါ၏။ အပြင်မှာ သူ့ကို သွားတွေ့ရမယ် တဲ့၊ ရှက်စရာကြီး ခုဟာက ကိုကိုကို ငြင်းချင်စောနဲ့ တာတာမှာ ချစ် သူ့ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာကိုး ...။ တကယ်တမ်းမှာ သူနဲ့ တာတာ က တစ်စက်မှ မတည့်ကြတဲ့ သူတွေဖြစ်နေတာလေ ...။

သူမ တိုက်ထဲမှထွက်လာတော့ ကားရှေ့မှာ မှီရပ်နေသည့် သူ့ ကို တွေ့ရလေ၏။ သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်တက်သွားပြီး မဲပြုံးတစ် ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဪ ...မင်းက အလင်္ကာ့ညီမ ဖြစ်နေတာကိုး ...”

“ရှင် သိသိကြီးနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို အကွက်ထွင်ပြီး အလင်္ကာနဲ့ ပေးစားဖို့ကြ စည်တယ်ပေါ့လေ ...မင်းက အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှနားမလည်ဘဲ အရမ်းစွတ်လုပ်ချင်တာကိုး ..ကိုယ်က ဒီအလုပ်ကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးဆို တာ မင်းမေ့နေတယ်မဟုတ်လား တာတာ ...အလင်္ကာနဲ့ ကိုကိုကို နီးစပ်အောင် ကိုယ်ပဲ လုပ်ပေးခဲ့တာ မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား... ဒီပွဲမှာ မင်းရှုံးသွားပြီဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါကွ ...”

“ဘာကိစ္စ ဝန်ခံရမှာလဲ ...၊ ရှင်၊ ကျွန်မကိုဖြင့် ရှာမပေးနိုင်ဘဲနဲ့များ လေထွားနေသေးတယ် ...”

“ဘာကိုရှာပေးရမှာလဲ ...”

“ကျွန်မအတွက် သတို့သားလေ ...”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ခုချိန်ထိ ဇွဲက မလျှော့သေးပါလား တစ်သက်တာရယ် ...မင်းကိုယ့်ကို ချစ်နေပါလျက် နဲ့ ဘယ်ချိန်ထိ ဟန်ဆောင်တင်းထားနိုင်မှာတဲ့လဲ ...။

“ဒါများ ဝေးဝေးရှာနေစရာမလိုပါဘူး ...မင်းရှေ့မှာ တစ်ယောက် လုံး ရပ်နေတာပဲဟာ ...”

“ရှင်နော် လူကို ဘာများမှတ်နေလဲ၊ ရှင့်လိုလူကို ...”

သူမ စကားမဆုံးခင် ဆတ်ခနဲ ပွေ့ဖက်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ပါး

ပြင်တစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ရှိနေတာကို သက်သေထူပေးလိုက်တာလေ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ချာတိတ်ရဲ့၊ မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေတာ ကြာပြီ ဆိုတာလေ ...”

“လုံးဝပဲ ...ရှင့်ဘက်က ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘဲနဲ့များ လူ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆက်ဆံရသလား ...”

“ပြောစရာလိုသေးလို့လား တာတာရယ် ...၊ မင်းလိုချင်တဲ့ ကိုယ့် နှလုံးသားကို ထုတ်ယူသွားတာဖြင့် ကြာနေပြီဟာ ...၊ ကိုယ့်တို့ နှစ် ယောက်ကြားမှာ အချစ်အကြောင်းတွေ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ ရှိမနေပါဘူး။ နှလုံးသားချင်းနားလည်ပြီးမှတော့ OK ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါကွာ ...”

သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့် ခုန်ထွက်လာစဉ် သူက ပြုံးစေ မျက်နှာဖြင့် ချစ်ရသူလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါတော့ သည် ...အချစ်အကြောင်းတွေ မပြောကြေးပေါ့နော် ...။

မေတ္တာများစွာဖြင့်...

ရွှေကျင်မေ

ရွှေမင်္ဂလာပေ

